

Giới thiệu Đây Osin, Em Là Của Anh

Truyện teen thu hút bạn đọc ở những câu chuyện nhẹ nhàng, dí dỏm về tình bạn, tình yêu và cuộc sống. Thể loại truyện này nhận được khá nhiều sự quan tâm của đông đảo những bạn trẻ, nhiều truyện mới thú vị ra đời như: Final X, Nhóc Lười Tôi Yêu Em,... và truyện Đây Osin, Em Là Của Anh cũng là một tác phẩm thú vị, đáng đọc, được giới thiệu đến với bạn đọc trên trang đọc truyện online.

Truyện tình yêu thú vị này là câu chuyện tình yêu giữa một cô gái và một chàng trai, tình yêu của họ đầy những bất ngờ, vui buồn đều có đủ. Một cô gái tốt bụng hoàn cảnh như trong truyện cổ tích Lo Lem, cô bé chịu nhiều khó khăn. Một chàng trai thân phận cao quý, chàng trai này vừa đáng yêu, vừa đặc biệt. Hai người bọn họ chính là viết lên câu chuyện cho riêng bản thân mình.

Đúng là có cái với nó hần cũng không lại,thời thì nói nhẹ nhàng thôi dù gì hần cũng sắp sửa trả lại mối thù nên không cần phải nhiều lời với con nhỏ này. Chị quản gia thì tức giận không hiểu sao cậu chủ lại đưa con nhỏ không biết trời cao đất dày này về đây làm chi, không sao, vì chị là quản gia nên không sợ con osin thấp hèn này, chị sẽ cho nó biết thế nào là lễ độ.

Nó cùng hần bước vô nhà còn chị quản gia đi lo công việc của mình. Nó đảo mắt nhìn xung quanh căn biệt thự, không thể tin là nó sẽ làm việc trong một nơi rộng lớn như thế này. Nó và hần ngồi xuống ghế, hần đưa cho nó bản giấy làm nó ngỡ người ra không hiểu.

Định mệnh luôn là những điều trái ngang, khác xa với những gì ta tưởng tượng, so sánh; còn nhiều lắm những điều bí ẩn ẩn sau đó, chỉ chờ đợi ta mới biết được. Anh sẽ là osin của đời nó là người sẽ gắn bó bên nó, người mà nó yêu thương nhưng liệu có happy ending không, mời bạn đón đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Đây Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

các con thiếu của bác hai tháng rồi, còn không mau trả tiền nếu không đừng trách bác nặng tay với các con –một giọng nói cất lên trong căn nhà trọ số 10:

-cho tụi con gia hạn thêm một tháng nữa đi. –nó cầm tay bà chủ năn nỉ:

Bà chủ quan tâm nó và con bạn của nó lắm, bà không muốn đuổi tụi nó đi chút nào nhưng vì công việc của bà nên đây là tình thế bắt buộc. hai tụi nó là người trẻ nhất trong khu nhà trọ nên bà luôn coi tụi nó như con gái mình.

-bác cho tụi con thêm một tháng nữa đi, tụi con hứa sẽ trả đủ cho bác. –Ngọc cầm ly nước lên đưa bà van nài:

Bà chủ đưa tay lên cầm suy nghĩ, “mình có nên gia hạn thêm không ? như vậy có nhẹ tay với hai đứa này không? Cho tụi nó gia hạn thêm chắc không sao đâu.”

-e hèm, thôi được, bác.....

-tui con cảm ơn bác. –bà chủ chưa nói xong thì nó lên tiếng và ôm bà:

-thôi bác về đây, tháng sau bác qua lấy. –bà chủ đứng lên ra khỏi cửa:

-bác đi vui về. –nó mừng rỡ nói:

-mò tổ cha tụi bây, bác về nhà chứ có đi du lịch đâu mà phải chúc. –bà chủ nói làm tụi nó cười rất vui, trong lòng như giảm đi một phần gánh nặng nhưng tụi nó phải đi làm để kiếm tiền trả bà.

Bà chủ đi rồi thì tụi nó đóng cửa lại vào trong ăn hai tô mì gói còn đang dở dang. Nó ăn mà trong lòng cứ suy nghĩ nên làm gì để có tiền, không lẽ phải xin tiền cha mẹ. không được, nó đã hứa là sẽ không đưa ba mẹ nó vô cuộc sống của mình nên nó cứ suy nghĩ mãi.

-nè, sao cậu không ăn đi mà ngồi đó nhìn lên trần nhà. –câu nói của Ngọc kéo hồn nó quay lại thế xác.

-à....ờ....thì từ từ mình ăn. –nó tung ra những câu vớ vẩn vì con bạn nó hỏi nhanh quá làm nó bí đường trả lời(con này hay đồ lỗi cho người khác lắm)

-ăn nhanh đi rồi kiếm việc làm, nếu không tới tháng ra ngoài đường ngủ đừng nói sao mình không nói trước

-nhưng phải làm gì? –nó hỏi chắc nịch.

-Nhi oi là Nhi, cậu không biết phải lựa chọn việc làm nào phù hợp với mình sao? –Ngọc hỏi nó, không biết phải xử ra sao với con bạn ngu ngốc này.

-nếu là cậu thì sao?

-tớ hã, tớ quyết định sẽ làm gia sư để kiếm thêm thu nhập

-tớ thấy gia sư mệt lắm, phải kèm những đứa học trò ngỗ ngược, ít có đứa nào không quậy.

-cậu mới là ngỗ ngược đó, coi phim xong thì nhểm luôn. Tớ không nói chuyện với cậu nữa. –Ngọc giận dỗi dẹp tô mì của mình và lên thay đồ.

Nó ngồi dưới bếp suy nghĩ (con nhỏ này làm gì mà suy nghĩ wai), không biết nó có nên làm gia sư không?

Hay là làm giúp việc? không được, làm giúp việc khổ lắm chắc nó sẽ không dám đâu. Nhưng nghĩ lại thì vẫn cao sang hơn làm gia sư của bạn nó (cao sang quá) vì nó chắc bạn nó sẽ không làm giống nó đâu. Nó đứng lên và nắm chắc tự tin của mình. Nó sẽ làm osin, một cô osin dễ thương nhất.

Thế là nó chạy đi thay đồ. Ngọc dẫn nó khóa cửa lại và đi trước, cô mặc chiếc áo tay dài màu trắng đi kèm với váy da, mang đôi giày ống trắng trong rất dễ thương. Nó đi ra sau diện áo thun trơn form rộng với váy bó đen và giày cao gót trông còn xinh hơn bạn nó. Nó khóa cửa lại và đi tới trung tâm tuyển người giúp việc. trên đường đi, nó phát hiện gian hàng bán bánh đang giảm giá thế là nó phóng thật nhanh tới đó. Chạy tới đó, nó thấy bánh kếp nó yêu thích chỉ còn một cái duy nhất, nó thấy mình rất xung sướng khi cái bánh đó đã rơi vào tay một quý cô như nó.

Chạy tới cửa tiệm, nó thở phào nhẹ nhõm nói:

-chỉ ới, chỉ.....

-cô bán cho tôi cái bánh này. –nó chưa kịp nói hết thì một tên thanh niên đã chen vào cuộc nói chuyện của nó.

Hắn cao, mặc quần dài đen đi với chiếc áo thun trắng để lộ cặp ngực săn chắc của mình.

-là bánh kếp hả, còn một cái duy nhất anh mua không? –chị nhân viên hỏi, hồn chị ta sắp sửa bay lên trời vì hắn.

-bán cho tôi đi.

-nè.....a.....anh.....tôi –giọng nó run run. (chắc vì tên này đẹp quá mà)

-của anh đây.

-cám ơn cô –hắn lấy xong là bỏ vô miệng ngay mà không biết người kế bên hắn đang nổi lửa.

-ANH LÀM CÁI GÌ VẬY HẢ, DÁM LÀM LỖ MỘT CÔ GÁI DỄ THƯƠNG, DỊU DÀNG NHƯ TÔI SAO? CÁI BÁNH ĐÓ LÀ TÔI ĐỊNH MUA MÀ ANH DÁM XEN VÀO LÀ SAO? ĐÀN ÔNG CON TRAI GÌ MÀ KHÔNG GA LĂNG TÍ NÀO HẾT. –nó hét lên, đưa ra một đàn câu hỏi làm cho hắn ù tai, choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

cô từ đâu tới hả, dám la vào mặt người đẹp trai như tôi sao?(hai người này tự tin quá chón)hơn nữa cái bánh này tôi nhìn thấy trước mà cô nói tôi xen vô. –hắn cũng cãi lại.

-ai nói, nếu anh không xen vô là cái bánh yêu quý đó đã vào miệng tôi rồi.

-nè, cái này là do cô mua chậm thôi.

-cái anh này, đã ăn cướp mà còn đòi la làng. Anh có hơn gì tôi đâu mà nói tôi mua chậm, anh chỉ là người đến sau thôi. –nó đã giận tới mức máu dồn lên não cãi lại:

-nè, cô đừng có suy bụng ta ra bụng người, tôi là người mở miệng trước.

Hai người cứ cãi qua cãi lại và người chịu khổ là cô bán hàng vì hai động vật hoang dã đứng trước cửa tiệm thì ai dám vô mua.

-anh Long ới! Em mua nước cho anh đây. –tiếng nói phát ra từ xa, một tên thanh niên chạy đến.

-cám ơn em, để anh giải quyết vụ này cái đã. –hắn lấy nước và nói.

-ai vậy anh, là siêu nhân đúng không anh. Woa! Thích quá, siêu nhân, được gặp siêu nhân rồi. –em hắn cảm vai hắn lắc mạnh vì vui. Còn nó thì đang ngơ ngác, không hiểu lí do gì?

-đây không siêu nhân đâu, hồi nữa về nhà anh cho em đồ chơi siêu nhân được không? –hắn nhẹ nhàng với Huy, người như hắn thương em mình biết bao nhiêu.

-nè.....nè.....e.....em.....của anh –nó ngạc nhiên nói.

-em tôi có vấn đề về thần kinh thì liên quan gì tới cô. –hắn nói

-bực bội, không cãi cò với anh nữa, tôi đi đây. –nó bước đi một cách mạnh bạo, không biết vì sao nó tha cho hắn hay là vì tội cho em hắn, mà thôi kệ, có cái bánh trôi mà đâu cần chấm dứt với hắn làm gì.

-anh ơi, chủ đó là ai vậy? –Huy ngu ngơ hỏi

-không phải chú mà là chị, anh cũng không quen chỉ tình cờ gặp thôi. –hắn cười nói.

-em thấy lạ lắm..... –Huy đưa tay lên cằm suy nghĩ

-em của anh mà cũng biết suy nghĩ sao, lạ chỗ nào? –hắn vui vẻ nói vì nghĩ rằng em hắn sẽ giảm bớt 1/10 căn bệnh này vì biết suy nghĩ.

-anh nói là chị, mà chị là con gái vậy tại sao con gái lại mặc áo.

RẦM....

Vừa nói dứt câu thì hắn té nhào ra đất vì những suy nghĩ vô tư của thằng em mình.

-khi nào lớn em sẽ biết. –hắn không biết gì ngoài câu đó cả, câu nói của thằng em làm hắn bí đường (tác giả cũng bí đường)

-chúng ta đi chơi đi, em muốn coi phim. –huy nói:

-rồi, anh sẽ dẫn em đi. –hắn cười nói:

Hai anh em tung tăng trên đường như hai đứa trẻ. Tính cách của hắn cũng y như con nít nên mới chịu nổi thằng em hắn.

Quay lại với nó, nó đang bước vào cửa chung tâm muốn người giúp việc (nó đi nhanh ghê). Lại gần chị nhân viên nó hỏi:

-thưa chị, em muốn đăng kí làm người giúp việc. –nó tự tin nói:

-em tên gì, mà khoan, cho chị xem thẻ sinh viên của em. –cô nhân viên nói:

-ạ được, Á aaaaa. –kiểm tra túi quần thì không thấy thẻ sinh viên đâu thế là nó la toáng lên

-em về nhà lấy đồ rồi lên liền, chị đợi em nha. –nó hoảng loạn chạy ra cửa và tức tốc chạy về nhà

Trên đường chạy, nó cứ lăm bắm tự chửi mình hậu đậu, ngốc nghếch, có cái thẻ sinh viên mà cũng quên mang theo thì sau này còn làm ăn gì nữa. do không nhìn đường nó đã va phải một vật gì đó làm nó té xuống đất.

-ây da, đau quá, ủa mà sao không đau. –nó tự hỏi mình một câu ngớ ngẩn.

-cô té vào tôi mà đau là đau thế nào? Đi mà không biết nhìn đường, mắt cô sinh ra để chum ả. –hắn tức giận quát:

-t.....tôi.....xin.....lỗi. –nó nghẹn ngừng nói, tránh qua bên để hắn ngồi dậy. hắn lấy hơi để thở, khi bình thường trở lại hắn nói –đụng tôi vậy mà xin lỗi là được sao, cô tưởng tôi là bù nhìn sao?

Nó ngạc nhiên vì người nó chạm phải là tên “ăn trộm hồi nãy”, nó đứng dậy phui quần áo và quát vào mặt hắn:

-ANH QUÁ ĐÁNG LẪM RỒI ĐÓ, TÔI ĐÃ XIN LỖI RỒI MÀ, SAO ANH LÌ THỂ. CHUYỆN HỒI NÀY TÔI CÒN CHƯA TÍNH SỔ VỚI ANH ĐẤY.

-chuyện hồi nãy tôi không nói tới là hên cho cô rồi đấy giờ cô lại lòi ra. –hắn nói.

-bộ anh không tha cho một cô gái xinh đẹp như tôi sao? –nó tức giận cãi lại.

-đúng vậy, cô xinh nhưng thần kinh cô không ổn định, chỉ thích kiếm chuyện thôi. –hắn giờ trò châm chọc. bị hắn nói thần kinh không ổn định, nó xoắn tay áo lên nôi máu gang hồ nói:

-anh có tin ba má anh không nhận ra không? Đồ con trai ăn hiếp phụ nữ, biến thái, giang manh.

-cô mà là phụ nữ hả, và lại tôi không làm gì cô mà cô nói tôi biến thái. –hắn cũng tức điên lên nói.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Huy lên tiếng nói, nãy giờ cậu chứng kiến sự việc nhưng không hiểu gì. Hấn cũng sốt sắn cái lộn mà quên rằng em mình đang đứng đàn ra đó với vẻ mặt ngu ngơ.

-em nghe nói chị này khen anh biến thái thì phải. –câu nói của huy làm hấn té lăn ra đất, nếu là khen thì hấn cũng không thèm.

-anh với chị này đang nói chuyện, em đợi anh chút xíu. –hấn thay đổi thái độ với em hấn.

-nè em, anh của em là người chuyên ăn hiếp phụ nữ đấy. –nó nói với vẻ mặt hơi gian.

-nè.....cô.....sao cô dám–không nói lên lời. Huy tưởng anh mình được khen thì lập tức la lên:

-em hãnh diện quá, anh của em ăn hiếp phụ nữ. –huy nói lớn làm nhiều người đi đường xung quanh thì thầm to nhỏ “thanh niên đẹp trai trông có vẻ lịch sự mà đi ăn hiếp phụ nữ”

Lúc hấn không để ý, nó phóng thật nhanh đi. Hấn định đuổi nhưng nhìn mọi người xung quanh nên lại thôi. Trong đầu hấn lúc này luôn nghĩ: “tôi sẽ trả thù”. Nó chạy thật nhanh trên đường, trong người luôn bức tức vì hôm nay toàn gặp xui xẻo. 15 phút sau, nó chạy tới nhà, mở khóa cửa và lao vô nhà kiểm thẻ sinh viên. Trong nó lúc này như con thú dữ đang tìm miếng mồi ngon cho mình. Đồ đạc trong nhà xối tung cả lên, nó chạy tới chạy lui vấp chỗ này, té chỗ kia. Sau một lúc chiến đấu, nó đã kiểm ra bảo bối của mình “thẻ sinh viên” và nó lại chạy ra ngoài vụt qua mặt con bạn của nó đang chuẩn bị bước vô nhà.

-cậu ta làm gì mà gấp thế. –Ngọc ra về tò mò nhưng cũng chẳng quan tâm con bạn mình làm gì vì cô không thích xen vào chuyện người khác.

Á Á Á Á Á!!!!!!

-CON NHỎ KHỐN NẠN MÀY VỀ ĐÂY RỒI MÀY BIẾT TAY TAO. –nó hét lên khi thấy nhà mình thành một bãi chiến trường.

Những người căn nhà trọ kẻ bên mở cửa ra để xem chủ nhân nào vừa mới “hát” hay đến thế.

-con làm gì mà la hét lên thế làm bác coi cái lương không được nè.

-bác đang đọc báo nghe con hét mà tưởng có ăn trộm.

-12 giờ chứ đâu còn sớm, bác vừa mới chợp mắt mà con hét như vậy bác làm tỉnh ngủ luôn.

Nghe hàng xóm la mắng Ngọc chỉ biết đứng chịu trận và thảm nguyện rửa con nhỏ trời đánh thánh vật đó “về đây, tớ cho cậu sống không bằng chết”

-HÁT XÌ!!!!!!

-trời nóng quá làm mình bị bệnh rồi, phải tranh thủ thôi. –nó vừa chạy vừa nói, tay lau những giọt mồ hôi vương vãi trên trán.

Cuối cùng, nó cũng tới được trung tâm và gặp chị nhân viên lúc này. Nó thở lấy thở để, khí huyết lưu thông rồi nó mới nói:

-em là người hồi nãy nè chị, em muốn làm người giúp việc.

-chị nhớ rồi, cho phép chị xem thẻ sinh viên của em.

-ạ đây chị. –nó từ tốn rút thẻ trong túi ra đưa chị nhân viên.

-em có thể về, ngày mai em đến đây để nhận địa chỉ nhà làm việc.

-thưa chị, em về. –nó vừa nói vừa chạy ra khỏi cửa.

Nó chạy qua mặt người đang đứng nhìn nó nãy giờ. Hóa ra là hấn, hấn theo dõi nó để moi thêm thông tin về kẻ thù của mình. Hấn mở mắt kính ra hải lòng: “có cách để trả thù, tôi sẽ đòi lại cô cả vốn lẫn lời.”

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Nè cậu, tớ bỏ xuống được chưa? –nó khóc lóc hỏi. hiện giờ chắc các bạn phải há hốc mồm vì cách trừng phạt của con bạn nó. Nó phải đeo bao khoai tây

nặng 15k trên người và hai tay khiến thùng nước 5k mỗi bên. Ngọc thì ngồi ăn uống say xưa còn nó thì thèm thuồng đứng nhìn, vì nó bị phạt mà, phải chày nước vãi để con bạn mình ăn xong nó mới được thả.

-Chưa được đâu, cậu làm sao mà hiểu nỗi khổ của tớ khi dọn bãi chiến trường cho cậu. –Ngọc ung dung gấp từng miếng ăn lên miệng nói.

Con bạn cố gắng câu giờ, ăn từng chút một chậm chạp để kéo dài hình phạt của nó. Nó thì tức quá không làm gì được vì luật lệ cả hai đặt ra trong căn trọ này. Điều 1: phải thành thật với nhau không nói dối. Điều 2: không được để đồ trong nhà bừa bãi. Điều 3: phải luôn chia sẻ nỗi buồn cho nhau không được giấu mãi trong lòng. nếu vi phạm ba điều này thì người vi phạm sẽ nhận bất cứ hình phạt tàn khốc của người kia. Ngọc ăn xong cũng chính là lúc nó thoát khỏi “địa ngục trần gian” của mình. Nó thả những dụng cụ tra tấn xuống xoay người xoay tay vì mỏi. chạy lại bàn ăn, nó ăn một cách sốt sắng vì này giờ toàn cử tạ khiến thức ăn của nó tiêu hóa hẳn.

-Cậu đã kiểm được việc làm cho mình chưa. –Ngọc cầm ly nước hỏi nó.

-Ồi, àm ười úp ệc, ê ưạ. –nó nói với cái miệng đầy thức ăn.

-Nuốt ẹ đi rồi nói, tớ không phải siêu nhân. –Ngọc nói.

Nó nuốt cái ực, uống một ngụm nước. lấy hơi chuẩn bị tinh thần, nó nói:

-Rồi, làm người giúp việc, ghê chưa.

-Cậu có chắc là làm được không?

-Cậu kinh thường tài nghệ của tớ sao. –nó xụ mặt xuống.

-Tớ sao dám, trong mắt tớ tài nghệ của cậu là số một. –Ngọc đưa tay khen ngợi nó, nhưng hàm ý thì lại sâu xa.

-Ý cậu là trong mắt cậu, tớ mới là số một thôi còn bên ngoài tớ vẫn tệ hại chứ gì. –nó tức giận nói.

-very right!! –Ngọc cười khinh khinh nói.

-Cậu hay lắm, biết tay tớ. –nó đứng dậy rượt bạn nó khắp nhà. Bây giờ trong nhà vang lên những tiếng chửi rủa, la hét làm không khí thêm phần sôi động.

Nhà thì trật trội mà tụi nó cứ rượt đuổi nhau, đứa thì “đứng lại đó” còn đứa thì “ngu gì đứng”. Cứ gần đồng ca như vậy lặp đi lặp lại cho đến khi bà chủ nhà tới giải quyết mới xong. Người xung quanh khu trọ không thể yên tĩnh được với hai con tâm thần này.

Buổi sáng đẹp trời, ánh sáng chiếu rọi vào căn phòng trọ của hai cô gái đang say xưa giấc ngủ. nó mở mắt dậy ngáp ngán ngáp dài. Người của nó vẫn còn nhức từ cái hình phạt hôm qua. Nhìn lên cái đồng hồ chỉ 8 giờ, trường của nó thường học vào buổi chiều nên nó chẳng cần lo gì cả cứ ngủ thoải mái, nó ngoắc con bạn mình dậy. vì biết hôm nay nó và Ngọc nhận việc làm nên nó lo lắng không ngủ được. Ngọc ngán đầu dậy đưa bộ mặt say ke nhìn nó:

-Chuyện gì thế!

-Dậy đi, tớ không ngủ được. –nó nói

-Cậu không ngủ được thì lỗi tớ dậy là sao? Nếu tớ chán tớ lỗi cậu ra ngồi với tớ từ sáng tới chiều cậu chịu không?

-Nhưng bây giờ cũng đâu còn sớm, hôm nay mình nhận việc mà. –nó chui mắt nói.

-Thôi được, làm vệ sinh đi rồi tớ với cậu ăn sáng.

Thế là hai người tức tốc làm vệ sinh thân thể, làm xong thì ngồi vào bếp. nó nấu mỗi đứa tô mì gói để ăn, ăn xong thì nó thay đồ. Hôm nay cũng vậy, nó diện áo thun trơn trơn rộng với quần bó đen và giày cao gót. Nó kêu bạn nó làm xong thì khóa cửa lại rồi nó tung tăng bước đi. 20 phút sau, nó tới trung tâm tuyển người giúp việc gặp chị nhân viên. Trong lòng nó rất vui vì hôm nay không gặp chuyện gì khó khăn cả.

-Số nhà địa chỉ làm việc của em đây. –cô nhân viên đưa nó tờ giấy chỉ địa điểm nhà cần làm.

Nó không nói gì chỉ lẳng lặng bước ra khỏi cửa và đi đến địa chỉ ghi trong tờ giấy này. Vừa đi, nó vừa ca hát trong rất vui. Hôm nay, nó quyết định phải cho chủ nó hãnh diện ngay từ cái nhìn đầu tiên. Một lúc sau, xe ôm dừng chân tại một căn biệt thự lớn. Nó bước xuống xe đưa tiền cho tài xế rồi nhìn chăm chú vào cánh cửa đó. Nó bấm chuông kêu cửa. Trong chốc lát, một chị mở cửa, trong chị ta rất ngênh ngang. nó không thích khi nhìn chị ta.

-Tôi là quản gia căn biệt thự này, cô muốn gì? Muốn kiếm cậu chủ thì đừng hòng. –chị ta nói với thái độ cực kì khó ưa. Làm như cậu chủ là của chị ta hay sao ấy, vãi lại nó cũng chưa từng gặp cậu chủ bao giờ mà muốn, có cho nó cũng không thèm.

-Theo địa chỉ này, em đến đây để làm giúp việc. –nó nhẹ nhàng nói.

-Ở đây không cần tuyển người đâu, cô về đi. –chị ta khoanh tay trước ngực nói. Rõ ràng là nó được nhận vào làm cho nhà này rồi mà, giờ lại nói là không. không lẽ chị ta muốn đùa giỡn với nó sao.

-Là tôi muốn cô ta đấy. –một giọng nói phát ra từ bên trong, cũng may là có người trợ giúp chứ nếu không thì nó không chắc chắn chị ta toàn mạng đâu.

-Ơ.....cậu chủ. —chị ta giọng run run nói.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Người đó bước ra trước mặt làm hằm răng cô sắp lộn ra ngoài vì ngạc nhiên. Thì ra là hấn, nó không nghĩ hấn sống trong một căn biệt thự cao sang như vậy. nhà của cha mẹ nó còn không bằng một góc của căn biệt thự này. (tất nhiên, biệt thự mà đi so với nhà)

-Cô nhìn cái gì mà nhìn, tôi biết tôi đẹp trai mà. —hấn nói làm nó xuyết té cũng may là nó nắm chắc thành cửa.

-Sáng dậy anh có soi gương chưa mà sao tự tin thế, đã xấu còn tưởng mình là hotboy Hàn Quốc.

-Nè! Cô nghĩ cô là ai mà nói với tôi như vậy. Cô coi lại mình đi, có hơn ai chưa mà nói.

-Ít ra cũng hơn anh, tên biến thái chuyên ăn hiếp phụ nữ.

-cô.....cô.....tức quá không nói lên lời.

-Mày nghĩ mày là ai mà nói chuyện với cậu chủ như vậy. —chị quản gia lên tiếng trợ giúp.

-tôi có đủ trình độ để giáo huấn một người như hấn ta.

-mày.....mày.....-không nói lên lời.

Đúng là có cái với nó hấn cũng không lại,thời thì nói nhẹ nhàng thôi dù gì hấn cũng sắp sửa trả lại mối thù nên không cần phải nhiều lời với con nhỏ này. Chị quản gia thì tức giận không hiểu sao cậu chủ lại đưa con nhỏ không biết trời cao đất dày này về đây làm chi, không sao, vì chị là quản gia nên không sợ con osin thấp hèn này, chị sẽ cho nó biết thế nào là lễ độ.

Nó cùng hấn bước vô nhà còn chị quản gia đi lo công việc của mình. Nó đảo mắt nhìn xung quanh căn biệt thự, không thể tin là nó sẽ làm việc trong một nơi rộng lớn như thế này. Nó và hấn ngồi xuống ghế, hấn đưa cho nó bản giấy làm nó ngỡ người ra không hiểu.

-Gì thế này? —nó hỏi một câu ngắn gọn, xúc tích nhưng chứa đầy ý nghĩa.

-Là hợp đồng làm việc đó, cô kí vào đi. Vì cô là sinh viên nên chỉ làm một buổi còn chủ nhật thì làm cả ngày.

Nó cầm bút kí vào, thời hạn làm việc của nó là 6 tháng, cứ 1 tháng thì nó sẽ nhận mức tiền lương theo quy định.(khỏi nói cũng biết tiền lương nhiều rồi) nó nhìn hấn cười nói:

-Vậy khi nào tôi mới bắt đầu làm việc.

-Thời hạn bắt đầu làm việc là từ ngày mai, cô sẽ đến đây nhận đồng phục và làm việc theo chỉ thị của tôi.

-Vậy tôi về được chưa. —nó đứng dậy và nói.

-Anh ơi! Lại chơi với em đi. —Huy cầm con robot chạy ra.

Nó thấy hơi em quen, hình như em hấn, người đi chung với hấn đây mà.

-Em chơi trước đi rồi anh lại. —hấn cười nói.

-Chị này là.....là người “khen” anh em biến thái đúng không?

-Đúng vậy, trí nhớ em tốt đấy. —nó cười trừ.

-Chị chơi với em đi, em biết chị là một siêu nhân, siêu nhân chiến đấu vì công lý. —Huy cầm robot chạy vòng vòng.

Thấy em hấn như vậy nó buồn thay cho hấn, nó nghĩ sao hấn không đưa em mình vào bệnh viện để bác sĩ điều trị, chắc là có một lí do nào đó mà hấn lại không làm vậy, mà sao mình lại quan tâm chứ, không quan tâm. Hấn thấy nó vui chơi với em mình thì trong lòng hấn rất vui, nhìn kĩ thì thấy nó rất đẹp, tim hấn đập liên hồi,cảm giác này là gì thế, hấn không thể nào hiểu được.

-Cô có thể ở lại chơi với em tôi một chút không, nó có vẻ thích cô đấy. —hấn cười nói, nụ cười hấn rất đẹp nhưng nó chẳng quan tâm làm hấn tức giận. “hôm nay tha cho cô ngày mai đi rồi biết”

-Nè em, cho chị hỏi em tên gì? Mấy tuổi? –nó vui vẻ hỏi.

-Em tên Huy “nhí nhỏ”, năm nay.....năm nay –nó đưa tay lên đếm

-Năm nay là bao nhiêu?

-Năm nay.....năm nay, 13 14 = 16 tuổi, đúng rồi, em 16 tuổi.

Nó té nhào ra đất, phép tính này ai dạy em ấy thế, mà hỏi tuổi chứ đâu kêu tính. Ngay cả tên nó hỏi mà thằng em hấn còn thêm biệt danh vô nữa đúng là bó tay.com.vn, mà cũng biết thằng em hấn tên Huy nên thôi kệ.

-Nè chị, chị tên gì? Năm nay chị bao nhiêu “số”? –Huy nắm tay nó lắc lắc, nó thì đưa tay lên chán nản.

-Chị tên Tuyết Nhi, 19 tuổi. –nó cười nói.

Huy quay qua hấn đưa ánh mắt ngu ngơ nhìn hấn. hấn không hiểu thằng em mình muốn gì mà ra về tội nghiệp thế.

-Tuyết Nhi có “ăn” được không anh?

“RÀM”

Câu nói của Huy làm cả hai lần ùng ra đất. nó khóc không ra nước mắt, tên dễ thương như vậy mà bị thằng em hấn cho làm đồ ăn, đòi nó sao khổ thế này gặp toàn thứ gì đâu không. Hấn thì cười trừ với câu nói quá xuất sắc của Huy, chắc giờ nó đang giận lắm đây, người hấn như sung sướng lên chắc vì nó đang bị chọc giận.

-Muốn ăn thì vô bếp mà ăn, chứ “cái này” ăn không được. –hấn cười nói:

Huy “đạ” một tiếng rồi tung tăng vô bếp, nó đứng bên ngoài đập thật mạnh vào chân hấn khiến hấn ôm chân nhảy lên nhảy xuống.

-cô làm gì thế? –hấn đưa bộ mặt vô(số) tội hỏi

-làm gì thì tự biết, bộ chọc tôi anh vui lắm hả. –nó tức giận nói.

-vui sao không, đối với cô thì không như với tôi đó là thú vui tao nhã. –hấn lè lưỡi chêu nó.

Không nói chuyện với hấn nữa, nó đi thật nhanh ra cửa. Hấn kêu người tiễn khách rồi nhìn nó với vẻ mặt dăm chiêu, suy nghĩ. Một lúc sau, Ngọc mở cửa ra nhìn thấy bộ mặt “hiền lành” của nó thì không hiểu vì sao? Nó bước mạnh vô nhà, Ngọc đứng đó mà người rung lên rung xuống cũng hiểu con nhỏ này là quái vật.

-sắp đi học rồi, com tớ để ở trên bàn đó, “ăn” đi.

Nghe tới từ ăn thì nó quay qua làm con bạn sồn gai ốc. mặt con này dữ quá, nó như muốn xé nát con mồi. nó quay đi thì Ngọc khụy xuống mệt mỏi, không biết con này ăn phải thứ gì mà sao cư xử lạ thế.(đang giận cá chém thớt ấy mà) Nó thay đồ, ăn com xong thì cùng con bạn nó đi học. hôm nay là thứ hai, tuần lễ đầu tiên của nó.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Nó và Ngọc ngồi ăn tối, nhìn Ngọc có vẻ không hiểu động như mọi ngày. Mặt cô giả tươi tỉnh, hồn nhiên nhưng làm sao qua mắt được nó, nó hiểu rõ con bạn như thế nào mà.

-Cậu có chuyện gì sao? –nó hỏi.

-Đâu.....đâu có gì đâu, hi hi. –Ngọc đưa tay lên đầu cười. con bạn giả ngây tệt thế sao.

-Tớ mà điều tra ra được là cậu biết tay tớ.

-Không có gì đâu mà, cậu ăn đi nha, nha. –Ngọc đứng lên và chạy lên trước như muốn lảng tránh nó một điều gì đó làm nó tò mò muốn tìm hiểu.

Bữa tối đã xong cũng là lúc nó bước vào học bài. Hôm nay, nó phải hoàn thành cho xong đồng bài vở này để ngày mai còn lao động chân tay. Ngọc thì không chăm chú vào bài tập, cô nhìn đi đâu đó rất xa vời, cô đang chăm chú suy nghĩ một chuyện gì đó.

-Nè Ngọc! có chuyện gì thế.

-à.....ờ

Nó nói làm ngọc giật mình, hồn bay về thể xác. Nó lo cho con bạn nó quá, có gì thì nói ra để nó còn giúp đỡ. Tuy nó không biết bạn nó nghĩ gì nhưng nó chắc chắn một điều, những gì bạn nó nghĩ chắc phải phức tạp lắm nên mới không nói cho nó biết.

*Sáng hôm sau.

Nó dậy sớm nhất, vì đây là ngày làm việc đầu tiên của nó. Nhìn đồng hồ chỉ 6h mà 7h là nó bắt đầu vào làm. Con bạn của nó ngủ rất ngon lành. Nó chắc hôm nay không phải là ngày làm bạn nó. Đứng dậy, xếp mền gối, nó đi làm vệ sinh cá nhân xong thì ngồi vào bàn ăn sáng. Buổi sáng của nó hôm nay là một ổ bánh mì nó tự làm, chiên trứng bỏ vô sau đó cho xì dầu vào thế là nó đã có một món ăn bình dị, đẹp mắt.

Xong hết mọi việc cần làm, nó ra ngoài đóng cửa lại rồi đi đến nhà hấn. vì nhà hấn xa nên lúc nào nó cũng mượn xe ôm chở tới. một lúc sau, nó xuống xe đưa tiền cho tài xế rồi bấm chuông kêu cửa. Đột nhiên, cửa tự mở. Hôm qua nó tới đây nên hấn đã xác nhận khuôn mặt, thân thể nó vào máy tính nên chỉ cần nó bấm chuông là cửa tự mở. Bước vào trong nó phải đi thêm một khoản sân nữa để tới bên trong. Nhà của hấn rộng quá khiến nó phải mệt mỏi, đi bộ đã mệt rồi nếu hấn cho nó quét sân chắc nó chết quá. Bước vô trong thì một chị nào đó đi ra, chắc chị đó cũng làm việc cho nhà hấn.

-Em là người mới phải không?

-Dạ, đúng rồi, rất vui được làm quen với chị. -nó vui vẻ nói.

-Đồ giúp việc của em đây, vào thay đi rồi chị dẫn em đi tham quan. -chị đưa bộ đồ cho nó. Nó nhận lấy rồi sau đó vui vẻ đi thay đồ. Đi được một quãng thì nó quay qua nhìn chị ta cười, nó nói:

-Nhà vệ sinh ở đâu chị?

-Đúng rồi, em đi thẳng xuống cầu thang rồi rẽ phải sẽ thấy một lối đi, mỗi bên là năm phòng. Em cứ đi thẳng rồi rẽ trái sẽ thấy hồ bơi lớn. Đó là phía sau nhà để cậu chủ vui chơi. Em rẽ trái tiếp thì sẽ thấy nhà vệ sinh hai bên dành cho nam, nữ.

Nói xong, nó choáng váng nhưng vẫn làm theo lời chị đó dặn. sau khi, nó đi lòng vòng trong mê cung rộng lớn cuối cùng cũng tới nhà vệ sinh. Nó vào thay đồ rồi đi ra (muốn t/g nói cảnh thay đồ không?), nhà vệ sinh công nhận rộng thiệt, nó bị gấp ba lần căn trọ của nó. Bộ đồ nó mặc có màu chủ đạo là trắng và xanh, trên cổ thắt chiếc nơ trong rất xinh. Chị lúc nãy đón nó ở trước cửa vệ sinh. Chị dẫn nó đi tham quan khắp nơi, những khung cảnh đẹp hiện ra trước mắt nó. Nào là vườn hoa, bể phun nước, nó thấy mình như đang lạc vào một thế giới mà nó không thể nào giải thích được, rất diệu kì.

-Nè, cô tham quan đủ chưa, ơ.....ơ. -hấn chưa nói xong thì thấy nó mặc bộ đồ giúp việc trong rất dễ thương làm hấn bất động vài giây.

-Chuyện gì mà anh nhìn tôi dử thế -nó vừa nói vừa đưa tay lên cheu mặt, chắc dính gì đó nên hấn mới nhìn như vậy.

-Tại.....tại cô đẹp quá! -hấn nói làm nó đỏ mặt quay đi, có cần phải nói thẳng ra như vậy không.

-Tôi đi làm việc đây. -nó nhanh nhẹn bước qua mặt hấn, cảm giác này là sao chứ, tim nó đập vì nghe câu nói của hấn. chắc vì nhất thời có người khen mình đẹp nên nó mới vậy, một lát nữa nó sẽ hết thôi.

Hấn theo nó lên nhà trên, khi đã an tọa trên chiếc ghế sofa của mình hấn nói:

-Nè! Cô nghe cho rõ đây, cô là osin của tôi và cô chỉ nghe một mình tôi thôi cô nhớ chưa?

-Tôi biết, trong hợp đồng anh cũng ghi như vậy mà. -nó thắc mắc, hấn hỏi câu đó với nó chi vậy, hợp đồng đã rõ ràng rồi mà.

-Tôi chỉ hỏi vậy thôi vì từ nay trong nhà này cô sẽ gặp rất nhiều rui ro.

-Là sao? -nó thắc mắc.

-Không nói nhiều nữa làm việc đi.-hấn nói xong câu đó làm nó mất hứng, thôi giờ mình làm việc thôi.

-Ra ngoài quét sân cho tôi.

Nó nghe theo hấn ra quét sân, cái sân lớn như vậy nó quét chắc gãy xương sống luôn. Hấn kêu em hấn đem trái cây lên bắt ghế ngồi trước sân. Phải công nhận hai anh em hấn rảnh ghê, cứ ăn xong thì quăng vô xuống cho nó quét. Nó tức hai thằng cha này lắm rồi, muốn cầm chổi đập cho hai tên này một trận cho hả giận nhưng lại không dám.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Làm xong, hai anh em hần đọc truyện, đọc xong quăng xuống sàn cho nó lụm. cứ thế, nó nhặt mười mấy quyển truyện lên bàn thì sẽ có mười mấy quyển rơi xuống đất bắt nó lụm.

-HAI NGƯỜI QUÁ LẪM RỒI ĐÓ NHA. –không chịu nổi được nữa nói quát:

-Anh hai ơi! Em nóng quá. –Huy đưa tay lên quạt.

-Osin đâu, quạt cho em tôi coi. –hắn vừa đọc truyện vừa nói:

Nó lấy cây quạt tay trên bàn lại quạt cho Huy. Hắn ngồi ghế phía bên kia kêu nóng thì nó chạy lại chỗ đó quạt cho hắn rồi phía bên đây em hắn kêu nóng, thế là nó chạy qua chạy lại như con điên. Bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, thực lực của nó có hạn không chịu nổi mấy cảnh tra tấn này. Nó quăng cây quạt xuống bàn và bắt đầu hét lên:

-TÔI LÀ OSIN CHỨ KHÔNG PHẢI NGƯỜI HẦU, CÁC NGƯỜI CÓ HIỂU KHÔNG VẬY?

-Osин với người hầu khác nhau chỗ nào? –hắn biết nhưng vẫn cố ý hỏi nó:

-Vậy tôi hỏi anh, anh với con mèo khác nhau chỗ nào?

-Cô.....ô.....ô –không nói lên lời

-Anh của em là con mèo, lalalala. –Huy không hiểu gì, chèn câu nói của nó vô thành bài hát.

-Osин là làm những công việc nhà cho chủ chứ không phải phục vụ cho chủ, anh hiểu chưa. Tôi không phải hạn con gái dễ dãi đâu nha. –nó tức giận nói.

-Trong bản hợp đồng có ghi rõ, cô phải làm theo bất kì điều gì tôi nói và không được cãi lệnh. Cô muốn vi phạm hợp đồng sao. –hắn dơ bản hợp đồng lên:

-THẬT LÀ TỨC QUÁ!!! –nó hét lớn trong khu biệt thự này. Hắn thì nhìn nó cười hả hê.

Nó đành phải hạ hạ cho hắn, nó không thể vi phạm hợp đồng được. Hắn vẫn dùng chiêu cũ nhưng lần này bắt nó vừa lụm truyện vừa quạt cho chừa cái tội dám cãi lệnh hắn. thấy tội nên hắn tha cho nó và cùng em hắn đi lên lầu. nó ngồi xuống thở dốc vì mệt, cứ làm như vậy chắc nó chết quá.

“Ó.....Ó.....Ó.....Ó”

Tiếng báo cháy nhà vang lên, nó nghĩ trên lầu đang bị cháy thế là nó chạy đi kêu tất cả mọi người. ậ thiệt, không ai quan tâm gì tới cái còi báo động đó. sao họ không dập tắt đám cháy đó. có người thì nói “không có cháy đâu” nếu không cháy thì làm sao còi báo cháy lại kêu. Nó tự mình cầm bình chữa cháy chạy lên lầu. Nó tìm kiếm khắp các căn phòng trong nhà và dừng lại trước phòng của hắn. nó chết đứng khi thấy hắn dùng que diêm đốt rồi để gần còi báo cháy còn em hắn ngồi trên ghế vỗ tay cổ vũ.

-Tôi đang thử nghiệm xem còi báo cháy hoạt động tốt hay không? Ai ngờ nó hoạt động tốt thiệt. –hắn cười lăn ra đất làm nó què cực độ. Mặt nó trong chốc lát đỏ lên, nó chưa bao giờ bị què như vậy.

-MÁY NGƯỜI RẢNH RỒI KHÔNG CÓ CHUYỆN GÌ LÀM HAY SAO HẢ. –nó tức giận hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Sao không có, viết làm đó là chọc cô đấy, hahaha. –hắn ta cười muốn bể cái bụng. nó tức quá cầm bình chữa cháy bắn nước vô người hắn.

-Cho các người chết nè.

-Không giỡn nha.

-Ai kêu anh giỡn với tôi trước.

Nó đuổi hắn chạy khắp nhà với cái bình chữa cháy. Nó đuổi theo hắn đòi trả thù còn Huy đuổi theo nó đòi chơi cùng, đúng thật là hết chuyện làm. Căn biệt thự trong chốc lát toàn nước với nước. vì tai họa này nó gây ra nên hắn bắt nó dọn dẹp. những người làm muốn giúp nó nhưng hắn lại không cho, chỉ có một người rất muốn nó làm như vậy đó là chị quản gia. Nhìn nó đang làm bây giờ, chị ta rất vui nhưng chưa hài lòng cho lắm.

Thời gian thấm thoát trôi qua, bây giờ đã 11 giờ.nó lẻ bước vô nhà với vẻ mặt đưa đám. Ngọc nhìn nó như vậy không hiểu lí do gì, định hỏi nhưng nghĩ nó sẽ giận cá chém thớt nên thôi vả lại cô cũng chẳng thích xen vào chuyện người khác cho lắm. nó vẫn để bộ mặt đó ăn trưa, thay đồ làm Ngọc cảm thấy khó chịu.

-Nè! Cậu cứ để bộ mặt đưa đám đó thì sao có tiền.

-Tớ.....xin.....lỗi. –nó kéo dài từng chữ ra làm Ngọc sồn gai ốc.

-Không có gì! Cậu đi học trước đi.

Nó không nói gì cả chỉ lẳng lặng bước đi. Hắn cứ chà đạp lên thể chất lẫn tinh thần của nó thì vẫn cứ cái bộ mặt đưa đám về nhà và người chịu trận chỉ có con bạn nó thôi. Buổi học của nó trôi qua rất bình thường và tiếng trống vang lên. nó bước ra khỏi trường với vẻ mặt tươi tỉnh chứ không như lúc sáng.

-Let it go, let it go

Can't hold it back anymore

Let it go, let it go

Turn away and slam the door

I don't care what they're going to say

Let the storm rage on

The cold never bothered me anyway

It's funny how some distance makes everything seem small

And the fears that once controlled me can't get to me at all

It's time to see what I can do

To test the limits and break through

No right, no wrong, no rules for me

I'm free. (đó các bạn bài này là bài gì)

Tiếng điện thoại vang lên, thì ra là Ngọc, cậu ta gọi mình chỉ vậy. nó bắt máy để nghe:

-Alo, em là bạn của Ngọc phải không? –tiếng nói cất lên từ máy bên kia. Nó tưởng bạn nó bị bắt cóc rồi đòi mấy trăm triệu giống trong phim chắc nó chết quá.

-Alo, a.....anh.....là.....ai? –nó nói có phần sợ sệt.

-Anh là học trò của Ngọc, Ngọc để quên điện thoại ở nhà anh. Thấy số của em trên cuộc gọi nhớ nhiều quá nên anh bấm vô gọi.

-Anh cho em địa chỉ nhà đi rồi em tới.

Người đó đọc cho nó địa chỉ, nó chép vào tập rồi lần theo địa chỉ đến nhà người đó. tới nơi, căn nhà hiện lên trước mắt, rất khá giả.nó bấm chuông mở cửa, người đó ra chào nó rồi mời nó vô nhà. Người đó lấy nước cho nó uống rồi nói:

-Điện thoại của Ngọc đây, mà Ngọc có nói với em là nó nghĩ chưa? –tên đó cười nói. Vừa nghe xong nó giật mình hoảng hốt, thì ra đây là chuyện Ngọc đã giấu nó.

-Anh làm gì mà Ngọc đòi nghĩ làm. –nó nói với vẻ mặt sất lạnh.

-Anh.....anh.....chi -tên đó ấp úng nói, nó chắc là người này đã làm điều gì đó nên Ngọc mới nghĩ như vậy.

-ANH ĐÃ LÀM GÌ? –nó đứng lên quát:

-Em bình tĩnh, tại anh không kiểm soát được bản thân nên.....-tên đó ấp úng nói:

-Nên anh đã cưỡng hôn bạn tôi chứ gì. –câu nói của nó làm cho tên đó giật mình.

-s.....sao.....em.....biết.

-Đàn ông con trai các người luôn làm những chuyện như vậy mà.

-Thôi, tôi về đây, Ngọc đã nghĩ làm rồi thì không còn là gì với anh nữa. còn về chuyện hợp đồng, tôi sẽ đền hợp đồng đó cho anh. –nó vừa nói vừa lẳng lặng bước ra cửa.

Một lúc sau, nó về tới nhà thì thấy Ngọc đang ngồi dũa móng tay. Nó không kiềm nổi được cảm giác của mình liền chạy lại ôm Ngọc mà khóc.

-Sao cậu lại ngốc thế, tại sao cậu không nói cho tôi biết.

-Cậu làm gì thế? –Ngọc ngu ngơ hỏi:

-Tại sao cậu bị người ta cưỡng hôn mà không nói tở. cậu biết nộ hôn đầu của con gái quan trọng lắm không? –nó khóc lóc mà nói, bây giờ nó thấy thương cho bạn nó biết bao nhiêu.

-Tạitại tôi nghĩ có nói cũng không có ích gì. –Ngọc buồn bã nói, cô cố gắng không để cho nước mắt chảy ra.

-Cậu nghĩ làm là đúng đấy, còn về vụ hợp đồng tở sẽ xin tiền ba mẹ tở để cậu trả cho người ta.

-Cám ơn cậu, mình nợ của cậu nhiều quá. –Ngọc cười nói:

-Tôi mình là bạn bè mà, có gì đâu. –nó cũng dụi đi nước mắt cười nói:

-Đừng khóc nữa, cậu khóc làm tở muốn khóc theo luôn à.

Hai cô gái vui vẻ nói chuyện mà không biết có người đang đứng ngoài cửa theo dõi. Chính là người của hấn, hấn cho người theo dõi để biết được cuộc sống của nó như thế nào. Khi người đó kể lại mọi chuyện hấn tức giận nói:

-Đưa tôi địa chỉ nhà tên đó, tôi muốn hấn ta phải quỳ, xin lỗi Nguyễn Hoàng Tuyết Nhi và bạn cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Cậu nhanh lại bấm chuông đi –Nó kéo Ngọc lại, hôm nay phải chấm dứt hợp đồng với tên đó.

-Nhưngtở.....-Ngọc e dè nói, chắc cô còn ngại việc nộ hôn.

-Cậu nhanh lên để tở còn đi làm nữa. –Nó hối hả nói.

Ngọc bấm chuông mà tay cứ rung rung làm nó muốn tức điên lên. thằng đó nó có cái gì mà Ngọc lại sợ tới vậy. chịu không nổi nữa rồi:

-Cậu không bấm thì để tở. –nó đẩy Ngọc ra và nhấn chuông. Tiếng chuông vang lên đều đặn, nó nhấn muốn hư cái chuông của người ta.

-rồi từ từ, nhấn một lần thôi làm gì nhiều vậy, điếc tai quá. –một người mở cửa ra nói:

Tên đó đã tới rồi, Ngọc nhìn mà cứ muốn khóc. Cô không thể nào hiểu được một người như hấn, giang manh, dối trá.

-các em tới rồi sao, cho anh xin lỗi, tha lỗi cho anh nha. –tên đó quỳ xuống và cầu xin.

-..... –nó và Ngọc ngạc nhiên không nói lên lời.

-anh sẽ bỏ qua hết tất cả, không cần phải đền hợp đồng hay gì hết á. –hấn nói với vẻ háp tấp.

-anh đứng lên đi. –Ngọc nói:

Tên đó đứng lên theo lời của Ngọc, tên đó rất vui vì Ngọc tha cho mình nếu không thì hấn sẽ xử tội tên đó giống hôm qua.

*flashback:

-xin cậu tha cho tôi, tôi hứa tôi sẽ không làm vậy nữa. –tên đó cuối đầu van xin.

-mày cướp đi nộ hôn của người ta và còn làm cho bạn tao khóc mà mày nói bỏ qua là được sao. –hấn tức giận nói.

-cái miệng của mày được đấy, tao lương thiện sẽ không cắt lưỡi mày, chỉ chặt ngón tay mày thôi để mày nhớ.

-xin cậu tha cho tôi.

Hấn kêu người cầm tay tên đó để lên bàn và giữ chặt khiến tên đó toát mồ hôi sợ hãi.

-Huy, đưa anh cây dao.

-dạ đây – huy móc trong túi ra cây dao đưa cho anh mình.

-anh kêu em đem con dao bự chứ có phải dao rọt trái cây(dao thái lan) đâu. –hắn lắc đầu chán nản nói.

-đối với em nó là dao bự nhất thế giới, à quên anh ăn ồi không?

-thôi, em ăn một mình đi.

Nói rồi hắn quay sang tên đó, bao nhiêu sự giận dữ trút hết vào cây dao rọt trái cây. Tên đó mồ hôi đầm đìa, sợ hãi, qua vụ này chắc tồn tới già không giám đụng vào em nào nữa.

“phập”

-aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

-có trúng đâu mà la dữ vậy.

Hắn cầm cây dao xuống bàn ngay giữa hai ngón tay của tên đó (ghê thiệt), đây là lời cảnh báo dành cho tên đó nếu không xin lỗi hai cô gái kia thì lượt cầm tiếp theo sẽ không phải ở ngón tay đâu.

-ngày mai tao muốn mày quỳ xuống và xin lỗi, mày hiểu chưa.

Chưa kịp để tên đó nói gì thì hắn đã đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

em sẽ tha lỗi cho anh với một điều kiện,.....-Ngọc cười nói với hắn.

-được thôi, điều kiện gì em nói.

-bốp.....bịch

Ngọc đá một phát ngay bụng tên đó làm hắn ôm bụng và xoi thêm một trổ ngay lưng. Nó đứng bên ngoài vỗ tay tán thưởng “hay lắm,cứ như vậy đi”. Làm xong Ngọc tung tăng bước đi về nhà còn nó đến nhà hắn. Ngọc đang rất vui vì trả thù được cho mình, còn nó vui vì được xem màn diễn hay nhất do bạn nó thủ vai. Một lúc sau, nó rãi bước vào nhà hắn, vẻ mặt vui hơn hờ.

-cô lên phòng cậu chủ cần gấp. –một người đi ra nói với nó.

Nó ngạc nhiên, hắn kêu nó lên phòng để làm gì chứ, chắc là có âm mưu rồi đây. ở trên phòng hắn, hắn đang chỉnh sửa ca vạt và chải tóc, xịt keo. Hắn ngạc nhiên vì người trong gương là hắn, sao hắn đẹp thế. Nếu hắn đứng thứ hai thì chắc không có người nào thứ nhất đâu. (xin lỗi vì nhân vật mắc chứng tự kỷ)

-nếu có người đẹp trai hơn anh thì sao Huy? –hắn hỏi huy một câu ngớ ngẩn.

-thì em sẽ giết người đó và anh lại chờ thành người đẹp trai nhất. –Huy vừa chơi game vừa nói.

-em cũng biết nói câu đó sao, nhưng làm như vậy thì chẳng lẽ nào em giết anh.

-em không hiểu anh nói cái gì.

Nói chuyện cho đã thì bị thằng em phán một câu làm hắn mất hết hứng thú. Lúc đó, cánh cửa phòng bật mở, nó bước vào với vẻ mặt đề phòng. Thấy hắn đang đứng trước gương chỉnh sửa mái tóc của mình và Huy thì ngồi chơi game. Nó đóng cửa và đứng sau hắn, hắn có thể nhìn thấy nó qua gương. Nó muốn đứng tim vì hôm nay hắn rất đẹp, nó phải công nhận điều đó là đúng.

- gương kia ngự ở trên tường

Ai mà đứng đó chinh inh vậy ta.

Hắn nói một câu làm nó chột tình giắt, tên này cũng biết làm thơ sao, đã vậy thì tiếp hắn tới bến.

- gương cười gương bảo lại rằng:

Bà Hoàng đứng đó còn không quỳ.

-cô hay quá ha. –hắn cười nói:

-anh đi đâu mà sửa sang đẹp thế. –nó thắc mắc hỏi.

-tôi đi đến công ty cha mẹ tôi để tiếp nhận công việc, cô đi cùng không?

-không! –một câu ngắn gọn, súc tích nhưng nhiều ý nghĩa. Hắn nói một câu tỏ ý muốn chêu chọc nó:

- gương kia ngự ở trên tường

một hồi ai sẽ đi cùng với ta.

- gương cười gương bảo lại rằng:

người yêu không có thì đừng có mơ.

Con nhỏ này được lắm, người yêu hả, để coi nó còn nói được nữa không.

-gương kia ngự ở trên tường

bao giờ mới có được người yêu ta.

-gương cười gương bảo lại rằng:

mặt mày mà có người yêu tao cùi.

-không đòi co với cô nữa, tôi đi đây. –hắn lẳng lự bước ra ngoài, có cái với nó cũng vô ích.

Huy đứng dậy và đi theo hắn. nó bước theo sau đem bộ mặt chọc quê làm hắn muốn tức. hắn bước ra khỏi cửa khi đã an tọa trên chiếc BMW cùng em hắn, hắn nói:

-cô ở nhà thích làm gì thì làm, tôi đi đây.

Trong phút chốc, chiếc xe của hắn đã khuất dạng nơi cuối con đường. nó lẳng lự bước vào và đóng cửa lại. trong lòng đang suy nghĩ không biết mình nên làm gì để giết thời gian đây. vừa bước vào nhà thì một tiếng nói vọng ra.

-mày ra vườn quét sân cho tao, cậu chủ đi rồi tao quản gia sẽ sai bảo mày. –chị quản gia quát vào mặt nó.

Nó im lặng nghe theo lời chị ta. Thôi kệ, hôm này nó sẽ hiền lành không muốn động tay với ai cả. nó cầm chổi ra và quét. Cứ chưa được hai phút thì lại nghe tiếng chửi rủa của chị ta “quét kiểu này sao sạch, mày ăn cái gì mà ngu thế.” Nhấn nhện lần thứ nhất.

Tiếp theo chị ta sai nó lau nhà. Nó đem xô nước ra thì chị ta nói đầy quá đổ bớt đi, lau nhà thì chị ta nói cầm sai động tác, lau kiểu này sẽ không sạch được, chị còn thêm vô những câu chửi rủa trong đó có cha mẹ nó. Nhấn nhện lần thứ hai.

-có công việc mà làm không xong, đi vô nấu ăn, làm không được thì đừng đi về. –chị ta quát mắng, trong lòng chị ta đang sung sướng vì trả được thù.

Nó vào bếp nấu ăn, những người làm khác nhìn nó tội nghiệp nhưng chẳng giúp được gì. Nó nhìn xuống bếp như nói mình không biết nấu ăn, thực ra nó biết đây chỉ là đang làm cho chị ta tức thôi.

-mày làm osin vô đây để ngắm cảnh hả, không hiểu cha mẹ mày ăn cái giống gì mà xin ra đũa con vô dụng như mày. –chị quản gia chửi xối xả vào mặt nó. Nhấn nhện lần cuối cùng.

-này giờ con chó nào sủa liên tục mà không biết im mồm ta. –nó ngoáy lỗ tai và nói.

-mày nói gì hả? –chị quản gia biết nó nói mình nhưng chị muốn chứng minh lại câu nói đó.

-đúng là chó nào đâu hiểu tiếng người. –nó ung dung nói:

-mày.....dám. –chị quản gia tát nó một phát thật mạnh nhưng bị nó bắt được tay.

-đã tồn tại ở dạng hai chân thì đừng cư xử theo kiểu bốn cẳng, cái không lại thì bay vô cắn hả. –nó trừng mắt nhìn chị ta.

-buồn tay tao ra, mày không nghe lời tao là tao kêu cậu chủ đuổi việc mày đó. –chị ta nói, tay còn lại cố gắng đẩy nó ra nhưng vô dụng.

-trong hợp đồng có ghi là tao chỉ nghe lời một mình hắn ta thôi, mày có ý kiến gì không?

Nó bỏ tay chị ta và móc trong túi ra một cái khăn lau sạch tay mình như đã cầm một cái gì đó dơ bẩn. (viết vậy có hơi quá không m.n) chị ta thì ôm tay của mình xoa bóp vì nó nắm rất chặt khiến tay ớn lạnh run rẩy.

-tối giờ về rồi, tạm biệt, tôi về đây. –nó đưa tay lên chào chị ta với vẻ thân mật, ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi luôn.

-mày đợi đó, tao sẽ trả mày cả vốn lẫn lời. –chị ta nói dứt khoát.

-yên tâm, tôi sẽ chích ngừa đợi chị. –nó nói xong quay đầu đi ra khỏi cửa để lại gương mặt tức giận không làm gì được và những gương mặt “ngây ngô” khác.

Một lúc sau, hắn đã có mặt tại nhà của mình. Ngồi yên vị trên ghế ăn cơm, những người làm nhìn hắn với vẻ mặt kì lạ làm hắn không tài nào ăn nổi.

-nè cậu chủ, cậu đuổi tên osin đáng ghét kia đi, nó coi em không ra gì. –chị ta năn nỉ hắn, trong lòng mong hắn sẽ xử nó như thế nào.

-cô ta là osin của tôi, nghe lời của tôi chứ không nghe lời chị. nếu nói về bậc cấp thì cô ta ngang ngửa với chị đấy. –hắn nói một câu làm chị ta mặt đỏ bừng bừng như núi lửa.

-khi ở công ty, tôi có thể xem xét tất cả mọi diễn biến trong nhà nhờ camera. Tôi thấy chị sai osin của tôi và còn chửi mắng cô ta nữa. chị coi tôi là cái gì hả? –hắn trừng mắt nhìn chị ta. Đã không giúp chị ta xử con nhỏ kia mà còn lỗi tội lỗi của chị ta ra để nói, thật là tức quá mà.

-em.....chỉ.....

-biến!

-c.....cái.....gì –chị ta như không tin vào câu nói của hắn.

-TÔI NÓI CHỊ BIẾN RA KHỎI NHÀ TÔI, NGÀY MAI TÔI KHÔNG MUỐN THẤY MẶT CHỊ NỮA. –hắn quát vào mặt chị ta.

-cho tôi xin lỗi...hức...hức...cậu chủ đừng đuổi tôi đi...hức...hức. –chị ta khóc lóc van nài.

-tôi cho chị 5s để biến ra khỏi đây.

Không nói gì cả, chị ta lên dọn đồ và ra khỏi căn nhà này, căn nhà chị ta đã gắn bó từ rất lâu. Từ khi có nó vô đây, chị ta đã mất hết những gì thuộc về mình. “hãy đợi đó, rồi mày cũng sẽ giống như tao thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Bây giờ là 6h, nó đang ung dung ngồi ở nhà học bài. Ngọc cũng học nhưng lại bị phạt, cô vác lên bao khoai tây 15k giống nó bị phạt hôm bữa và phải đứng học chứ không được ngồi. Lý do bị phạt là cô đã vi phạm 2 điều quy định trong nhà. (ai không biết thì xem lại tập 3) nó đang chăm chú vào đồng bài tập của mình thì tiếng điện thoại vang lên. Nó cầm điện thoại lên xem ai gọi cho nó thì trong điện thoại in rõ hai chữ “tên biến thái”, nó nói:

-alo, anh gọi tôi giờ này làm gì?

-em đang ở nhà phải không? –đầu dây bên kia nói.

-ừm, thì sao.

-anh tới nhà em được không?

-anh mơ hả, tôi sẽ không chỉ cho biết nhà tôi đâu.

-khỏi cần chị, 5s nữa anh tới.

-anh tưởng nhà tôi dễ kiếm lắm hả, giỏi thì tới đây. –nó nói với giọng thách thức.

Tiếng mở cửa làm nó và Ngọc giật mình, hắn từ ngoài bước vào trong nở nụ cười chào nó. Hắn mặc áo thun đen với quần dài, chân mang giày bata đen đeo mắt kính đen, tóc kiểu mái xéo đen. Nó chống mắt lên nhìn cục than đang ở trước mặt nó, sao hắn lại biết nhà nó chứ. quay qua con bạn nó thì đang nhìn hắn say mê đến chảy cả nước mắt.

-sao anh biết nhà tôi? –nó ngạc nhiên hỏi hắn.

-sao không, tôi cho người điều tra về cuộc sống của cô mà. –hắn cười nói.

-Em tên Ngọc đúng không. –hắn quay qua cô bạn nó.

-dạ phải, rất hạnh diện khi được quen biết anh. –Ngọc nhìn hắn ta không ngớt.

-vi phạm 1 trong 3 điều trong nhà chắc em cũng mệt lắm phải không?

-dạ, đúng vậy đó anh. Ủa, mà sao anh biết. –Ngọc ngạc nhiên nhìn hấn. (thì này giờ cô ta có rồi mất đầu)

-anh điều tra kĩ dữ ha. –Ngọc trừng mắt nhìn hấn, tên đó đi quá đà rồi.

-thôi, ta vào vấn đề chính. Các em dọn đồ qua nhà anh ở đi và lại anh muốn em làm quản gia cho nhà anh.

-HẢ??? –hai tụi nó đồng thanh.

-cậu sướng thật, mình muốn được như cậu mà không được kia. –Ngọc cảm vai nó lắc mạnh.

-vậy có được không ta? –nó tự hỏi mình.

-chuyện ăn uống thì tôi sẽ lo, tới tháng thì cô sẽ nhận được gấp đôi số tiền ban đầu.

-không bao giờ và đừng mong chờ. –nó khoanh tay nói chắc nịch.

-theo như trong hợp đồng, cô phải nghe lời tôi. –hắn giơ bản hợp đồng lên nói.

-nè con nhỏ ngu, được sung sướng như vậy mà không chịu à. –Ngọc cóc đầu nó một cái rõ đau, cục u trên đầu bự tổ chẳng, nó lấy tay xoa đầu nói:

-ây da, làm gì dữ vậy, ở thì ở, đúng là con bạn phản bội.

Tụi nó bắt đầu dọn đồ đạc trong nhà. Hấn cũng lại giúp nó bỏ đồ vào bali, cứ bỏ không đúng ngăn thì nó lại la hấn làm hấn tức không chịu nổi. Hấn đã giúp nó không trả ơn thì thôi mà còn bị chơi lại một câu “ai biểu anh giúp” làm hấn nhụt chí không thèm quan tâm nó nữa. Hấn chỉ ngồi một góc nhìn nó, càng nhìn hấn càng không muốn rời con mắt xa nó, giống như có một lực hút vô hình nào đó kéo hấn lại phía nó. Hấn nhìn nó rất lâu mà không biết nó và Ngọc đã dọn đồ xong bây giờ chuẩn bị đi ra cửa.

-anh muốn ngồi đó làm ông địa hay sao mà không đứng lên đi. –câu nói của nó làm hấn quay lại thực tại, hồn bay về thể xác.

Hấn không nói gì cả, chỉ lẳng lặng đi theo nó. Bây giờ, tất cả đang họp mặt ở nhà bà chủ.

-tiền nhà của bác đây. –nó đưa bà chủ tiền nhà mà nó thiếu bà vào mấy tháng trước.

-con đi rồi thì bác cũng buồn lắm. –bà chủ nắm tay nó nói.

-chứ không phải tụi con phá xóm làm bà mệt mỏi sao. –Ngọc nói với vẻ mặt hoi gian.

-cái đấy thì.....thì –bí đường để nói.

-cái đấy thì đúng rồi phải không bà?, hahaha –nó vừa nói vừa ôm bụng cười. Ngọc và hấn cũng cười theo, bà chủ cũng không nhịn được nên cười luôn. Thế là trong nhà tràn ngập tiếng cười hạnh phúc.

Thời gian trôi qua, cuối cùng đã tới ngày chủ nhật. Đây là ngày chúc mừng nó được nâng chức lên làm quản gia vì mấy ngày trước nó toàn đi học nên hấn phải bắt buộc lấy ngày chủ nhật. Lúc dọn tới đây, tụi nó cũng không quen cho lắm nhưng càng về sau thì tụi nó rất thoải mái, tự do. Nó thì với thân phận quản gia đã tạo được lòng tin của tất cả người làm trong nhà. Ngọc thì vui chơi với Huy và coi Huy như em ruột của mình vậy. Về nó và hấn thì vẫn y như vậy, lúc nào cũng kiếm chuyện để cãi nhau và người bày ra chuyện là hấn, cứ như là nó không la thì hấn sẽ không sống nổi.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Nhi oi! Nhanh lên đi, sao cậu lè mề thế. –Ngọc lớn tiếng kêu nó.

-ra rồi nè, làm gì mà dữ thế. –nó cắn nhần nói.

-đội cô làm xong thì tôi đã ăn ba cái đùi gà KFC, năm ly nước ngọt, mười ly kem rồi đấy. –hắn giơ tờ chằm chọc làm cô nàng ta vác nguyên cái núi lửa lên đầu.

-trùng nào làm được đi rồi hãy nói.

-nếu tôi làm được cô hun tôi nhé. –mặt hắn cười gian.

-dám nói dám làm, chơi với anh luôn.

-nè! Hai người có thể ngừng gây gỗ được không? Lớn rồi mà y như con nít. –Ngọc xen ngang cuộc nói chuyện của nó và hắn. Thiết tình, nếu cô không can thiệp vụ này tới mai mới xong quá.

“vèo.....vèo”

Chiếc BMW X6 đang phóng thật nhanh trên đường, lạng lách qua những chiếc xe khác để tới nhà hàng. Với tài nghệ lái xe của hắn thì không có vấn đề gì cả. Sau khi quẹo phải rất thoải mái trên đường giao thông, gây ra những cuộc đụng xe, kẹt xe và cuối cùng tất cả cũng đến nhà hàng. Bốn người bước ra lập tức gây sự chú ý đến mọi người xung quanh. Nó và hắn bước đi trước gây sự chú ý và nhất là hắn, bao nhiêu cô gái làm ánh mắt đưa tình nhìn hắn. Nó thì nhận không biết bao nhiêu ánh mắt thèm thuồng của tụi con trai. Bước phía sau nó, Ngọc hất tóc lên để lộ khuôn mặt xinh đẹp và mùi thơm từ tóc thoang thoảng bay ra kéo tụi con trai lên chín tầng mây. Đi sau Ngọc là Huy, cậu tung tăng nhảy nhót, tay cầm con robot đưa qua đưa lại y như mấy thằng điên(mà nó điên thật mà) kéo toàn bộ người xung quanh về lại thân xác của mình và họ bắt đầu giải tán vì hết người đẹp rồi.

Tất cả đều đã yên vị trên chiếc ghế của nhà hàng, đúng là nhà giàu có khác, đi ăn sáng mà ăn ở nhà hàng. Nó và hắn cầm thực đơn lên nhưng thật không may lại bóc chúng thực đơn của nhau. Thế là nó và hắn giựt qua và giựt lại cho tới khi cô phục vụ ra thì mới thôi.

-các anh chị gọi món gì ạ? –cô tiếp viên nhẹ nhàng nói.

-cho tôi món súp gà. –nó nói.

-không được lấy súp gà, ăn cơm chiên dương châu đi. –hắn nói.

-vậy thì cho tôi món bò bít tết

-cho tôi món lẩu hải sản.

-cho tôi lẩu dê.

Thế là trận đấu gọi món ăn diễn ra rất sôi động, nó và hắn không ai chịu thua cứ liệt kê hàng tá thức ăn ra trong đó có những thức ăn không có trong thực đơn và những món trên trời dưới đất mà không ai biết. Ngọc thì nghe hai người cãi nhau om sòm nên quyết định chọn món ăn thay cho họ. Huy thì không quan tâm, cậu chỉ để ý tới con robot của mình thôi. Một lúc sau, tất cả thức ăn được trưng bày ra bàn trong rất đẹp mắt. Nó và hắn bắt đầu cuộc thi gấp thức ăn. Nó gấp món gì là hắn lại chặn không cho nó gấp và hắn cũng vậy.hai người làm đi làm lại trên đĩa thức ăn khiến chúng không còn đẹp như ban đầu nữa mà chơ thành đồng búi nhúi. Bây giờ suy nghĩ của bốn người hiện ra rất rõ trên khuôn mặt, nó thì “muốn chơi với tôi sao, không có cửa thắng đâu”, hắn thì “cho cô biết thế nào là chọc giận tôi”, Ngọc thì “hai đứa cô hồn này phá hoại sao mình ăn đây”, Huy thì “con robot này đẹp quá, khuôn mặt ngu y hệt anh mình”

Một lúc sau, tất cả đĩa thức ăn trên bàn đã được chén sạch sau đợt công phá dữ dội của hai người. Hắn móc thẻ ra trả tiền, nó, Ngọc và Huy đi ra cửa trước. Khi đã được an tọa trên chiếc BMW x6, hắn lái xe tới công viên đầm sen khô.

*tại công viên đầm sen khô:

-nè, người mua vé đông quá chen vào không được. –nó mệt mỏi nói.

-cô coi con gái chiếm tỉ lệ bao nhiêu trong số đó. –hắn vừa nói vừa chăm chú vào điện thoại.

-theo như thống kê, con gái chiếm 80% -Ngọc nói.

-được thôi, để tôi mua vé. –hắn cất điện thoại vào túi và bước đến chỗ đó.

nơi bán vé rất đông người, cô nhân viên đang rất đuối sức, ngay cả hắn chưa làm gì cả cũng đổ mồ hôi.

-NÀY MỌI NGƯỜI, CHO TÔI QUA ĐƯỢC KHÔNG? –hắn hét lớn tạo sự chú ý.

Tất cả ngưng hoạt động quay qua nhìn hắn và cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt bạn nữ là khuôn mặt điển trai, nở nụ cười sát gái. Tụi con gái tránh qua một bên nhường đường cho hắn đi, tụi con trai không biết gì thì cũng bị mấy tụi nó kéo sang một bên. Nó và Ngọc thì đơ toàn tập, mấy tụi con gái đứng là đồ mê trai.Hắn đến gần cô nhân viên nhẹ nhàng nói:

-cô có thể bán cho tôi 4 vé vào cổng được không?

-ờ.....được. –cô nhân viên bị kéo lên chín tầng mây vì cậu nói của hắn.

-em cho anh vé nè.

-anh lấy vé của em đi.

-không được, phải là của em.

Toàn bộ tội con gái đến đưa hấn rất nhiều vé nhưng hấn chỉ lấy bốn vé thôi. Những người được hấn lấy vé thì thật là hạnh phúc. Hấn đến chỗ nó thì thấy ai cũng đơ hết chỉ có Huy là không thôi.

-nè, mấy người có đi không thì bảo.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Không ai nói gì chỉ lẳng lặng đi theo hấn. Thế là tội nó chạy khắp nơi, quậy khắp chỗ này, quậy xuyên chỗ khác. Ngồi tàu lượn siêu tốc, ai nấy cũng la hét vì sợ nhưng vang đâu đó là những tiếng cười bới lẫn nhau.

-chỗ anh còn nhiều sao ép sát tôi thế, muốn lợi dụng hả. –nó đẩy hấn qua nói.

-cô mới còn nhiều đó mà nói tôi ép sát cô. –hấn cũng đẩy nó qua.

Hai người đẩy qua đẩy lại trên chiếc tàu lượn siêu tốc đang chạy. ai cũng la hét sợ hãi chỉ có hai đứa này tình bơ ngồi cái nhau, quả thật là kì tài. (t/g cũng khám phục) tiếp theo là đi đạp vịt, hấn cũng dùng nam nhân kế để dụ mấy đứa con gái nhường đường đi trước. Nó và hấn ngồi chung còn lại là Ngọc và Huy. Tội nó vừa đạp vừa ngắm cảnh trong rất thú vị.

-nè huy, em xem phong cảnh nào đẹp nhất. –Ngọc đẩy vai Huy nói.

-em nghĩ phong cảnh là này đẹp nhất. –Huy chỉ ra phía sau.

Ngọc quay xuống thì thấy một cảnh “hữu tình” giữa nó và hấn. Hai người đang tranh nhau đạp cho bằng được trong khi dưới chân tội nó có tới hai bàn đạp, thật là bó tay.

-để tui đạp, anh bỏ chân ra.

-cô là con gái mà đạp cái gì, để tôi.

Hai người cứ tranh nhau mà đạp, tới khi nhân viên kéo tội nó lên bờ nếu không số phận của con vịt sẽ rất thảm. sau khi đi chơi vui vẻ, tội nó tập chung lại ăn trưa. Nó và hấn lại tiếp tục cuộc chiến sinh tử là tranh giành thức ăn. Ngọc và Huy thì lựa bàn khác để ngồi và coi như chưa từng quen biết với hai tên đó.

Chỉ trong có vài giờ đồng hồ, tất cả những trò chơi trong đầm sen đều được tội nó tham gia, ông chủ đầm sen phải bỏ tiền tu sửa những thiệt hại nó và hấn gây ra. Tất cả lên xe và đến rạp chiếu phim Galaxy Kinh Dương Vương. Tới nơi, đầu hấn chợt sáng lên, khuôn mặt gian tà lộ rõ.

-ta coi phim này đi. –hấn chỉ vào tấm áp phích ghi tựa đề “quả tim máu”

-thấy ghê lắm, không coi đâu, hay là coi phim này đi. –Ngọc sợ hãi nói, tay chỉ vào tấm áp phích “bí kíp luyện rồng 2”

-nhưng tôi lỡ mua vé rồi, không coi thì uổng lắm.

-thôi được rồi, ta vô coi đi. –nó an ủi bạn nó nói.

Tất cả đi vô phòng rạp, Ngọc trong lòng vẫn đang sợ hãi “sao tắt đèn hết rồi, sao không bật đèn lên”. Vì hấn mua vé vip nên tất cả ngồi ở vị trí đầu tiên. Trong suốt thời gian coi, ai cũng la hét sợ hãi chỉ có gương mặt buồn toát ra từ hấn. đơn giản vì nó không sợ gì cả, ngồi đó coi tình bơ. Hấn nghĩ sẽ lợi dụng được nó một chút ai ngờ nó không ôm mà thẳng em Huy ngồi kế bên hấn cứ ôm riết. Nó thì được Ngọc ngồi bên mình ôm tay vì sợ hãi. Thế là trong suốt quá trình coi phim, hấn không thực hiện được mong muốn của mình.

Phim kết thúc, tất cả ai nấy đi ra kèm theo khuôn mặt sợ hãi chỉ có hấn là buồn và nó thì tình bơ. Tội nó lên xe và đang trên đường về nhà. Nó chợt thấy cửa hàng bán bánh kếp, trong lòng nó đang rất muốn ăn.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

nè, anh dừng lại cho tôi mua bánh kếp coi. –nó ngoắc tay hấn.

Hắn nghe theo nó liền dừng lại, thực ra hắn cũng thích ăn bánh kẹp lắm. Nó xuống xe và tung tăng chạy đến cửa hàng thì va phải một nhóm người nào đó.

-cô em đi phải nhìn đường chứ, va phải vào tụi anh rồi nè. –một tên trong đó nói.

-cho tôi xin lỗi. –nó đứng dậy phủi áo và nói.

-cô em đụng tụi anh mà nói xin lỗi là được sao.

-cô em cũng đẹp đó, đi với tụi anh không?

-Nè, mấy người kia làm gì thế? –Ngọc chạy lại cùng hắn và Huy nói.

-đâu ra mấy đứa này nữa. –một tên nói.

-các người làm gì bọn tôi thế? –Ngọc trừng mắt nhìn từng tên.

-em hỏi bạn em đó, hay là hai em đi chơi với tụi anh đi.

-các người buông tha cho bọn tôi được không? –tối lượt hắn mở miệng.

-mày là thằng nào, khôn hồn thì đừng xen vào chuyện tụi tao.

-các anh chơi robot không? –Huy cầm robot lên đưa cho thằng cầm đầu. Tên cầm đầu tức giận vì bị thằng nhóc lằng mọ nên hất tay Huy khiến con robot rớt xuống đất.

-nè, anh dám đánh em tôi sao. –Ngọc tiến lên phía trước chỉ tay vào mặt tên đó

-cô em cũng có gan dữ lắm đấy. –một tên cười nói, nụ cười tỏ vẻ mỉa mai.

-Bây giờ các người muốn gây sự phải không? –Ngọc chống hông nói.

-Đúng vậy, em làm gì anh nào?

-đánh mấy ảnh thôi chị Ngọc –Huy hung hỏ tuyên bố.

Thế là cả hai chạy về núp ngay sau lưng nó và hắn. hai tay chỉ về phía tụi kia đồng thanh nói:

-cậu/anh hai xù hết tụi nó đi.

-mấy người giỡn mặt đó hả. –nó và hắn đồng thanh tập 1.

-cái tên núp sau thằng kia nó bị điên phải không mày.

-tao thấy đúng đó, hahaha

Câu nói đó làm hắn tức điên lên, những người từng nói em hắn điên đã bị hắn cho vào bệnh viện. bây giờ, mấy tụi này dám nói câu đó đúng là hết muốn thấy má nó rồi.

-con nhỏ đằng sau để tao, mày lấy con nhỏ dữ kia đi.

Mấy người này dám nói nó dữ sao, nó hiền lắm mà (hiền quá). Đầu nó muốn bốc khói vì câu nói đó. thế là hai người xoắn tay áo lên bước tới.

-đánh thì đánh, sợ gì. –Đồng thanh tập 2.

“bốp.....bình.....bốp.....rầm”

Trong phút chốc, từng tên một tạo dáng trên đất. Người thì kiểu ếch ngồi đáy giếng, người thì kiểu trâu đi ngang giếng, người thì kiểu sâu bò quanh giếng và người thì kiểu ruồi lọt xuống giếng trong rất đẹp mắt. Hắn phủi tay và lên xe ngồi đợi, nó thì mua mỗi người cái bánh kẹp và cũng bắt đầu lên xe. Chiếc xe dần khuất dạng trong màn đêm “tĩnh lặng”

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

nè, cô chết ở trên đó luôn rồi hả? xuống ăn sáng mau. –vọng nói của hấn phát ra từ trong nhà bếp.

Nó làm vsen lè mè, chậm chạp. bây giờ, người nào người nấy cũng đã định cư trên bàn ăn chỉ có mình nó là chưa thôi, đồ ăn thì đang nóng hổi trong rất ngon phải chờ nó xuống chắc húp nước lã quá.

–đề em lên kêu nó xuống. –Ngọc đứng lên chuẩn bị đi gọi nó, hấn liền nắm tay Ngọc chặn lại. –đề anh đi kêu cho, em ngồi ăn đi.

Nói rồi hấn bước lên lầu, Ngọc ở dưới chấp tay cầu nguyện “cầu trời cho hai người này đừng cãi nhau”. Hấn bước đến cửa phòng nó, tay vận nắm cửa. hấn ngạc nhiên sao cửa nó không khóa, thường thường phòng con gái là phải khóa cửa mà. Hấn mở cửa ra thì một chuyện kinh thiên động địa đang ở ngay trước mắt hấn.

-ÁÁÁÁÁ.....TÊN BIẾN THÁI, SAO ANH VÔ PHÒNG TÔI MÀ KHÔNG GÕ CỬA.

-ơ.....tôi xin lỗi, tại cô không khóa cửa nên tôi cứ tưởng.....

Hấn bước vào thì thấy nó đang thay đồ nên theo phản xạ của con gái, nó lấy áo che phần đằng trước và hét to. Hấn thì nhắm mắt nói xin lỗi và đóng cửa ra ngoài. Ngọc thấy hấn đi xuống với cái lỗ mũi đang chảy máu thì lắc đầu chán nản, hể nó và hấn đụng nhau là có chuyện, lần này vác mặt xuống với cái lỗ mũi chảy máu thì chắc là bị nó đánh rồi. (suy nghĩ của Ngọc sai hết rồi, hihi)

Hấn ăn uống trong có vẻ không tự tin cho lắm, cứ ngập ngừng gắp từng miếng ăn bỏ vô miệng. Nó từ trên lầu bước xuống, hai gương mặt nhìn nhau bỗng chốc đỏ hoe như mới vừa ăn một rổ ớt vậy. Nó ngồi xuống bàn và ăn, trong đầu cứ suy nghĩ “không biết hấn đã thấy chưa nữa.” hấn thì cứ ngồi ăn một cách chậm chạp “lỡ thấy rồi giờ sao, công nhận da con nhỏ đó trắng thiệt, con ngược thì.....”

-Long, anh chảy máu mũi kìa. –Huy chỉ vào mũi đang chảy một dòng máu tươi của hấn.

Hấn liền lấy tay lau và ăn uống như không có gì trong khi nó đang nhìn hấn bằng ánh mắt nghi ngờ. “Ai biểu không đóng cửa lại chi để người ta vô và thấy hết, hại mất quá đi” hấn tự nói trong lòng như bào chữa cho tội lỗi của mình nhưng thực ra hấn đang rất là sợ. (lúc đó, t/g chôn trong tủ theo giới mọi chuyện cũng rất là sợ)

Tính toong.....tính toong.....

Tiếng chuông ở ngoài vọng vào, mới sáng sớm mà ai tới gấp hấn không biết. Nếu không thì chắc là nó và Ngọc nhưng mà hai đứa này có nói cho ai biết là ở nhà hấn đâu. Trong chốc lát, hai dáng người từ từ bước vào. Tất cả đứng lên ra ngoài để xem là người nào. Vừa bước ra thì ba ánh mắt nhìn nhau, tất nhiên là không có nó rồi.

-xin chào thằng cô hồn, lâu quá không gặp. –hấn vui vẻ chào người bên trái. (nói bằng tiếng nhật)

-ừm, lâu quá không gặp thằng mắc dịch.

-lâu quá không gặp, Long. –người bên phải bước lên chào hỏi.

-cậu là yuki phải không, cậu khác xưa nhiều quá. –hấn đánh thật mạnh vào vai yuki (người bên phải)

Nó và Ngọc đơ toàn tập. nhà này chắc hạnh phúc lắm mới được người ngoài hành tinh đến thăm, mà không biết những người này nói tiếng của hành tinh nào nữa. bất ngờ, một người trong đó tiến tới chỗ Ngọc quỳ một gối xuống ra vẻ chào hỏi:

-xin chào người đẹp, anh tên Tuấn, em cứ gọi anh là Haru được rồi. –Tên đó nói, miệng nở nụ cười sát gái. Sau đó, hấn nắm tay Ngọc lên và hun làm cô đỏ mặt. Nó thì ngạc nhiên, tên đó nói được tiếng việt sao, mà cũng đúng, Tuấn là tên tiếng việt vậy tên đó là Việt Kiều rồi. đột nhiên, Haru xuất hiện trước mặt nó làm nó giật mình lùi ra đằng sau. Cũng cái kiểu chào đó, Haru nói:

-xin chào, anh tên là Tuấn.

-cái đó em biết. –Haru chưa kịp nói xong thì nó chen vào.

-cứ gọi anh là Haru được rồi.

“bóp”

Haru chưa kịp hun vào tay nó thì bị hấn xoi nguyên cú vào đầu nổi cục u to đùng. Haru đứng dậy lấy tay xoa đầu thăm chửi thẳng bạn nguyên rủa của mình:

-Ê! thằng mắc dịch, mày không thể làm cái gì ngoài hành động sao.

-đối với mày phải dùng hành động mày mới chịu nghe. –hấn bấu môi cắn lại.

-mà tao đã làm gì.

-mày dám hun osin của tao.

Ngọc đứng đơ ra nhìn tên đó. cậu ta hôn tay mình sao, chắc là kiểu chào của người nước ngoài. Nhưng mà phải công nhận là Haru đẹp thiệt. cậu mặc chiếc áo trắng và khoát thêm áo có nút bên ngoài trong rất sành điệu, quần dài đi kèm với giày converse ra vẻ phong độ, nam tính. Nó thì không quan tâm, chỉ để ý tới

yuki người này giờ chỉ mở miệng nói một câu thôi. Anh ta có vẻ như rất ít nói, lạnh lùng. Nó không thích những người như vậy chút nào vì có nói họ cũng đâu có dõm ngó tới mình. Anh mặc một bộ áo vest đen cách điệu cũng đi kèm với quần dài đen, tóc thì để kiểu rất bình thường không cần vuốt keo hay nhuộm màu nhưng cũng có thể làm cho bao cô gái mê man, chết đứng.

-hai đứa bây lên lầu tắm rửa thay đồ đi rồi xuống đây chơi. –hắn giơ tay ra hiệu ám chỉ phía cầu thang.

-hai em cho anh biết tên được không? –Haru đang đi thì chợt dừng lại, từ này giờ cậu quên không hỏi tên.

-em tên là Nguyễn Hoàng Tuyết Nhi, là quản gia của biệt thự này.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

còn em là Trần Bảo Ngọc, rất vui được biết anh.

“BÙM”

Tay Haru biến ra hai cây hoa rất đẹp và tặng cho tụi nó. Ngọc trở mắt nhìn, thì ra Haru là một ảo thuật gia. Haru và yuki lên lầu để lại những cặp mắt ngây thơ, ngơ ngác. Thế là nhà ta lại có thêm hai người nữa và cũng sẽ dẫn đến những chuyện vui, buồn về sau.

Lê Anh Tuấn (Haru): 20 tuổi là du học sinh bên nhật, con trai của ông chủ bất động sản lớn nhất nước ta và cũng là một ảo thuật gia nổi tiếng. Haru là một chuyên gia sát gái, cậu có thể khiến gái theo nưôm nượp và thực hiện thú vui tao nhã của mình chứ chưa bao giờ có được một tình yêu đích thực.

Nguyễn Minh Quân (Yuki): 20 tuổi là du học sinh bên nhật, con trai của chủ tịch công ty gốm sứ Minh Quân nổi tiếng nhất nước ta. Tính cách lạnh lùng, ít nói là bạn của hắn từ khi còn rất nhỏ. Quân rất giỏi vẽ, anh là một họa sĩ tài ba nhưng chưa thể vẽ một tác phẩm ưng ý với mình.

Sau một hồi, hai người đó xuống và trong khi đó thì hắn đang ngồi coi tivi còn nó thì đang làm thật tốt với công việc quản gia của mình. Ngọc thì vui chơi với Huy, thằng em này cứ bám lấy Ngọc riết khiến cô cũng phải nghe theo.

-nè Long, tối nay tao với mày đi chơi. –Haru chạy tới khoát tay lên vai hắn nói.

-đi thì đi, nhưng mà đi đâu? –hắn gỡ tay thằng bạn ra nói.

-đi bar được không? Lâu lắm rồi tao mới vào đó đấy. nghĩ lại càng nhớ hương vị của nonstop, tao muốn đi quá mày ơi.

-mày nhớ hương vị nonstop hay là hương vị của những cô gái quán bar. –hắn giơ trò châm chọc. Những người còn lại thì ngồi cười hả hê.

-tao không nói chuyện với mày nữa. –nói rồi Haru quay sang yuki nói –nè, sao mày không vẽ đi, mọi ngày mày thích vẽ lắm mà.

-tao chưa có ý tưởng vẽ. –yuki đưa tay ra sau thờ dài chán nản.

Yuki đảo mắt nhìn xung quanh và dừng lại ngay trước nó và Ngọc. cũng lâu lắm rồi anh không vẽ con gái, bây giờ vẽ không biết có được không?

-nè các em, làm mẫu cho anh vẽ được không?

-HẢ????-nó và Ngọc đồng thanh

-ý của mày được đấy Quân, hai đứa nó mày vẽ là khỏi chê. –hắn cười thẳng bạn mình

-liệu.....có được.....không.....anh –nó áp ứng nói. Hắn nhìn nó thì bật cười, công nhận con nhỏ này dễ thương thiệt.

-khoan, muốn vẽ đẹp thì các em phải làm cho anh một chuyện. –haru cười nói, nụ cười chứa đầy sự ranh ma.

-là chuyện gì anh. –Ngọc e dè nói.

-nhưng không biết có dám làm không đấy. –hắn nói, bộ mặt cũng ra vẻ gian tà. Hai người này đang nghĩ chuyện gì thế nhưng chắc chắn không phải là chuyện tốt.

-anh tưởng tôi là con nít sao. Chuyện gì? Anh nói đi. –nó tức giận quát vào mặt hắn.

-nếu không làm được thì tối nay phải đi cùng tôi tới quán bar đấy. –hắn chống tay lên cằm nói.

-nhưng nếu chúng tôi làm được thì sao? –Ngọc nói

-thì tụi anh đây sẽ nghe theo tất cả những lời các cô bảo. –haru tỏ vẻ tự tin như nắm chắc phần thắng trong tay.

-được thôi, nói đi. –nó và Ngọc đồng thanh tập 1.

-về tranh thoát y. –hắn và haru đồng thanh.

-SAO?? –đồng thanh tập 2.

Nói tới đó thì mặt hai đứa nó đỏ lên, nghĩ sao mà kêu người ta thoát y làm mẫu chứ. tụi nó thà thua chứ không nghe theo lời bọn hắn đâu. Hắn thì đập tay haru cả ngời thành tích chiến thắng khi thấy tụi nó đứng đó như trời trồng. chỉ có yuki là người không tham gia cuộc vui này, trong đầu anh mở ra một suy nghĩ “giờ có về hay không đây”

*tối hôm đó, tại cửa hàng thời trang

-tôi không mặc mấy bộ này đâu. –nó bĩu môi chê trách.

-không lẽ cô đi vô quán bar mà diện trang phục này sao. –hắn nhìn vào áo thun trơn trơn rộng mà nó đang mặc trên người thì hắn lắc đầu chán nản.

-nó hở hang quá, không mặc đâu. –Ngọc cũng lên giọng phản lại. cô cũng diện áo không khác gì nó.

-mấy cô mặc đồ này vô bar chắc tụi đào hầm xuống đất quá. –haru bực bội nói.

Có yuki là không tham gia, anh không thích mấy vụ cãi nhau này, nó phức tạp lắm và nhất là phụ nữ. cãi với họ y như lao vào chỗ chết, không tài nào thắng nổi.

-coi như nghe lời anh lần này, nếu tại buổi sáng mà tôi không hứa thì tôi sẽ không đi với các anh đến nơi ồn ào đó và mặc mấy bộ hở hang này. Nó quay lưng bước vào phòng thay đồ cùng với Ngọc.

* 30 phút sau.

-cô ta thay đồ hay ngủ trong đó rồi, lâu quá. –hắn bực bội nói, 30 phút rồi chứ đâu ít.

-Ngọc ơi, cô làm cái gì trong đó thế? –haru đi qua đi lại, đợi này giờ khiến máu anh dồn lên não.

“kéttt” cánh cửa phòng thay đồ mở ra.

-các cô làm cái gì mà lâu.lâu. -cả hai đồng thanh

Hắn và haru bất động, trời ơi, tụi nó đẹp quá. Áo hở bụng trắng khoe vòng hai đẹp mắt, quần short ngắn để lộ cặp đùi thon thả. Tụi nó đẹp một cách tự nhiên mà không cần phải pha son phấn. trước cảnh tượng này, hắn và haru bị mê hoặc bởi tụi nó, vì họ là đàn ông đích thực. nếu ai nhìn cảnh tượng này mà không bị mê hoặc thì tụi chắc chắn, họ không phải là đàn ông.

-nó hở hang quá, không được, tôi không mặc đâu. –nó ngồi phịch xuống đất nùng nịu nói. Hắn xém chảy máu mũi, nó đã ăn mặc hở hang rồi giờ còn nói giọng dễ thương như vậy nữa. nếu nó còn làm vậy thì hắn không đảm bảo sẽ kiềm chế nổi bản thân mình đâu.

Haru thì đang đứng bất động khi nhìn Ngọc. cậu đã gặp rất nhiều cô gái như vậy rồi nhưng tại sao khi nhìn Ngọc, cậu lại bị kích thích đến như vậy.

-tôi mặc như vậy có ổn không? –nó nhìn xuống áo mình nói

-very good. –hắn và haru đồng thanh.

-người ta chê xấu thì đừng có chửi tụi này đó. –Ngọc bĩu môi nói.

-không có đâu, đổi lại người ta sẽ đứng hình khi thấy các cô. –haru khẳng định.

-chúng ta đi được chưa? –yuki lên tiếng, anh không để tâm lắm về tụi nó, đẹp hay không đẹp cũng không liên quan tới anh.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Tiếng nhạc nonstop vang lên và những điệu nhảy sôi động của mọi người làm nó nhức cả đầu. Tuy nhà nó khá giả nhưng là một cô gái ngoan, nó không bao giờ đi tới chỗ này một lần nào cả. Ngọc thì cùng haru nhảy, cô không biết nhảy nên dậm chân tùm lum, quơ tay túi bụi.

-sao cô không ra nhảy đi. –hắn cầm ly rượu lên lắc.

-tôi không thích nhảy, nơi này ồn quá cho tôi về được không?

-cô có uống thuốc chưa vậy, quán bar mà không ồn thì sao gọi là quán bar, và lại mới chơi có chút mà cô đòi về à. –hắn lắc đầu chán nản.

Nó vẫn nhìn hắn, ánh mắt tội nghiệp của nó làm hắn không thể nào chơi được. “thả cho tôi đi, đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó chứ” hắn cứ lằm nhằm trong miệng khó chịu. nó chống tay lên cầm chu môi nhìn hắn, ánh mắt vẫn không thay đổi.

“phình phịch.....phình phịch”

Trời ơi! Tim hắn đập mạnh quá, sao vậy nè, hắn không hiểu rõ bản thân mình đang làm gì. Nó cứ nhìn hắn như vậy sao chịu nổi. cũng may là sức chịu đựng của hắn cao chứ nếu không hắn cũng dám đề nó xuống mà hun đấy.

-tôi đi ra đây một lát, cô ngồi đó nha, nhớ đừng nói chuyện với ai hết. –hắn đứng lên và nói, khuôn mặt đỏ vẫn chưa có dấu hiệu suy giảm.

-mà anh đi đâu thế? –nó hỏi, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào hắn.

“sao nhìn hoài thế, tôi sắp chịu không nổi rồi nè.” Người hắn bây giờ rất run, có thể hắn sẽ không điều khiển nổi cơ thể mình nữa. phải đi ra khỏi đây nhanh trước khi chuyện đó xảy ra.

- sao cô đẹp thế không biết, bức bối. –hắn vừa đi vừa nói.

-ý của anh là sao? –nó ngớ ngẩn hỏi.

Câu nói của nó làm hắn nổi da gà, hắn vừa nói gì thế, ngay cả lời nói cũng không kiểm chế được rồi phải đi ra chỗ khác thôi. Thế là hắn bước ra ngoài cửa để lại nó với bộ mặt ngơ ngác.

Haru với Ngọc nhảy rất vui. Ngọc cứ nhảy mà không biết có người đang dòm mình này giờ. Haru vừa nhảy, mắt vừa liếc qua Ngọc sau đó lại liếc xuống phía dưới rồi lại lên phía trên. Tên này phải nói là quá dễ xôm. bây giờ còn dám sờ mó nữa, cậu đưa tay vòng qua sau eo của Ngọc làm cô giật mình.

-anh làm gì thế? –Ngọc hỏi về khó chịu.

-đây là cách nhảy theo cặp, cô đặt tay lên vai tôi đi. –hắn nói với vẻ mặt không kém phần gian tà.

-thì ra là vậy, tôi hiểu rồi. –Ngọc làm theo lời haru mà không biết là cô đang bị lợi dụng. chưa hết, cô đang mặc áo hở bụng chứ không phải bình thường. tên này quả thật là gian manh.

Nó đang chạy ra ngoài cửa, bên trong ngộp ngạt quá làm nó không được thoải mái. Nó hít thật sâu và sau đó thở ra, thật là khỏe quá đi. Đào mắt qua lại, nó thấy yuki đang ngồi trên ghế đá, vẻ mặt trầm tư, suy nghĩ về một điều nào đó. Nó đi lại ngồi xuống cạnh yuki. Yuki vẫn cứ như vậy, không quay qua nó, mặt vẫn hướng lên phía trước.

-nè anh Quân, sao anh không vô chơi với mọi người. –nó mở miệng nói trước.

-.....-yuki vẫn im lặng không nói, mắt vẫn nhìn vào khoảng không vô định.

-anh không thích ồn ào phải không? Em cũng như anh vậy, không thích ồn ào.

-.....

-sao anh không nói chuyện. –nó nhìn yuki nói, trong lòng đang bức bối. nói với anh ta thà nói với đầu gối còn sướng hơn. Cứ như vậy, người ta nhìn vô sẽ nghĩ nó ra sao. (tâm thần)

-.....

-nếu anh không quan tâm thì tôi đi đây. –nó tức giận đứng lên.

“bập”

Nó vừa đi thì yuki nắm tay nó lại như không muốn nó đi. Anh vẫn không nhìn, tay thì đang giữ chặt nó.

-cô ở lại với tôi một chút thôi, được không? –yuki mở miệng nói, giọng nói lạnh lùng, không có một chút sự sống.

Nó ngồi xuống theo lời yuki, miệng không nói một tiếng. chắc anh ta có một chuyện gì đó đau buồn mà không nói ra được. nếu nó đi thì yuki sẽ rất cô đơn, nó sẽ ngồi đây cho tới khi nào anh vui vẻ trở lại nhưng chắc không được vì mặt yuki vẫn chưa có dấu hiệu thay đổi. trong chốc lát, yuki bỗng đưa đầu mình nằm lên vai nó khiến nó giật mình.

-anh làm gì thế? –nó vừa nói, tay vừa muốn đẩy đầu của yuki ra nhưng lại có một lực vô hình nào đó giữ nó lại.

-tôi muốn biết, bà vai của người phụ nữ như thế nào mà ai cũng thích nằm hết. –hắn nói tỉnh bơ mà không biết câu nói của mình có ảnh hưởng rất lớn.

Nó thoáng chớp mắt đỏ lên “sao anh ta tự nhiên thế?” nó cứ lăm bằm trong lòng câu nói đó. yuki không quan tâm nó nghĩ gì, vẫn cứ nhìn vào khoảng không vô định.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Quay lại với hắn, hắn đang đi kiểm nó. Khi trở lại không thấy nó hắn tưởng nó bị người ta dụ hay gì đó làm hắn rất lo lắng, tìm kiếm khắp quán bar mà không thấy nó đâu, “chắc cô ta ra ngoài rồi” thế hắn chạy thật nhanh ra cửa. tới trước cửa, hắn đảo mắt nhìn xung quanh thì thấy nó và yuki đang ngồi với nhau. Nó còn đưa vai cho yuki nằm lên nữa, thì ra nó bỏ ra đây là để cho yuki làm chuyện đó. Đây chỉ là chuyện bình thường thôi mà có gì đâu hắn phải để tâm tới, mà nếu có bình thường đi nữa thì hắn muốn mình phải ở vị trí của yuki. Hắn đứng đó như trời trồng, trong lòng như muốn tức điên lên. cảm giác này là sao ta, buồn bã khi thấy nó ngồi với người khác nhưng vẫn không kém phần tức giận. Không lẽ, hắn đang ghen sao? Không bao giờ, sao hắn lại thích con nhỏ đó chứ, bỏ đi, không có gì cả. Hắn bước vô quán mà không thêm để ý gì cả nhưng thực ra trong lòng hắn đang rất đau, y như có một ngàn nhát dao cứa vào tim vậy.

Một lát sau, nó bước lại vào quán bar thì thấy hắn ngồi đó với vẻ mặt sầu thảm. lúc này còn vui lắm mà sao giờ hắn lạ thế. Nó bước đến ngồi kế cạnh hắn, khuôn mặt tỏ vẻ triu mến nói:

-sao anh buồn thế? Có chuyện gì nói tôi nghe đi.

-lúc này.....cô.....làm.....gì vớiyuki thế -hắn e dè hỏi nó.

-lúc này yuki trong có vẻ mệt mỏi nên mượn nhờ vai tôi để nằm lên, mà có gì không? –nó ngo ngắc hỏi hắn, trong lòng cứ thắc mắc sao hắn lại hỏi như thế.

-có như vậy thôi hả. –hắn nắm tay nó hạnh phúc nói.

-ừm, có vậy thôi.

-vậy sao, không có gì, thôi cô uống đi. –hắn cứ áp úng nói mà không dám nhìn thẳng vào mặt nó.

Thật tình, hắn nhát đến vậy sao, mà nó là gì để hắn có thể làm vậy chứ. chấm dứt suy nghĩ đó, hắn nhìn đồng hồ, cũng đã hơn 11h rồi. hắn thì không sao nhưng nó và Ngọc sẽ không chịu nổi đâu. đứng dậy, hắn kêu mọi người chuẩn bị đi về.

-nè thằng quý, mày về kè mày, mắc mớ gì lôi tao về. –haru quát vào mặt hắn không thương tiếc.

-vậy là mày không về sao? –hắn hỏi haru để chắc chắn câu nói đó.

-ừm, một hồi tao đón xe về. mày về trước đi.

Nói rồi, hắn dẫn xe ra. Nó thì nhảy cẫng lên vì thoát khỏi nơi ồn ào này. Ngọc vẫn đang chán vì về sớm quá, chơi chưa có được vui. Cô định ở lại nhưng con bạn đòi đi về nên cô mới về theo. Về tới nhà, nó và Ngọc vội đi thay bộ đồ hồ hang đó và diện ngay bộ đồ ngủ kitty trong rất dễ thương. Hắn thì đang ngồi ăn mì dưới nhà, huy chắc giờ cũng đang ngủ vì huy đầu có tham gia cùng mọi người. nó bước xuống với bộ đồ kitty làm hắn đang ăn thì bị sặc.

-anh ăn từ từ thôi, có ai dành ăn của anh đâu. –nó nhiu mày tỏ vẻ khó chịu vì cách ăn của hắn.

-cô đừng có lúc nào cũng dễ thương như vậy được không? –hắn uống một ngụm nước rồi nói. Hắn nhìn mà muốn mê, phải công nhận là nó mặc bộ đồ ngủ này dễ thương thiệt.

-mà tại sao? Tôi dễ thương thì có liên quan gì tới anh không? –nó hỏi một câu ngớ ngẩn. hắn xém té ghế vì nó, nó giả bộ ngu ngơ hay là thiệt vậy.

-cô có biết là tôi ba lần xém chết vì cô không? Đây là lần thứ tư rồi đó. –hắn giơ tay lên đếm.

-mà tôi làm cái gì anh? –nó hỏi làm hắn xém té ghế lần hai. Bộ nó chỉ có những suy nghĩ đơn giản vậy thôi sao.

-cô ăn mì không? Tôi nấu luôn.

-anh ăn rồi mà, nấu làm gì nữa?

-tôi định ăn thêm gói thứ hai. –hắn cười nói.

-vậy nấu luôn cho tôi đi, ờ mà không biết khi nào anh xuống chức osin thế. –nó ngồi cười, một nụ cười rất tự nhiên toát ra vẻ đẹp mê hồn, đầy sức hút.

-tôi chưa có bị xuống cấp, chẳng qua hôm nay tôi tha cho cô thôi. –hắn chau chọc nó để cho quên đi cái cảm giác ấy.

-vậy hả, tùy anh. –nó ung dung nói, nếu bình thường khi hắn nói câu đó, nó sẽ nhảy cẫ lên và quát vào mặt hắn. Tại sao? Tại sao nó không làm vậy chứ.

Hắn một lần nữa bị vẻ đẹp của nó mê hoặc, không chịu nổi nữa rồi, hắn tiến tới nó.

“RẦM”

-ui da, anh làm gì thế?thả tôi ra. –nó vừa nói vừa cố gắng thoát khỏi hắn.

Hắn đè nó xuống đất, hai tay hắn chống lên tay nó. Bàn ghế thì đổ ngã khắp nơi. Tại sao nó lại dịu dàng với hắn thế, sao nó không la hét hay quát vào mặt hắn. Nó dịu dàng với hắn là lúc đó nó rất dễ thương, xinh xắn, làm hắn không kiềm chế nổi bản thân. Cũng đúng thôi, nó quá đẹp, nét đẹp khi chỉ cần nhìn và nói chuyện cũng khiến những người đàn ông phải chết đứng.

Nó thì nhìn thẳng vô mặt hắn, hai tay hiện giờ đang bị hắn khóa lại. Nó sợ hãi “anh ta lên con rồi sao, máu biến thái trong anh ta đã bắt đầu nổi lên rồi, giờ sao đây” nó cứ như vậy với những dòng suy nghĩ đó mà chính nó không biết nó đã quyến rũ hắn. Hắn thở dốc, hơi thở đều đều, như vậy sẽ dễ kiềm chế bản thân hơn.

-sao cô cứ phải dịu dàng thế? Sao cô không quát vào mặt tôi như mọi hôm? Cô có biết giọng nói cô như thế nào không? Nó rất.....rất....

Nó cứ nằm im như vậy, hắn thì chỉ thở dốc để kiềm chế. Tim hai người bây giờ đập rất mạnh, chính họ cũng có thể nghe được nhịp tim của mình.

Ngọc đang từ từ bước xuống lầu, cô đói bụng quá nên xuống dưới kiếm cái gì ăn cho đỡ đói. Mới bước xuống có nửa đoạn cầu thang thì thấy nguyên cảnh tượng “hung vĩ” đang ở trước mặt. khỏi cần chửi, Ngọc lấy điện thoại ra chụp, công nhận hai người đó ăn ảnh thiệt.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Hắn ngồi dậy chống tay ra sau, nó cũng ngồi dậy, sau đó nó đứng dậy và chạy một mạch lên lầu. Hắn vẫn ngồi ở dưới suy nghĩ “cái hành động hồi nãy là gì? Tại sao mình lại làm vậy với cô ấy?” những suy nghĩ này cháy mãi trong trái tim hắn, và chứng minh một điều, HẮN YÊU NÓ.

*8 giờ sáng:

-SAO, CÓ THIỆT KHÔNG? –haru la lên. Ngọc liền chạy tới bịt miệng anh lại.

-anh không tin thì xem nè. –Ngọc móc điện thoại ra đưa haru.

Ôi! Sốc toàn tập, hắn mà cũng làm như vậy sao, thằng bạn của haru bây giờ nó tiến xa rồi. Huy tung tăng bước xuống lầu. cậu cầm con robot trên tay và giả bộ làm cho nó bay.

-chào chị Ngọc.

-chào em, Huy. –Ngọc vui vẻ chào lại.

-chào anh Tuấn.

-chào em.

-anh Tuấn không mặc quần.

“RẦM”

Ngọc và haru hôn mặt trên nền đất, ai dạy nó câu này chứ, cậu mà tìm ra thì đừng trách vì sao má nó không nhận ra. Yuki thì đang thư giãn hưởng thức miếng trà ngon. Một lát sau, nó và hắn cùng đi xuống. Chao ôi! Tình tứ giữ ha, haru nhìn mà muốn ói.

-người hầu đầu, nấu đồ ăn sáng cho cậu chủ. –nó ra lệnh cho người hầu với tư cách là một quán gia.

-không cần, tôi muốn hai người nấu ăn. –haru chỉ vào mặt nó và hắn.

-tại sao. –đồng thanh tập 1.

-cậu có biết hôm qua cậu đã làm gì không? –Ngọc lên tiếng, câu nói đó làm hai người đỏ mặt.

-làm gì? –đồng thanh tập 2.

-chứ không phải hai người đề nhau xuống và làm gì đó sao. –Ngọc nói làm nó và hấn đứng tim

-không có bằng chứng thì đừng nói. –đồng thanh tập 3, nó và hấn nhìn nhau.

-mọi bằng chứng ra Ngọc.

Ngọc giờ điện thoại lên, tấm hình nằm chính ình trong điện thoại. hết chối cãi rồi nhé.

-nếu không làm đồ ăn sáng cho tụi này thì tấm hình đó sẽ đăng lên mạng. –haru ra về gian tà nói.

-đúng vậy đấy. –Ngọc cũng nói theo.

-con/thằng bạn trời đánh. –đồng thanh tập 4.

-tôi biết hai người rất hợp nhau nên tôi mới đề cho nấu cùng nhau đấy, thấy tôi hay không? –haru mở miệng chăm chọc, Ngọc thì cười chảy nước mắt. Huy thì đứng đó ngu ngơ, không hiểu. Yuki thì không thèm quan tâm.

-THẬT LÀ TỨC QUÁ MÀ. –đồng thanh tập 5.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

nước nè má, đừng kêu con đi nữa nha. –Ngọc cần nhần đưa nước cho nó.

Hai đứa tụi nó học chung cùng một lớp, chỉ cách nhau bàn trên bàn dưới nhưng lại ngồi cuối lớp. nơi nó ngồi là cửa sổ, nó hay nhìn ra ngoài trong những tiết học, là do thói quen của nó thôi chứ nó không nhớ về ai cả.

-tại do cậu oăn tù tì thua nên cậu phải nghe theo lời tớ. –nó đưa tay làm kí hiệu đồng ý.

-rồi, đấu lại lần nữa, tôi sẽ không thua cậu đâu. –Ngọc xoắn tay áo lên.

-oăn tù tì ra cái gì ra cái này. –nó và Ngọc đọc bài về. (bỏ tay, y như con nít)

-tớ ra búa. –Ngọc reo lên.

-tớ ra bao, tớ thắng cậu rồi. –Nó vui mừng chiến thắng nhưng lại đỏ mồm hôi chân trẻ. Vì nó ra kéo nhưng bạn nó lại ra búa nên canh lúc Ngọc không để ý nó liền chuyển sang bao.

-bây giờ nghe lời tớ đây, cho tớ mượn bài thuyết trình của cậu.

-được thôi, chuyện nhỏ. –Ngọc lấy trong cặp ra bản thuyết trình đưa cho nó.

-CÔ VÔ MỌI NGƯỜI OI! –một bạn nam sinh ngồi phía ngoài cửa la lên.

Trong phút chốc, những tiếng đập bàn đập ghế, tiếng chửi bới nhau và ai nấy cũng đã an tọa trên chiếc ghế và bàn của mình. Cô giáo bước vô lớp với vẻ mặt phấn khởi, chắc là lớp được khen nên cô mới vui.

-hôm nay lớp chúng ta có ba bạn mới, các em vô đi. –cô giáo nói, tay chỉ ra phía lớp. Thì ra cô vui là có sinh viên mới.

ba bạn nam ngoài lớp bước vào nở nụ cười tỏa nắng làm các bạn nữ say nắng. Riêng nó và Ngọc thì không thèm quan tâm, đang cùng nhau bàn luận về bài thuyết trình.

-các em giới thiệu bản thân mình đi.

-xin chào các bạn, mình tên Lê Minh Long, rất vui được làm quen.

-còn mình là Lê Anh Tuấn, rất vui được làm quen với các bạn.

-còn mình là Nguyễn Minh Quân, rất vui được làm quen.

“RẦM”

Hai đứa bàn phía dưới, gần cửa sổ té ghế hội đồng. Sao ba người đó lại có mặt ở đây chứ, nó và Ngọc cười trừ một cách đau khổ.

-em tặng cô, mong cô nhận lấy cho. –haru biến trong tay mình ra một bó hoa đưa cho cô làm cả lớp kinh ngạc.

-cám ơn em, thôi em về chỗ ngồi đi. –cô cười vui vẻ nói.

“bùm”

Haru hất áo choàng che kín người sao đó biến mất để lại những chùm giấy nhỏ li ti đang rơi xuống đất. cả lớp ai cũng ngạc nhiên và nhìn xung quanh thì thấy cậu đã an tọa trên ghế gần cạnh Ngọc. Hấn và yuki không quan tâm thằng bạn mình liền bước xuống cuối lớp, hấn ngồi cạnh nó còn yuki thì lấy thêm cái bàn và ghế ngồi sau Ngọc và haru. Cô nhờ các bạn trực lau dọn đồng rác trên bục và bắt đầu bài học.

Trong giờ học, nó quay qua hỏi hấn, bộ mặt tỏ vẻ nghi ngờ.

-anh vào đây làm gì? Tại sao lại vào được?

-bạn nói chuyện với mình đó hả, rất vui được biết bạn, có gì không hiểu bạn giảng giúp mình nha. –hấn giờ trò châm chọc.

-anh có thôi đi được không? –nó tức giận nói.

-mình với bạn bằng tuổi nhau sao lại kêu mình bằng anh.

-nè, sao bạn lại chuyển đến đây được vậy? –nó thay đổi cách nói, muốn chơi thì nó chơi theo luôn.

-mình gửi thư đe dọa thầy hiệu trưởng nên ông ta cho mình vô học, bạn có ý kiến gì không? –hấn cười nói.

-nè, hai người có thôi giỡn với nhau được không? Tôi ngồi phía dưới mà nổi da gà rồi nè. –haru xen vào cuộc nói chuyện.

-mà có thiệt là hai người gửi thư đe dọa không? –Ngọc cũng xúm vô nói chuyện.

-đúng vậy, đọc xong ông ta mất ăn mất ngủ luôn. –haru cười nói.

-đừng nói anh lấy chức quyền của gia đình ra đe dọa thầy hiệu trưởng nha. –nó hỏi với vẻ đa nghi.

-hoàn toàn chính xác, nếu ông ta không cho tụi này vô học thì gia đình ông ta sẽ bị phá sản. –haru giờ tay ra dấu đồng ý nói.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Tụi nó tập chung ngồi xuống hết để mấy tụi con trai mua đồ ăn và tất nhiên là yuki không tham gia vụ này. 2 phút sau, toàn bộ đồ ăn được hấn và haru để hết lên bàn.

-sao các anh mua nhanh thế. –Ngọc ngạc nhiên hỏi.

-dùng mỹ nam kế là xong. –hấn vừa ăn vừa nói.

-mà các anh nghe cô giảng có hiểu không? Đây là chuyên ngành công nghệ thông tin đấy. –nó nói.

-tụi anh thừa kế công ti của ba mà sao không hiểu? –haru giải thích.

-không liên quan gì cả. –Ngọc nhún vai nói.

-đơn giản thôi, tụi anh thông thạo về máy tính nên hiểu được một phần của cô dạy, còn nếu vào sâu chuyên ngành của tụi em nữa thì tất nhiên là không hiểu.

-cô vào mua cho tôi lon coca. –hấn ra hiệu cho nó.

-anh nói gì? Anh mơ hả? –nó đứng dậy quát.

-mấy tuần này tôi không sai cô làm việc nên cô quên mình là gì rồi hả.

-được, muốn thì tôi mua.

Nói rồi, nó dậm chân thật mạnh bước đi. Tới gian hàng bán nước, nó mua lon nước mà hần yêu cầu. khuôn mặt tỉnh quái của nó bắt đầu hiện lên, nó lắc mạnh lon coca và đem về cho hần. thấy nó, hần giật lấy lon coca.

-cô đi gì mà lâu thế?

“Xì...phụt”

-NGUYỄN HOÀNG TUYẾT NHI –tiếng hần la thất thanh.

Nó nghe xong thì chạy thật nhanh ra sảnh trước để lại hần với khuôn mặt tức giận dính đầy nước coca trên người. về tới nhà, hần vẫn tức vụ hồi nãy nên sai nó làm đủ mọi việc. Cho dù có là quản gia đi nữa thì hần vẫn bắt nó làm còn mấy người giúp việc kia nghĩ ngơi. Tới giờ ăn tối, hần lên giọng:

-nè, tôi đói lắm rồi đó.

-nhanh lên, chúng tôi không chịu nổi rồi. –Ngọc tham gia góp vui, đúng là con bạn trời đánh.

-lâu quá, cô ngủ luôn rồi hả. –haru cũng lên tiếng chê chọc. Nó đứng trong bếp mà phát điên lên, muốn nó nấu ngon thì đừng có la hét như vậy chứ.

-chị ơi! Nhanh lên, con robot của em đói rồi nè. –Huy cũng tham gia nhưng Huy không đói mà là con robot nó đói. Yuki thì các bạn biết rồi nhé.

Nó bung đồ ăn ra với khuôn mặt tức giận, hần lắc đầu chán nản, để khuôn mặt xui xẻo đó ăn sao vô.

-ăn nào, đói lắm rồi. –haru lên tiếng.

-khoan, kiểm tra đồ ăn coi có độc không? –hần giờ trò châm chọc, nó đứng đó với nguyên cái núi lửa trên đầu. Đồ ăn nó dành hết tình cảm vào để nấu mà bị hần nói như vậy hồi sao không tức.

Ngọc gấp lên ăn thử, con bạn của mình nấu vẫn ngon như mọi ngày. Hần thấy vậy cũng ăn theo, công nhận ngon thiệt, hần chưa bao giờ ăn đồ nó nấu từ khi nó vào nhà này. Nó định xuống ăn thì bị hần cản lại:

-nè, cô là osin mà dám ngồi ăn với chủ hả. –hần cười nói.

-được thôi, xin lỗi cậu chủ. –nó xụ mặt xuống nói, làm vậy khiến nó đã dễ thương lại còn dễ thương hơn.

Hần lại một lần nữa bị nó quyến rũ. Đã làm bộ mặt dễ thương rồi mà còn gọi hần là cậu chủ nữa hồi sao không bị mê hoặc.

-cô đừng có nhìn tôi bằng bộ mặt đó được không? Nổi cả da gà rồi nè.

-thích người ta nói đại đi. –haru châm chọc hần.

-thích hồi nào, không có bằng chứng thì đừng nói nha. –hần đỏ mặt.

Nó tiếng lại gần đưa tay vuốt nhẹ lên vai hần làm mặt nũng nịu khiến hần đã nổi da gà nay còn nổi nhiều hơn.

-để em đấm bóp cho cậu chủ nha. –tiếng gần hơn nữa.

-tôi thua rồi, cô ngồi xuống ăn đi. –hần lau mồ hôi, sức chịu đựng của hần có giới hạn.

Nó ngồi xuống đưa tay ra đầu very good với Ngọc và haru, “kế hoạch mỹ nhân kế đã thành công”. Hần thì cắn răng tức giận “mấy người được lắm”. chịu thôi, ai biểu hần bị sắc đẹp của nó dụ dỗ.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

ăn xong ta ra sau nhà bơi nha. –haru bắt ngờ nói.

-thôi đi ông tướng, biết bây giờ là mấy giờ rồi không? –Ngọc khoanh tay trước ngực ra vẻ không hài lòng nói.

-ý cũng hay đó, ta đi bơi đi. Từ khi chuyển tới đây, tớ chưa một lần vào hồ bơi của cậu chủ. –nó mừng rỡ nói.

-đừng có gọi tôi là cậu chủ được không? –hần quỳ lại nó, người vẫn nổi da gà.

Thế là tất cả chạy ra hồ bơi, nó và Ngọc vui mừng chạy khắp hồ bơi la hét. Hấn và haru lắc đầu bó tay, làm như mới thấy lần đầu hay sao. Yuki thì lên lầu không tham gia, huy thì không biết bơi nên sợ. Hấn và haru đi thay đồ bơi xong vẫn thấy hai đứa nó chạy loanh quanh hồ bơi.

-các cô không đi thay đồ sao? –haru nói.

-định để vậy bơi luôn. –nó trả lời.

-như vậy sao được. –hấn phản kháng.

-nhưng.....như vậy.....kì quá. –nó e dè nói, mặt hấn chợt đỏ lên, nó dễ thương quá.

-không sao đâu, chúng tôi cũng không có ai để ý cả.

Nghe xong, nó và Ngọc cởi quần áo ngay trước mặt bọn hấn. eo ơi! Chuyện kinh khủng gì đây, bộ tui nó không biết ngượng à. Trên người tui nó bây giờ chỉ còn bộ áo ngực, Ngọc nhảy xuống làm nước văng tung té. Hấn đứng như trời trồng, cảnh tượng con gái cởi quần áo trước mặt, hấn mới thấy lần đầu. haru thì khoi nói, chảy nước vãi từ nãy giờ. Nó chạy tới chỗ hấn, ung dung nói:

-anh dám nhảy xuống không? Để tui dìu anh cho.

-cô dám kinh thường tôi sao. –hấn liếc mắt nhìn nó.

-vậy thì nhảy thôi.

Nó và hấn tạo dáng nhảy xuống rất đẹp. haru không nhảy, cậu leo xuống cho an toàn. Mực nước trong hồ rất sâu, 2m2 là cùng, cũng may là tất cả đều biết bơi. Nó và hấn cãi qua cãi lại chỉ vì có một chuyện làm Ngọc nhức đầu. Haru thì đang tìm cách để cho Ngọc có thể áp sát mình.

-tôi nói cá sấu biết bơi đấy. –nó lên giọng nói.

-tôi nói rùa biết bơi, cô tin không? –hấn cũng cãi lại.

-tôi thì nói vịt biết bơi đó.

-tôi thì khác, tôi nói gà không biết bơi đấy. (không liên quan)

Thế là hai đứa nó liệt kê tất cả động vật bơi dưới nước, kể cả thủy quái và người cá cũng không tha. Haru thì biểu diễn ảo thuật cho Ngọc coi làm cô vỗ tay từ nãy giờ. Tên này ở dưới nước mà cũng biểu diễn được, ảo thuật tâm đắc nhất chắc là đi trên nước. chơi một hồi đã chán, mọi người ai cũng lên bờ chỉ có nó là vẫn còn vui vẻ dục nước.

-cô lên nhanh đi, coi chừng bị cảm đó. –hấn căn dặn.

-biết rồi mà, làm gì dữ thế. –mặt nó xụ xuống.

Hấn đi vào trong, nó liền bơi thêm một vòng nữa vì nó bơi chưa đã. Thời gian đã rất lâu, chân nó đã bắt đầu có dấu hiệu trợt rút. Nó đang ở ngay giữa hồ, không bơi vô được vì quá đau. Nó lặn lên lặn xuống, tay đập nước ra hiệu cho người cứu nhưng bây giờ mọi người đều đã vào nhà hết rồi. làm sao đây, nó bắt đầu mệt dần, nước hồ bị nó uống hơi nhiều, sức yếu chống cự không nổi. mặt của nó tối dần đi, không còn sức lực để đập tay nữa, nếu lúc này nó nghe lời hấn thì đâu có xảy ra chuyện này.

Hấn lau mình mấy dính đầy nước, trong lòng thắc mắc sao nó chưa vô. Con nhỏ này được lắm, hấn nói mà không nghe, phải ra đó lôi đầu nó vô mới được. nói là làm, hấn thư thả bước ra ngoài. Nhìn thấy bóng người đang lặn lờ giữa hồ. nếu tất cả đã vô hết thì chắc chắn là nó nhưng mà sao đứng nước yếu thế, không lẽ là.....

-MỌI NGƯỜI ƠI! NHI BỊ ĐUỐI NƯỚC RỒI. –hấn hét lớn và nhảy xuống nước.

Haru và Ngọc chạy ra thì thấy hấn đang lôi xác nó lên bờ. haru liền tới giúp một tay, hấn liền thực hiện hô hấp nhân tạo. vừa làm hấn vừa lặp đi lặp lại câu nói “Nhi, tỉnh dậy đi, cô có sao không?”. Hấn đang rất đau, tại sao nó ngoan cố như vậy chứ. Nếu nghe hấn từ đầu thì nó đâu có bị như vậy. Nó liền sặc nước ra, cơ thể nhức nhối, nó không còn sức để ngồi dậy nữa. Hấn liền bế nó lên phòng. Ngọc sai người hầu đem nước lạnh và khăn lên cho nó.

Đặt nó lên giường, hấn liền tức tốc cởi luôn bộ áo ngực của nó thì bị nó chặn lại.

-cô đang bị cảm đấy, cô biết không? –hấn quát nó, trong lòng đang rất lo lắng.

-tôi.....không.....saođâu. –nó nói một cách yếu đuối.

Hấn ôm nó vào lòng, sao nó lại làm cho hấn lo lắng tới như vậy. Lỗi tại hấn, tại hấn không để ý đến nó. Bây giờ trong lòng hấn luôn tồn tại câu nói “tôi không bảo vệ được người tôi yêu mến”

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

anh làm cái gì thế hả, mới sáng sớm đã vô phòng tôi rồi. –giọng nó la thất thanh trên lầu.

-nếu cô không bị bệnh thì mắc mớ gì tôi phải vào phòng cô. –hắn cũng cương quyết cãi lại.

-tôi hết bị bệnh rồi, anh có thể ra ngoài.

Hắn đi ra khỏi cửa với vẻ mặt tức giận, làm gì mà đuổi hắn dữ thế. Hôm qua tới giờ, hắn mất ăn mất ngủ vì nó. Nó thì cố gắng tránh xa hắn ra càng xa càng tốt, cảnh hôm qua hắn ôm nó làm nó ngượng ngùng khi gặp hắn nên mới hành xử như vậy. Hắn ngồi vào bàn ăn, vẻ mặt vẫn không thay đổi.

-mày làm gì mà tức giận thế, bị từ chối rồi hả. –haru châm chọc.

Hắn quay qua lờm haru khiến cậu toát mồ hôi. Ngọc ngồi kế bên cũng nhận được một lượng sát khí phát ra từ hắn. không khí phòng ăn ngộp ngạt không tả nổi, chỉ có Huy là ngồi ăn hồn nhiên như con diều.

-Anh Quân đâu rồi, sáng tới giờ không thấy cậu ta. –Ngọc thay đổi chủ đề.

-đúng rồi ha, sáng giờ không thấy nó. –haru đáp trả câu đó, trong lòng cậu tạ ơn Ngọc đã cứu mạng mình.

Yuki đang thong thả đi trên đường, ngồi ở nhà thấy chán nên anh lên ra khỏi nhà đi loanh quanh cho thư giãn. Bắt đầu từ 6h, yuki đi hết một vòng công viên Lê Thị Riêng, hai vòng trường đua Phú Thọ và công viên Lê Văn Tám. yuki đi mà không biết mệt, khuôn mặt vẫn giữ thái độ lạnh lùng, quần áo thì rất đơn giản, chỉ có áo sơ mi trắng và quần dài. Yuki đi tới đâu cũng khiến người nơi đó đứng hình, kẹt xe gây ra các vụ tai nạn trên khắp đường phố vì tất đẹp trời phú của anh.

Yuki đi rất yên tĩnh trên công viên, thì từ đâu, một cô gái chạy tới đâm thẳng vào anh và té xuống. Cô gái đứng dậy nói “xin lỗi” và chạy tiếp thì bị yuki nắm lại.

-cô đụng người ta như vậy mà nói xin lỗi là được sao. –yuki tức giận nói.

-anh tha cho tôi đi, tôi phải đi gấp. –cô gái hấp hối nói, hình như cô ta đang có việc gì đó bận thì phải.

Bỗng từ phía xa, chỗ cô gái chạy tới, một toán người áo đen đang đuổi theo và kêu “đứng lại”. Yuki cậu cũng đủ hiểu chuyện gì xảy ra liền đứng dậy kéo cô gái chạy tới chỗ gốc cây. Yuki ôm sát cô gái vào lòng giả bộ như một cặp tình nhân vậy, mặt cô gái quay vô trong còn anh quay ra. Cô gái không hiểu gì tưởng yuki là tên biến thái liền chống cự đẩy anh ra. Những tên áo đen càng ngày càng tiến lại gần, cô gái hoảng hốt liền chạy đi thì bị yuki kéo lại và đặt trên môi cô một nụ hôn. Những tên áo đen chạy tới, nhìn qua nhìn lại không thấy cô ta đâu chỉ thấy một cặp tình nhân đang hôn nhau.

-đi tìm tiếp, phải bắt cho bằng được cô ta. –tên cầm đầu hô lên và tất cả giải toán.

Khi tất cả những tên áo đen đi hết, yuki mới buồn cô ra. Cậu không được trả ơn thì liền bị nắm đầu tay in trên mặt.

-anh đúng là đồ biến thái, nụ hôn đầu của tôi quan trọng lắm anh có biết không? –cô gái tức giận quát.

-tại cô không chịu đứng yên, đã biết mấy người kia đuổi theo rồi mà cứ khoải chạy. –yuki bào chữa cho hành vi vừa rồi của mình.

-nếu tôi không đụng anh thì những người kia tôi đã qua mặt họ rồi.

-rồi tôi hiểu, cô muốn tôi đền đúng không?

-chính xác, anh phải đền nụ hôn cho tôi.

-thế cô muốn tôi đền sao? –yuki thắc mắc.

Cô gái đó chỉ về phía một bà cao sang, đeo trên mình khắp mặt dây chuyền, nào là vàng, kim cương, hột xoàn. Trên tay bà ta mang một cái túi đính đầy kim cương, bà đi ung dung, thư thái mà không biết mình sắp sửa bị cướp. Đằng sau bà là hai tên cận vệ đi theo nên bà không lo lắng.

-anh thấy sợi dây chuyền trên cổ bà ta không? –cô gái hỏi.

-thấy. –một chữ ngắn gọn, súc tích.

-vậy anh chạy lại cướp cái giỏ xách trên tay bà ta đi. –cô gái nói chót quát.

-cô kêu tôi nhìn dây chuyền mà bảo tôi cướp giỏ xách là sao? –yuki ngây người hỏi.

-tôi quên chứ bộ. –cô gái bào chữa cho mình một câu hết sức vô lý.

-mà khoan, cô là cướp hả. –yuki ngạc nhiên quay qua cô gái nói, anh thừa biết những tên hồi nãy đuổi theo cô ta là để lấy lại món đồ bị cô ta cướp.

-đúng vậy, có gì không? –cô gái hỏi một cách trắng trợn.

-như vậy mà bảo là không có gì. –yuki lắc đầu chán nản, chưa bao giờ cậu nói nhiều với con gái như thế.

-anh thất hứa chứ gì. –cô gái nhũn mày tỏ vẻ không hài lòng.

-đúng vậy, tôi quá sai lầm khi đã cứu cô. –yuki quay lưng lại và đi, không thêm quan tâm đến cô gái đó nữa.

Đỗ Hoài An: 18t, là một cô gái hành nghề ăn cướp. Cha mẹ mất từ khi An còn rất nhỏ và An phải tự đi kiếm sống. Tính cách dễ gần gũi, bề ngoài thì hung dữ nhưng bên trong lại rất yếu ớt, là một cô gái tính khí thất thường, sáng nắng chiều mưa và hôm sau bình thường trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

An cũng không thêm quan tâm, chỉ tập chung nhìn cái túi xách của người bà đang đi trên đường kia. Đếm từ một tới ba, An chạy thật nhanh tới luồn lách qua hai tên cận vệ làm chúng té và giật lấy túi xách của bà ta. Bà ta la hét lên “cướp” hai tên cận vệ liền đuổi theo. An chạy thật nhanh, tưởng đã qua mặt bọn chúng ai ngờ chúng rượt theo với tốc độ siêu âm. Trong thoáng chốc, họ đã bắt kịp An, một người trong đó lao tới đè An xuống và khóa tay cô ra phía sau.

-con nhỏ này lão quá, dám cướp đồ của bà chủ.

-đem nó về cho bà chủ xử.

An cố gắng vùng vẫy để thoát khỏi nhưng tên này mạnh quá An không tài nào ra được. Hai tên cận vệ đem An về cho bà chủ. An cố gắng vùng vẫy suốt đường đi làm cho hai tên đó mệt mỏi. khi tới nơi, hai tên cận vệ đặt nó quý xuống. (thế kỷ 21 chứ có phải thời xưa đâu mà quý)

-đẹp mà lại ăn cướp, xấu hổ quá. –bà ta lấy lại túi xách và châm thêm câu phi bán. An không nói gì cả, chỉ biết mình sắp ăn com tù.

-tao nên làm gì để mày xấu hổ thêm đây. –bà ta suy nghĩ về mặt có chút gian tà, dám cướp đồ của bà thì An sống không bằng chết.

-thật là quá hèn cho mày, tao là tú bà đây. Mày muốn kiếm sống bằng nghề này không?

An lắc đầu liên tục ra vẻ không đồng ý. An tuy làm những việc xấu nhưng cô chưa bao giờ bán rẻ thân phận của một người con gái. Nếu làm như vậy nó thà ngồi ăn com tù còn hơn

-tao sẽ cho mày có cảm giác một chút để mày quen sau này về làm không có biết nhục.

-TỰ BÂY, LỘT ĐỒ NÓ RA CHO TAO.

“bùm”

Bà ta vừa nói xong câu thì khói màu tỏa khắp nơi. Ngọc có cảm giác tay mình bị nắm và kéo đi. Một lúc sau, khói tan hết, bà chủ nhìn xung quanh không thấy An đâu thì tức giận vì lỡ mất một con gà béo mỡ như vậy. Yuki kéo An ra khỏi công viên thì dừng lại, anh chống tay lên gối thở lấy thở để.

-anh không sao chứ? –An hỏi yuki như có lòng muốn biết ơn anh đã cứu mạng mình.

-tôi không sao, cô lo cho mình đi thì hơn. –yuki ngược lên nói. Cũng may lúc đi anh trộm lấy trái bom khói của Haru cho việc đề phòng. Vì Yuki lỡ nếu bị nó, hấn và haru đuổi theo và bắt về nhà thì anh sẽ sử dụng đến trái bom đó nhưng giờ lại được sử dụng cho mục đích cứu gái. (người gì đâu mà không dám về nhà)

-để trả ơn anh, tôi dẫn anh đi tới một nơi. –An nháy mắt nói.

-không cần đâu, tôi làm vậy là để đền nợ hôn hời này thôi. –yuki dụi mắt hỏi trên trán nói.

-tôi biết ơn anh thật lòng đấy, mong anh chấp nhận. Nhà tôi nghèo nên không có gì cho anh hết. –An nắm lấy cổ tay yuki nói.

Yuki cũng đồng ý đi theo An. Hai người đi tới nơi một đồng cỏ xanh mát và có một con sông ngay trước mặt. gió thổi rất đều đặn, bầu không khí trong lành mát mẻ. Yuki và An đứng đó hưởng thụ, tóc của họ bay phấp phới, quần áo cũng theo đó mà bay theo.

-mỗi khi buồn, tôi hay ra đây để giải sầu. Chỉ cần đứng đây thôi là tôi đã quên đi mọi mệt mỏi trong người mình. Nó giúp tôi xóa bỏ tất cả những nỗi đau chất chứa trong tôi. Anh thấy như thế nào? Có thoải mái không? –An nhắm mắt tận hưởng và nói.

-thì ra đây là nơi cô muốn cho tôi xem, nó rất thoải mái. Cảm ơn cô, tôi cũng muốn xóa đi cái quá khứ của mình cho rồi. –Yuki nắm tay An chạy tới đằng

trước.

Hai người nằm xuống bãi cỏ xanh và nhắm mắt lại, đúng là rất thoải mái, tiếng gió đưa qua những tán lá cây tạo nên tiếng nhạc vi vu, mềm mại. thảnh thơi, ta lại nghe tiếng nước chảy cùng những chú cá tung tăng nhảy múa. Quang cảnh thật phong phú và sống động, tạo nên một bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp của môi trường nơi đây. An nhắm mắt một hồi rồi mở ra, cô liếc qua xem yuki đang làm gì. An thấy yuki đang nhìn mình rất chăm chú, cô đỏ mặt nhìn lên trước. Yuki vẫn nhìn An, cô cố gắng tự nhiên để coi như chưa từng thấy anh nhưng mọi thứ cô nghĩ trong đầu đều xuất hiện trên bộ mặt dễ thương, ngốc nghếch của cô.

Yuki đưa tay từ từ tới mặt An. An rung rẩy toàn thân “anh ta làm gì thế này, đừng đụng tới nha, đừng mà, đừng.” An cứ suy nghĩ như vậy trong khi tay của Yuki dần tiến sát. Khi chỉ còn cách mặt 2cm nữa thôi thì bị An dùng tay chặn lại.

-anh làm cái gì thế? –An nói, tay cô vẫn còn run rẩy khi nắm lấy anh.

-mặt cô dính đất kia, để tôi phùi cho.

-à không sao, tôi tự làm được rồi. –An lấy tay chùi mặt nói. Chắc lúc nãy dẫn co với mấy tên kia nên mới dính đất như vậy.

Mặt An bây giờ đỏ chưa từng thấy, không phải vì Yuki mà là quá nhục. Cứ tưởng Yuki làm gì mình hóa ra là lau đất dính trên mặt thôi. An tưởng yuki bị cuốn hút bởi sắc đẹp của mình nhưng mọi chuyện lại không phải vậy. Yuki chưa từng bị mê hoặc bởi bất cứ cô gái nào cả.

-kimi wa oujo boku wa meshitsukai

unmei wakatsu aware na futago

kimi o mamoru sono tame naraba

boku wa aku ni datte natte yaru

kitai no naka bokura wa umareta

shukufuku suru wa kyoukai no kane

otonatachi no katte na tsugou de

bokura no mirai wa futatsu ni saketa (đó các bạn đây là bài gì)

chuông điện thoại của Yuki vang lên, cậu cầm lên nghe.

-mày đang ở đâu thế, biết mấy giờ rồi không? Sắp đi học rồi đấy. –giọng haru vang lên đầu dây bên kia.

-rồi, tao về liền.

-nhanh lên nha, không ai đợi cơm cho mày đâu.

Nói xong haru cúp máy, yuki đứng dậy nhìn cảnh hồ một lần nữa. An cũng đứng dậy, cô mỉm cười với anh:

-anh đi vui về nha, khi nào có duyên, ta sẽ gặp lại.

-tôi cũng mong sẽ gặp lại cô lần nữa. –Yuki nở một nụ cười đến say mê. Chưa bao giờ anh cười đẹp tới như vậy, hay tại vì người con gái này có một điều gì đặc biệt mà anh thấy thích.

-chúng ta chưa biết tên nhau thì phải. –An nói.

-tên tôi là Nguyễn Minh Quân, tên ngoại quốc là Haru, cô thích gọi tên nào thì tùy.

-vậy tôi gọi anh là Quân nha, tên tôi là Đỗ Hoài An.

-tên đẹp lắm, tôi rất thích.

Trong phút chốc, hai người chia tay nhau. Yuki hơi thất vọng một chút, sao thời gian trôi qua nhanh thế không biết. An thì rất vui, hôm nay là ngày hạnh phúc nhất của cô và cũng là ngày cô bắt đầu đời của mình.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

*5 giờ pm:

Reng.reng.reng

Tiếng chuông kết thúc tiết học cuối cùng, một ngày học mệt mỏi và vui vẻ của tụi nó và hấn. Vui là vì sao, vì hôm nay hấn nói sẽ đãi mọi người đi ăn nên ai cũng thấy vui hết. Đứa nào cũng cả tưng, nhí nhảnh không chịu được, phải nói là y như con nít. Yuki thì vẫn đang rất muốn gặp lại An, cứ ở bên cạnh An là anh lại thấy tâm hồn mình được thanh thản.

-tối rồi, mọi người vào ăn nào. –hấn la lên.

Ááááá, Yuki! Mày làm tao hết hồn. –haru la toáng lên khi thấy yuki đeo khẩu trang đen, đội mắt kính đen y như mấy thằng ăn trộm mới vào nghề.

-sao hết hồn? –Yuki hỏi lại hết sức ngây thơ.

-đi vào nhà hàng chứ có phải ăn cướp đâu mà ăn mặc kì thế.

-mục đích của anh đến trái đất này để làm gì? –nó bâu môi chằm chọc anh.

-hiện giờ chưa thể xác định được –Yuki vào tưởng con đang nói với động chưa đi tìm ngựa nữa thì khổ. –hấn cười anh nói.

Yuki vẫn không chịu tháo, anh móc điện thoại ra bấm bấm và gọi cho hấn, đúng là dai như đĩa.

-mày có bị khủng không, hôm nay tao thấy mày lạ lắm đấy. –hấn bực bội nói.

Rất đúng như vậy, Yuki cũng thấy mình hôm nay có hơi từng một xú. Anh không hiểu vì sao mình lại làm như vậy nữa. Tự nhiên anh lại thấy rất vui, anh muốn gặp An, một chút thôi cũng miễn nguyện lắm rồi. Không hiểu từ khi nào mà anh lại có những suy nghĩ kì lạ tới vậy. Yuki chỉ cần nghĩ ngày mai gặp được An là anh vui y như vừa mới trúng số độc đắc, đôi khi còn hơn như thế nữa.

-COI CHỪNG, YUKI. –haru la lên.cũng chơi lại.

-thôi bỏ ra giùm con đi ông tướng, người ta nhìn

Một người nào đó chạy thật nhanh qua và cướp cái điện thoại của yuki làm anh chưa kịp trở tay. Yuki định đuổi theo nhưng lại không kịp vì người đó nhanh như gió.

-mày bắt cần quá đó, Iphone 5s chứ đâu phải bình thường. –hấn lắc đầu chán nản.

Yuki cúi mặc kính và khẩu trang ra dụi mồ hôi trên trán “phải tốn tiền mua cái mới rồi”.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chiều rồi tới tối, tối rồi tới sáng mai. Một ngày mệt mỏi của mọi người với những tình tiết vẫn diễn ra như thường ngày. Nó và hấn cứ cãi nhau hết chuyện này tới chuyện khác, Haru và Ngọc thì nói chuyện rất vui vẻ, hai người này phải nói là quá hợp nhau. Haru còn biểu diễn cho Ngọc xem những tiết mục ảo thuật đặc sắc của mình. Huy thì không nói, cứ khùng điên như mọi ngày. Riêng Yuki thì lại khác, anh cứ mãi ngóng chờ tới sáng mai, ngày anh sẽ được gặp An, người được anh cho là có duyên nhất với anh.

*8 giờ AM

-THẰNG ÔN DỊCH YUKI NÓ ĐI MẮT TẮM TỪ SÁNG RỒI HẢ? –Haru hét lớn vào mặt một cô giúp việc.

-tên đó đi đâu chứ?chắc là đi tán gái đây.

-mày đừng có suy bụng ta ra bụng người, Yuki không giống mày đâu. –hấn lên tiếng chằm chọc.

-mày không nói có ai nói mày câm không hả.

-tao nói đúng quá mà, nói không lại thì đâm ra tự ái à. –hấn cứ chọc như vậy làm Haru tức điên không chịu được.

-mày nói đủ chưa đấy thằng mắc dịch. –Haru tức giận nói.

-tao vẫn cứ nói, miễn sao không xúc phạm tới dòng họ mày được rồi. –hấn khoanh tay trước ngực nói.

-câm mày lòi dòng họ tao ra đấy, câm miệng trước khi tao chưa kịp làm gì. –sự tức giận dồn lên não.

-mày có ngon thì nói lại câu đó coi. –hấn cũng tức điên khi nghe Haru khiêu khích.

-nè, hai người có thể nhường nhau một câu được không? –Ngọc xen vào để giải tỏa căng thẳng.

“Đàn bà con gái biết gì mà nói chứ.” –cả hai đồng thanh.

“RÀM”

Nó đâm mạnh vào tường làm hai người im thin thít, Ngọc nhìn mà sờn gai ốc. Khuôn mặt yêu quái hung dữ, tàn ác, khác máu đang nhìn chăm chú vào hấn và Haru. Hai người chỉ đứng im mà nhìn chứ không dám đụng vào ổ kiến lửa.

-XIN LỖI NGỌC NHANH –nó quát.

-ạ.ạ, tụi anh xin lỗi em. –hấn và Haru đồng thanh.

-cho 2s để biến ra khỏi đây.

.....mắt đang.....

Yuki đang đứng chờ An tới, nơi anh đứng là nơi An đã dẫn anh tới để đền ơn việc anh đã cứu cô. Anh đã chờ đợi rất lâu vì hồi hộp, đây là cảm giác mới bộc phát trong cơ thể anh và anh cũng không biết chúng có từ khi nào. Khuất xa xa, một cô gái xinh đẹp, đáng yêu diện trên người đồ bộ màu vàng trong rất thời trang và hợp với môi trường xung quanh. Yuki muốn đứng tìm khi nhìn, An hôm nay dễ thương quá, rất là khác xa với cô gái ăn trộm hôm qua và thay vào đó là một thiếu nữ yêu kiều, duyên dáng.

-cô.....cô hôm.nay.....sao..... –Yuki e dè nói, khuôn mặt anh đỏ như khi ăn ớt.

-tôi hôm nay sao? Đẹp quá chứ gì. Không ngờ một cô gái nhà nghèo như tôi mà lại được công tử nhà giàu để ý đến. –An cười nói.

Yuki im lặng không nói gì cả, biết mình đã bị nói trúng tim đen rồi. Từ trước tới giờ, anh không quan tâm đến cô gái nào cả, toàn là được những cô gái để ý thôi, nhưng bây giờ đã khác xa quá rồi, anh lại đỏ mặt trước một cô gái bình thường như vậy. Mọi thường Yuki mạnh mẽ lắm, nhưng sao đứng trước mặt An, anh lại run như vậy, mắc cỡ sao, bản tính thường ngày bay đi đâu mất rồi.

-anh đợi tôi có lâu không? –An hỏi làm Yuki giật mình.

-à.....à tôi cũng mới tới. –Yuki ngập ngừng nói. “Nói xạo cũng chuẩn đấy”

-tôi muốn khoe anh cái này, tôi mới vừa trộm hôm qua đấy. –An móc trong túi ra chiếc iphone 5s cực đẹp cho Yuki xem.

Yuki không hỏi bằng hoàng trước mắt khi nhìn vào chiếc điện thoại ấy. Nó là của anh mà, không lẽ hôm qua người trộm chiếc điện thoại của anh là An sao.

-có phải cô trộm của một người đeo mắt kính và khẩu trang đen đứng ngoài cửa hàng phải không? –Yuki hỏi, anh biết nhưng vẫn phải chắc chắn.

-đúng vậy, sao anh biết? –An ngạc nhiên hỏi lại.

-tôi đoán thôi, đâu có biết nó đứng đâu. Hahaha. –Yuki cười trừ nói.

-anh đoán rất đúng, mà anh không biết đâu. Cái tên bị tôi cướp được điện thoại trong rất hài, ban ngày ban mặt mà đeo kính với khẩu trang đen. Tôi nhìn mà tưởng hấn ta mới trốn viện tâm thần đấy. –An kể lại sự kiện diễn ra hồi sáng cho Yuki nghe mà không biết tên tâm thần đó là anh.

Yuki không dám nhìn mặt An nữa vì quê. Nếu biết đó là An thì anh đã không làm điên làm khùng như vậy. Quê quá, bây giờ anh muốn đào một cái hố mà chui xuống cho đỡ nhục.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

chúng ta đi chơi được không? –Yuki đòi đề tài.

-được thôi, nhưng anh phải mời tôi đấy. –An lè lưỡi chọc anh nói.

-nếu cô muốn thì tôi chịu.

Nói rồi Yuki dẫn An lên xe, chiếc BMW bị An phá hoại chỗ này chỗ kia. Ngồi trên xe mà không yên được, chịu thôi! An mới đi xe hơi lần đầu mà. Chiếc xe dừng chân tại quán phở, Yuki thì choáng váng “người như mình mà lại ăn sáng chỗ này sao”

-tôi muốn ăn phở, không ăn chỗ khác đâu. –An khoanh tay nói.

-đi ăn nhà hàng đi, đồ ăn ngon lắm mà thoáng mát nữa. –Yuki chấp tay vang xin, chưa bao giờ anh làm như vậy cả.

-nếu anh nói đồ ăn nhà hàng ngon thì tôi sẽ chứng minh cho anh thấy đồ bình dân cũng rất ngon.

-nhưng tôi ăn không quen. –Yuki nhăn mặt.

-phở là món ăn đặc sản của Việt Nam, tôi không nghĩ anh lại chưa ăn lần nào.

-tôi sống bên nhật mà, đâu có biết.

-vậy thì vào ăn thôi. –An mở cửa xe đi xuống.

Yuki đành phải nghe theo, hôm nay ăn thử mấy món này cho biết. Bước vào quán phở, Yuki khiến toàn bộ người trong quán phải đứng tim. Đẹp trai, chuẩn men, một nhà có trí thức. Yuki đã khiến cho toàn bộ cô gái phải buồn đũa nhìn mình say đắm

-anh muốn ăn phở gì? –An hỏi.

-đưa tôi menu để tôi chọn. –Yuki nói làm An xem té ghế.

-đây là quán nhỏ, làm gì có menu. Nếu không biết thì anh ăn thập cẩm nha.

-Ừ, cũng được. –Yuki gạt đầu cho có, anh cũng chẳng biết thập cẩm là gì, An gọi gì anh ăn đó thôi.

Hai tô phở nóng hồi bùng ra, An phải xịt tương bỏ rau, giá vào cho Yuki. Yuki không biết phải làm gì ngoài nhìn cả, ngây thơ y như đứa trẻ mới lên ba.

*30 phút sau.

-cho thêm một tô nữa. –Yuki vừa nói vừa ăn.

An ngạc nhiên sắp rớt con mắt, anh ta có phải là con người không vậy.

-mười tô rồi đấy, bao tử anh làm bằng cao su à. –An vẫn vói về mặt ngạc nhiên nói.

-ngon quá, tôi chưa bao giờ ăn món nào ngon như vậy. –Yuki đưa ngón trỏ lên tô về thích thú.

Yuki ăn rất say mê, tuy ngon nhưng cách ăn của anh rất tử tốn vì anh là con nhà quý tộc. Khi ăn, anh không biểu hiện bất cứ hành động nào gây chú ý người khác. Nói chung, cách ăn của anh rất đẹp, xứng đáng là con nhà danh giá.

-cho thêm tô nữa.

“RÀM”

Cái này là té thiệt, tô thứ mười một, An không khỏi ngạc nhiên nhìn anh. Ông chủ thì vui mừng, phục vụ anh tận tình vì hôm nay ông ta kiếm lời rất nhiều tiền. Yuki xù nốt tô thứ mười một và trả tiền cho ông chủ quán. Tiếp theo, Yuki sẽ dẫn An đi đến shop thời trang. Nói là làm, Yuki dẫn An vào shop Mai Thị. Đồ nơi đây phải nói là rất đẹp nhưng tiền của nó thì không phải ít.

-mắc quá! Tôi không mua đâu. –An nhăn mặt nói.

-không sao đâu, tôi tặng cô mà. –Yuki cười nhẹ nhàng khuyên bảo.

-vậy anh lựa đi. –An cũng cười tươi nói.

Yuki lựa quá trời đồ đưa cho An thử, phải nói là An mặc bộ nào cũng đẹp cả. Mặc đầm thì dễ thương, mặc áo thun quần jean thì cá tính, phong độ. Sau một buổi lựa đồ, vì bộ nào cũng hợp cả nên Yuki lấy hết, nói tóm gọn là kéo nguyên một sào. Thanh toán xong, Yuki xách đồ ra tận xe cho An, ga lăng đến thế là cùng.

-anh chờ tôi về nhà luôn được không? –An cười hỏi

-được chứ, sẵn lòng. –Yuki sung sướng nói, được biết nhà An là một điều quý báu đối với anh.

Chiếc xe chạy thật nhanh đến nhà An, đường đi phải nói là cực kì khó vì nó quẹo vào con hẻm. Khi chạy tới nhà, An thấy những tên cầm đầu, du côn, tay cầm gậy, dùi cui trong rất hung tợn. Tụi nó đứng đầy xung quanh nhà của An. Yuki bước xuống xe đi tới. Tuy anh không biết An đã làm gì nhưng nếu là nhà của An thì anh có quyền đi vào. Tên cầm đầu chặn lại.

-mày đi ra chỗ khác.

-tôi muốn vô căn nhà đó. –Yuki chỉ vào nhà của An.

-thì ra mày quen với con nhỏ trong nhà này, tốt. Mày kêu nó trả tiền cho tao ngay nếu không thì kêu nó ra đường ở đi. –tên cầm đầu chỉ vào mặt thách thức Yuki.

An ngồi trong xe im lặng, không dám hó hé gì cả. An cũng thấy hơi hận khi đẩy Yuki vào chỗ nguy hiểm này.

-cô ta thiếu bao nhiêu tiền? –Yuki nhẹ nhàng hỏi.

-mày đi mà hỏi con “đĩ” đó đấy, nó thiếu bao nhiêu tiền. –tên cầm đầu chửi vào mặt Yuki. Anh tức điên lên, dám nói An là “Đĩ” sao. Yuki móc điện thoại ra bấm số và gọi.

-Alo, có phải bệnh viện không?

-.....

-cho một xe cấp cứu tới con hẻm ở đường “.....”

-.....

-đem những người này vào bệnh viện.

Nói xong, Yuki bỏ điện thoại vào túi và đâm thật mạnh vào mặt tên cầm đầu làm hắn té lăn ra đất. mấy tên kia thấy đại ca mình bị đánh liền lao tới nện cho Yuki một trận. Từng tên lần lượt bị Yuki cho đo ván mặc dù người nào người nấy đồ con, tay cầm vũ khí đi nữa thì anh cũng không ngại. "dám sỉ nhục An sao? ba má tụi bây có sống lại thì cũng không đủ để trả nợ cho câu đó của tụi bây đâu" cứ nghĩ tới đó thì lực đá trên chân Yuki lại càng mạnh hơn.

chịu không nổi nữa, một tên trong số chúng rút con dao ra đâm lên từ phía sau. An thấy vậy liền xuống xe và lao đến.

-cẩn thận đấy, anh Quân.

"phập"

-Áááááááááá

Yuki quay qua chứng kiến chuyện ngay trước mắt, từng giọt máu của An nhũ giọt xuống đất. An che chở cho Yuki sao, nếu An không làm vậy thì con dao đó đáng lẽ ra phải cắm vào người anh chứ không phải cô ấy. Sao lại vậy chứ, Yuki thả bị như vậy còn hơn chứng kiến cảnh này. Đau quá! cơ thể anh rất đau, không phải vì bị thương mà vì thấy cảnh tượng người con gái mình yêu quý che chắn cho mình mà lại không phải là mình.

-KHÔNGGGGGG!!!! -anh la hét lên trong tuyệt vọng nguyện sẽ thù cái tên đó suốt kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Yuki quay qua chứng kiến chuyện ngay trước mắt, từng giọt máu của An nhũ giọt xuống đất. An che chở cho Yuki sao, nếu An không làm vậy thì con dao đó đáng lẽ ra phải cắm vào người anh chứ không phải cô ấy. Sao lại vậy chứ, Yuki thả bị như vậy còn hơn chứng kiến cảnh này. Đau quá! cơ thể anh rất đau, không phải vì bị thương mà vì thấy cảnh tượng người con gái mình yêu quý che chắn cho mình mà lại không phải là mình.

-KHÔNGGGGGG!!!! -anh la hét lên trong tuyệt vọng nguyện sẽ thù cái tên đó suốt kiếp.

Những tên kia thấy vậy thừa dịp xông lên, biết rằng Yuki sẽ không đánh trả mà chỉ bảo vệ An thôi. Đúng là như vậy, Yuki không cử động, cứ đứng im cho tụi nó đánh, đập vào người.

“bốp”

Bỗng từ đằng sau những tên đó, một đám người đi tới, mấy tên đó chưa kịp định thần đã bị ăn ngay cú vào mặt. Không ai khác chính là tụi nó và bọn hắn, Haru chạy lại đỡ thăng bạn của mình dậy. Hắn và nó thì đánh rất đã tay, từng tên bị hạ đo ván. Ngọc bản thân chân yếu tay mềm, không thích những cảnh đánh nhau, bạo lực chỉ đứng vỗ tay cổ vũ. Khi dẹp loạn xong, tất cả chạy đến chỗ Yuki.

-mày bị sao thế? Tao thấy người ta luôn bầm dập khi đối đầu với mày mà? còn cô gái này là ai? Sao lại bị thương thế này? –Haru sở một tràng câu hỏi ra để hỏi thăm thăng bạn.

-cứu.....cứu An, tao xin.....mày, hãy.....cứu An. –Yuki giọng yếu ớt nói.

Tất cả đều ngạc nhiên, đây là thái độ của Yuki sao? Cầu xin người khác, không thể nào tưởng tượng được. suốt mấy năm nay, đây là thái độ cầu xin đầu tiên mà Yuki nói với Haru và hắn.

-gọi cấp cứu nhanh. –haru quát lớn.

Tất cả đều nhất máy gọi điện cho xe cấp cứu tới. Ai cũng lo cho Yuki cả, nhìn cậu rất đau khổ nhưng không biết sự đau khổ đó xuất phát từ đâu. Riêng An,

họ không biết cô là gì mà được Yuki bảo vệ như thế, chỉ biết là cô gái đó tên An thôi.

*flashback:

-không biết cái tên đó đi đâu nữa. –hắn dụi mồ hôi trên trán nói. Kiếm có một người mà dẫn nguyên một nhóm đi theo.

-cũng không biết, đến công viên coi. Tao thấy thằng Quân hay đi tập thể dục ở chỗ này lắm. –Haru nói

-mày ngu thế, thằng Quân nó đi rất nhiều công viên, biết đâu mà tìm.

-mày nói gì nói lại coi.

-tao nói mày ngu.

Hai thằng cãi qua cãi lại giữa nơi công cộng, nó và Ngọc muốn đào hố chui xuống cho đỡ nhọc. Bất chợt, nó nhìn thấy chiếc BMW chạy ngang qua và khuôn mặt của Yuki đang nằm bên trong đó.

-anh Yuki đang ở trên chiếc xe đó.

-SAO??? –ba đứa đồng thanh.

-taxi!!taxi!!!!!!taxi. –Hắn gọi.

Một chiếc taxi dừng lại, cửa kính mở ra và khuôn mặt ông tài xế lộ ra định hỏi. Chưa kịp để ông ta hỏi, tất cả mở cửa và chạy lên xe.

-mày xuống sau đi, tao ngồi trước. –haru đẩy hắn ra nói.

-không! Tao mới ngồi đằng trước. –hắn nhất quyết cãi lại.

Trong tình thế nguy cấp này mà còn dành chỗ, đúng là hai thằng rảnh hơi.

-tôi ngồi đằng trước, hai anh xuống sau, nhanh lên.

Tất cả im lặng nghe theo lời nó, ngu gì đụng vào ổ kiến lửa. Chiếc xe trong phút chốc đã đuổi kịp họ. Đúng vậy, tất cả theo dõi mọi cử chỉ hành động của Yuki cho tới bây giờ.

*end flashback

* 1 tiếng sau:

Tất cả mọi người hiện đang tụ tập bên ngoài phòng điều dưỡng, ai nấy cũng mệt mỏi cả người nhưng có một người này giờ không biết mệt, cứ đi qua đi lại.

-mày có thôi đi không? Tao chóng mặt lắm rồi đó. –Hắn tức giận nói.

-sao không lo, cô gái đó không biết có bị thương gì không? –Haru nhăn mặt nói.

-thì ra mày lo cho cô gái đó chứ không phải Yuki. –hắn ngược lên nhìn Haru nói.

-chứ sao, một nhan sắc như vậy chết đi thì phí.

-anh ngồi xuống ngay cho tôi. –Ngọc tức giận nói. (cô nàng này đang ghen)

Haru ngoan ngoãn ngồi xuống, đúng là gái nói hiệu nghiệm thật. Cánh cửa phòng điều dưỡng mở tung ra, một ông bác sĩ mập mạp, trề chunh bước ra và nói:

-ai là gia đình của bệnh nhân Nguyễn Minh Quân và Đỗ Hoài An.

-có tôi đây, sao rồi bác sĩ. –hắn đứng dậy và nói.

-bệnh nhân Quân chỉ bị đứt sứt, lát nữa sẽ khỏe ngay và có thể xuất viện, còn bệnh nhân An do vết thương quá sâu nên phải ở lại vài ngày để chúng tôi kiểm tra.

-cám ơn bác sĩ, tôi có thể vào thăm được chưa ạ. –nó chấp tay nói.

-các vị có thể vào thăm.

Tụi nó đi vào hỏi thăm sức khỏe, Yuki thì ngồi dậy đón tụi nó còn An vẫn chưa tỉnh. Tưởng hỏi thăm sức khỏe ai ngờ bị tụi nó tra xét về An.

-nói nghe coi, cô gái đó anh gặp khi nào? –nó đang tay vào nhau nói.

-gặp hôm qua. –ngắn gọn súc tích.

-gặp hôm qua mà thân thiết vậy sao? –hắn tự hỏi mình

-cũng không biết nữa.

-mày có thích người ta không? –Haru cười châm chọc.

Mặt Yuki bỗng thoáng đỏ lên, anh nhìn sang An đang nằm ngủ say sưa. Yuki chắc cũng đã thích An rồi cho dù quen nhau mới có hai ngày. Tình cảm làm sao nói trước được, Yuki cứ nhìn An đắm đuối, cô như một thiên thần đang say sưa chìm vào giấc ngủ.

-mày nhìn gì mà dữ thế. –Haru nói làm Yuki thoát khỏi cảm giác mơ hồ.

-không có gì. –Yuki bảo chữa cho mình.

-bây giờ tụi tao đi học, chiều về tụi tao đến thăm mày. Nằm đó mà ngoan nha. –hắn dặn dò Yuki.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Nói rồi, tất cả đi ra cửa và khuất dạng. lúc này, Yuki mới ngồi dậy đi đến chỗ An. Tay nắm lấy tay An, thủ thỉ nói:

-nếu lúc đó cô không cứu tôi thì bây giờ cô đâu có vô đây mà nằm, sao cô ngốc thế, tại sao lại bảo vệ tôi.

-anh đừng có nói nhiều như vậy được không? –An tỉnh dậy nói, thực ra cô tỉnh từ lâu rồi, lúc tụi nó còn ở đây.

-cô tỉnh rồi sao. –Yuki ngạc nhiên.

-không lẽ anh muốn tôi ngủ luôn sao.

Yuki lao đến ôm cô vào vào lòng, mùi hương nam tính dễ chịu đi vào mũi cô. Tim đang đập rất mạnh, hai bên có thể nghe được nhịp tim của nhau.

-a.....anh.....yêu.....em, xin hãy.....chấp nhận tình cảm của anh. –Yuki ấp úng tỏ tình.

An bất chợt đứng tim, anh ta nói yêu cô, sao nhanh quá thế. Anchura giúp gì được cho Yuki cả, vì bản thân mình cũng không biết làm gì cho Yuki.

-em.....cũng.....yêu anh.

-cứ mỗi lần bên em, anh lại thấy tâm hồn mình thoải mái, sung sướng. Cảm giác cô đơn của anh cũng bị em đánh bay đi mất, em cũng chính là người đầu tiên khiến anh cười. Cảm ơn em về tất cả mọi thứ.

An ngạc nhiên hết mức, thì ra điều cô cho anh là như thế sao. Cô cũng vui mừng không kém, bây giờ cũng nên tặng một thứ gì đó cho Yuki. Nói là làm, cô đẩy anh ra và sau đó kéo anh lại tặng một nụ hôn mềm mại. đây sẽ là nụ hôn khiến anh nhớ mãi cũng coi như nụ hôn đầu của anh tuy đã mất đi từ lúc gặp An cho tới giờ.

*giờ tan học.

-chào, mày ở đây có khỏe không? –hắn bước vô hỏi thăm Yuki.

Tất cả vừa bước vào lập tức đứng hình nhìn cảnh tượng có một không hai trước mắt. Yuki đang gọt trái cây và đút cho An ăn, hai người cười nhìn nhau trong rất hạnh phúc nhưng cũng là điều rất kì lạ đối với mọi người.

-mày cười sao Quân? –Haru đâm vào đầu mình nói.

-tụi bây đến rồi sao? –Quân cười nói, bây giờ cậu mới để ý.

-xin giới thiệu, đây là An, người yêu của tao.

-HẢ????? –tất cả đồng thanh.

Ai cũng hết sức ngạc nhiên, thì ra cô bạn gái này là người yêu của Yuki. Họ không hề biết là hai người chỉ mới tỏ tình cách đây vài giờ.

-mày công nhận ghê thiệt. –hắn nói, mắt liếc qua nó có hàm ý rất lạ lùng.

-tao quen hai tháng rồi mà không được. –Haru nói, mắt liết qua Ngọc với hàm ý lạ lùng.

-có sao đâu, tụi bây cũng nên tỏ tình với người ta đi. – Yuki châm chọc.

-LÀ AI???? NÓI!!! –Nó và Ngọc đồng thanh, hai ánh mắt hung dữ chĩa thẳng vào hai người.

-thằng Quân nó giỡn thôi làm gì mà cô tin dữ vậy. –hắn và Haru đồng thanh bảo chữa.

Bốn con mắt cùng lúc liết qua Yuki:

-GIỖN VẬY MÀ COI ĐƯỢC HẢ?? –bốn người đồng thanh.

Yuki chảy mồ hôi chấp tay tha tội. An thì cười rất vui, không ngờ bạn bè Yuki lại vui tới vậy, bản thân An cô đơn làm sao biết có bạn vui như thế nào.

-nè Long, cho An ở nhà mình được không. –Yuki ngược mặt lên nói, trong lòng cầu xin thằng bạn.

-tao cho người điều tra rồi, nhà cô ta rất nghèo, thôi được, tao cho ở đấy. –hắn chấp nhận lời đề nghị, không ai nở lòng nào thằng bạn xin mình mà không đồng ý.

-không sao đâu, em sống như vậy được rồi. Em làm phiền mấy anh quá. –An cười nói, cô không muốn làm phiền người khác.

-không sao đâu, tụi anh còn chưa đền đáp cho em đấy, cảm ơn em vì đã cho Yuki một cuộc sống tốt đẹp như vậy. –Haru cười nói.

-ờ chung đi, chị sẽ có một người em gái dễ thương như em. –nó nhéo má An nói.

-cậu đi ra, đây sẽ là em gái của tớ. –ngọc tranh giành.

-câu có Huy ở nhà rồi còn giành sao.

-các chị ta cho em đi. –An cười trừ.

-công nhận em gái tôi dễ thương quá đi. –Nó và Ngọc đồng thanh, hai người bay đến ôm An.

-hai cô tha cho bạn gái tôi được không. –Yuki cũng bay đến ôm An giành lại.

Hắn và Haru đứng cười như hai thằng điên. Căn phòng trong phút chốc đã chở nên vui hơn hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

1 tuần sau, An đã khỏe trở lại và có thể xuất viện. Yuki phải nói rất mừng, mừng vì An khỏe lại và được sống cùng An trong một ngôi nhà.

“két”

Chiếc xe dừng lại tại căn biệt thự sang trọng làm cô nàng An trở mắt nhìn. Đây là chuyện rất bình thường trong cuộc sống. Nó lúc đầu cũng ngạc nhiên như vậy nhưng về sau lại quen. Đây chỉ mới là bước khởi đầu thôi, mở cánh cổng ra, nó thấy những người giúp việc đang cố gắng quét sân. Nó vỗ tay một cái lập tức những người đó né tránh qua một bên. Quân gia như nó huấn luyện người làm kỹ thuật. Bước vào bên trong, phòng khách phải nói là rộng mẽnh mẽ. An đứng đơ trong vài giây khi thấy ngôi nhà mình sắp ở to, lớn như thế này, hướng chỉ nhà An chỉ bằng một nửa cái phòng khách thôi.

-phòng em sẽ ở trên lầu và kế phòng của anh, được chứ? –Yuki hỏi An.

-mày định lợi dụng người ta hả? –hắn cười châm chọc Yuki.

-hahaha, quá đúng, quá đỉnh, quá chính xác. –Haru cũng xen vô vài lời.

-đúng vậy, có gì đâu. –Yuki hồn nhiên nói.

Hai thằng kia câm luôn, biết chơi không lại thằng bạn mình nên thôi. Huy cầm robot chạy xuống lầu, về mặt hồn nhiên vui sướng.

-anh hai về rồi.

-Huy của anh ở nhà có khỏe không? –hắn mừng rỡ chạy lại ôm nó.

Huy cũng chạy lại ôm, hai anh em đang từ từ tiến lại gần. Xa nhau có mấy tiếng mà tưởng như mấy thiên liên kỷ không bằng. Hấn vừa ôm được thì Huy né sang một bên làm hấn hun xuống đất và chạy lại ôm Ngọc.

-thằng em khôn nặn, gọi tên anh mà lại ôm chị Ngọc là sao. –hấn cười trù nói.

Ngọc ôm Huy vào lòng, vẻ mặt cười tươi nhưng thoáng trong đó là một nỗi buồn không thể tả được. Ngọc có thể lừa được người khác nhưng làm sao qua được mắt nó. Sống chung với Ngọc bao nhiêu năm, nó biết hết về tính cách của con bạn. lúc vui lúc buồn, nắm rõ trên cử chỉ, lời nói của Ngọc chứ không phải khuôn mặt. Sau khi tất cả về phòng của mình, nó mới chạy qua phòng Ngọc.

“cốc.....cốc.....cốc”

-Tớ vô được chứ? –nó nói từ bên ngoài cửa.

-được chứ, cậu vô đi. –Ngọc đáp trả lại câu nói đó.

Nó mở cửa ra thì thấy Ngọc đang ngồi đọc sách, nó bước lại ngồi lên giường, nó nhìn Ngọc nói:

-cậu có chuyện gì buồn sao?

-có đâu, tớ vẫn bình thường mà. –Ngọc biện hộ.

-cậu qua mắt được con bạn này sao?

Khuôn mặt Ngọc thoáng buồn xụ xuống, đúng là cô có chuyện buồn thiệt.

-cậu có chuyện gì nói cho tớ nghe đi. –nó tiến xác Ngọc.

-tớ thích anh Tuấn rồi cậu ơi!

-vậy thì có gì đâu mà buồn, tốt quá rồi. Cậu tỏ tình với anh Tuấn đi, lỡ ảnh chấp nhận tình cảm của cậu thì sao. –nó vui mừng nói, ủng hộ con bạn mình nhưng Ngọc vẫn thấy buồn và không thể nào vui được.

-cậu không tỏ tình được sao, vậy tớ sẽ giúp cậu. –nó xiết tay thành nắm đấm.

-anh Tuấn không thích tớ đâu, tớ chắc chắn đấy.

-làm sao cậu biết. –nó hỏi bạn nó.

Ngọc hít một hơi thật sâu, kể lại toàn bộ diễn biến cho nó nghe.

*flashback:

Ba ngày trước, Ngọc đi bộ đến nhà sách mượn vài quyển về đọc. Ngọc phải nói là siêu đẳng, mượn hơn mười quyển sách dày cộp mà đọc có một tuần là hết. những cuốn sách như cuốn theo chiều gió, huyền thoại hy lạp, ba quyển sherlock holmes, mười quyển mặt mã Tây Tạng, bốn quyển ma thối đèn. Chưa hết, cô còn thống lĩnh cả truyện Eragon, Pendragon, thuyền trưởng ma cà rồng nữa. những bộ truyện của Nguyễn Nhật Ánh, một trong những sách được bán nhiều nhất ở nhà sách đều nằm trong đầu cô cả, đúng là một sách có khác.

Trên đường đi, Ngọc bắt gặp đi ngang qua công viên. Cô đứng sững lại khi thấy cảnh Haru đang khoát tay lên người cô gái khác nói chuyện. Họ nói với nhau rất tình tứ, y như là người yêu lâu năm vậy. Ngọc nhìn mà vẻ mặt buồn bã, đôi mắt đỏ ngầu lên. Cô không thể nào diễn tả cảm xúc của mình bây giờ. Nó khó lắm, nhìn họ thân thiết với nhau như vậy tự nhiên trong lòng mình thấy cô đơn. Haru còn cười nữa, nụ cười khi nói chuyện với cô gái đó khác với nụ cười khi nói chuyện với Ngọc. Ngay cả những cử chỉ, hành động cũng khác hẳn luôn. Ngọc lặng lẽ bước đi, biết mình không sánh bằng cô gái đó. tuy như vậy, Ngọc vẫn rất thích Haru, chỉ mong một ngày Haru có tình cảm với mình.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

thật là quá đáng, cậu đi theo mình xuống nói rõ cho Tuấn biết. –Nó tức giận đứng lên kéo tay bạn nó.

-không cần đâu –Ngọc đẩy tay nó ra –và lại anh Tuấn đâu có thích mình đâu.

-cậu không nói làm sao biết người ta không thích. –nó khoanh tay trước ngực.

-như vậy là ép buộc rồi, không sao đâu, chuyện tình cảm của anh ta mình đâu cần phải xen vào. –Ngọc cười nói. Nó như đi đầu đi phần nào, công nhận tội

ngiệp cho Ngọc quá. Nó hi vọng một ngày nào đó, sẽ có một người yêu Ngọc thật sự.

-mà cậu sao không tỏ tình với anh Long đi, không phải cậu thích người ta lắm sao. –Ngọc cười chọc nó.

-ai nói cậu vậy, tớ làm gì thích tên nhu nhược như hấn chứ. –nó đỏ mặt, bị nói trúng tim đen rồi.

-vậy sao cậu giật mình, không lẽ tớ nói đúng. –Ngọc tiến sát gần nó, nụ cười tỏ vẻ gian ác.

-không nói chuyện với cậu nữa. –nó đứng lên –tớ đi đây.

Nó bước ra đóng cửa cái rầm để lại Ngọc ngồi cười như con điên.

*6 giờ tối.

-nè Ngọc, cô có thể đi cùng tôi không? –Haru nói.

-nhưng mà đi đâu, thôi mà anh đi một mình đi. –Ngọc nói như muốn lảng tránh.

-sao cô không đi với tôi, dạo này tôi thấy cô ít nói chuyện với tôi lắm đấy. –Haru tức giận nói. –tôi có làm sai chuyện gì thì cô nói đi chứ đâu cần phải đối xử với tôi như vậy.

Haru bực bội bước xuống lầu. Vừa bước xuống thì bị Ngọc nắm tay lại, cô gật đầu đồng ý “tình cảm thì mình không quan tâm nhưng nếu đối xử như bạn bè thì được”. chiếc Audi S6 chạy thật nhanh trên đường, xe dừng chân tại nhà hàng Mai Thị sang trọng.

-thì ra anh mời tôi đi ăn, nếu vậy thì được. –Ngọc mở cửa ra khỏi xe.

Haru cất xe xong rồi theo Ngọc đi vào. Nhà hàng phải nói là rất năm sao, nơi đây được trang trí rất đẹp mắt, dàn khăn đỏ chạy dài khắp đường đi và những người phục vụ xếp hàng hai bên dọc theo các lối đi. Haru cho người đặt phòng và món ăn trước, chỉ cần đợi Ngọc ngồi vào bàn ăn thôi. Căn phòng Haru đặt rộng thênh thang mà chỉ có hai người ngồi ăn. Trong phòng thì tối, cô thắc mắc sao mọi người không mở đèn lên cho sáng. Đợi tất cả nhân viên ra hết, đồ ăn dọn đầy trên bàn, Haru chợt đứng lên làm Ngọc ngu ngơ. Cậu vỗ tay một cái đột nhiên đèn sáng lên, pháo từ dưới đất bắn lên tỏa ra nhưng tờ giấy nhỏ li ti đủ màu. Lúc này, tay Haru biến ra một chiếc hộp nhỏ màu đỏ và đưa cho Ngọc.

-chúc mừng sinh nhật cô.

Ngọc ngạc nhiên, sao Haru lại biết sinh nhật mình. Hơn nữa, Ngọc cũng quên mất hôm nay là sinh nhật cô. Chắc là nó chứ không ai vào đây cả, Haru không hỏi nó thì còn hỏi ai nữa. Nhưng hôm nay, Ngọc vui mừng không thể tả, vui quá trời vui, đây chắc là ngày sinh nhật đầu tiên cô được tổ chức.

-cámon.....anh. –Ngọc e dè nhận lấy.

Ngọc mở hộp ra thì ngạc nhiên, chiếc nhẫn hột xoàn đáng giá bạc triệu đang nằm trên tay Ngọc. Haru đứng dậy đi lại chỗ Ngọc, cậu cầm lấy chiếc nhẫn trong hộp ra đeo vào tay Ngọc và nói:

-anh yêu em, xin hãy nhận lấy tình cảm của anh. –Haru hôn tay Ngọc.

Cô nàng bất ngờ đỏ mặt “cậu ta tỏ tình với mình sao, mình chưa có chuẩn bị gì cả.” Ngọc giựt tay lại, khuôn mặt ra vẻ khó chịu nói.

-không chấp nhận.

-tại sao, anh yêu em thật lòng mà. –Haru ngược nhìn Ngọc nói.

-đừng có anh anh em em với tôi, anh muốn bắt cả hai tay hả. –Ngọc tức giận khi nhớ lại chuyện ba ngày trước.

-anh bắt cả hai tay hồi nào? –Haru ngu ngơ hỏi.

-thế cô gái nói chuyện với anh ba ngày trước là ai? hai người tình tứ lắm mà. –Ngọc khoanh tay trước ngực nói.

-em đang ghen phải không? –Haru cười gian.

-hử, ai thêm ghen anh làm chi.

-thực ra là bạn của anh, anh muốn nhờ cô ta chỉ anh cách tỏ tình với em thôi mà.

-thiệt không đó? –Ngọc quay lại hỏi, khuôn mặt cô có vẻ vui trở lại.

-thiệt mà, bạn gái của anh dễ thương ghê.

-phải gọi là người yêu mới đúng. –Ngọc cười nói.

-vậy là em chấp nhận rồi sao. –Haru vui mừng.

-nhìn vậy mà còn nói nữa. -Ngọc đỏ mặt nói.

Haru kéo Ngọc lại và tặng lên môi cô nụ hôn. nụ hôn ấm áp vô cùng tuy đây không phải là nụ hôn đầu của cô vì nó đã bị mất khi cô làm gia sư cho một tên biến thái. (không biết thì xem lại tập 3) Haru đẩy Ngọc ra, miệng chăm chọc:

-vậy mà không phản kháng sao, bạn gái anh hiền thật.

-anh nói gì hả. -Ngọc tức giận đứng lên -anh chết với tôi.

-anh thua rồi, ngồi xuống ăn đi, đồ ăn nguội rồi kìa.

thế là Ngọc dí Haru chạy khắp căn phòng, xung quanh cái bàn như mèo vờn chuột, không biết hạnh phúc hai người sẽ như thế nào đây.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

woa,woa, biển đẹp quá! -Ngọc và Huy la lên trong vui sướng.

Hôm nay, tất cả được hân dẫn đi chơi biển Vũng Tàu nên trong ai cũng thấy thoải mái hết, riêng chỉ có một người là không vui thôi vì làm osin cho mấy người kia.

-cô đi nhanh cái coi, làm gì mà chậm như rùa thế. -hắn quay qua nói nó.

-anh giỏi thì xách hết đồ đồ này đi, tôi đi nhanh cho anh xem. -nó tức giận nói.

-osin thì đừng có nhiều lời. -hắn quát tay ý kêu nó mơ đi hắn mới xách đồ cho nó.

-để em phụ chị một tay. -An cười lại xách đồ cho nó.

-cám ơn em, vị cứu tinh của chị. -nó vui mừng muốn khóc. Haru nắm tay An chặn lại không cho cô giúp. -em mà giúp chị Nhi thì anh Long đây trả tiền lương vô ích rồi, thôi cứ để Nhi làm việc như một osin đi.

-anh không giúp thôi đừng có thêm dầu vào lửa chứ. -nó cắn răng, tay bóp mạnh giò đồ của Haru và hắn.

-em giúp Nhi đi. -Yuki mở lời.

-đúng đấy anh Quân, nè An, phụ chị một tay. -nó mừng rỡ hăm mộ lời nói của Yuki.

-nhưng chỉ động viên thôi chứ không xách đồ giùm.

-anh biến luôn đi. -nó máu dồn lên não, tay chuyển qua nắm mạnh giỏ xách của Yuki, những người khác chỉ biết cười trên sự đau khổ của nó.

Tất cả đang tìm một khách sạn nào đó để nghỉ, đáng lý ra hắn sẽ lái xe đi Vũng Tàu như vì ý của nó và Ngọc đòi đi xe buýt cho nó giống phiêu lưu, vì cái ý tưởng tuyệt vời này mà nó mới đi xách đồ cho toàn nhóm, nghĩ lại cũng khổ. Cuối cùng, cả nhóm đã định cư tại khách sạn Mai Thị (từ Mai Thị này mình dùng cho toàn bộ nơi trong truyện).

“cốc...cốc”

-xong chưa, ta ra ngoài ăn tối nè. -Haru mở cửa phòng nó.

Vì giàu sang, tiền không biết để làm gì nên hắn mướn cho mỗi người một phòng. Phòng nó và hắn kế bên nhau nên chỉ cần muốn cãi nhau thì nói qua bức tường là được. bây giờ, tất cả chuẩn bị thay đồ và đi ra ăn tối. lúc mọi người khởi hành là 3h nên khi tới đây đã là 7h rồi. tất cả đi ra phòng với tâm trạng vui sướng, vui vì sắp được đi ăn.

-đi theo tôi ra biển. -hắn đi trước quơ tay gọi mọi người theo mình. Nó gọi với theo -ra đó làm gì?

-thì ra đi rồi biết. -hắn bực bội nói.

Tất cả im lặng đi theo. Cuối cùng, tụi nó đều đứng trên cát biển. Bàn ăn sang trọng, thịnh soạn được hắn đặt ngay ở đó với các món ăn hải sản tươi sống.

-ngồi ăn nơi đây vừa yên tĩnh vừa hưởng thụ gió biển, công nhận hôm nay may mắn thật. -haru đập vai hắn nói.

-ý may là mọi ngày tao ngu chứ gì? -hắn quay qua hỏi.

—mày nói đúng đấy, ý tao là vậy. —Haru cười nói, ba chân bốn cẳng bỏ chạy vì sợ hấn đánh.

Tất cả ngồi vào bàn ăn, hấn lắc mạnh chai bia dằn ra, từng người trong bàn bị nước bia bắn trúng. Ai nấy cũng cười đùa vui vẻ. Đồ ăn thì khỏi nói, toàn hải sản: ngêu, sò, ốc, hến, tôm, cua. Ốc thì ốc vòi voi, cua thì cua rạch son, tôm là tôm hùm, toàn những món kinh thiên động địa đều nằm trên bàn hấn. một màn đêm yên tĩnh bị bao phủ bởi những tiếng hò hét, cười đùa. Rồi sau đó, màn đêm đã trở về với vẻ yên tĩnh của nó.

Tất cả mọi người đều đang ở khách sạn thay đồ chuẩn bị đi ngủ vì đã hơn 10h rồi. Nó thì đang ngồi ngoài biển hóng gió, cảm giác rất thoải mái, gió biển xua đi mọi mệt mỏi, phiền hà trong người. Nó nhắm mắt để hưởng thụ bầu không khí này. Vai nó có cảm giác như bị ai đó đụng vào, nó sợ hãi hét lên:

—MAAAAAAAAA!!!!

Hấn vội bịt miệng nó lại, ban đêm mà la lớn như vậy người ta tưởng là thằng khủng đang ngồi tự kỉ.

—cô làm gì mà hét lớn thế, tôi đây chứ có phải ma đâu. —hấn thì thầm nói.

—a....anh.....hà. —nó mở tay hấn ra, run run nói

Hấn ngồi xuống kế cạnh nó, người từ từ thả lỏng theo làn gió biển như nó. Hai người hướng nhìn ra biển, biển bây giờ tối mịt mù, mặt nước đen long lanh, nếu nhìn kĩ, ta có thể thấy trăng và những vì sao lấp lánh đang nổi bồng bềnh trên biển.

—sao.....anh không ngủ? —nó mở miệng nói trước.

—vậy sao cô không ngủ? —hấn hỏi lại nó.

—tôi ra đây để hóng mát.

—cô sao tôi vậy.

Hấn nhìn qua nó, nó đang nhắm mắt để tận hưởng gió mát của biển. hấn thì đang chăm chú nhìn nó, tóc nó bay phất phơ, miệng nở nụ cười duyên dáng. Tim hấn bắt chợt đập mạnh, nó trong dễ thương, xinh đẹp, tính cách của nó cũng đặc biệt đối với những cô gái khác. Những cô gái nào gặp hấn cũng đều nhẩn chìm trong say đắm chỉ riêng nó là miễn dịch với trai đẹp. hôm nay, hấn phải công nhận rằng chính hấn đang bị sắc đẹp của nó mê hoặc. môi của nó mềm mại khiến hấn không thể điều khiển cơ thể của mình nữa. Cơ thể hấn đang từ từ tiến lại gần nó, tới khi môi hấn cách mặt nó 6cm, chỉ cần nó quay qua là môi chạm môi. Nó mở mắt ra làm hấn giật mình rồi nó quay qua phía hấn làm hấn chưa kịp rút người mình về, thế là môi chạm môi. Nó và hấn hai mắt nhìn nhau, nó hoảng hốt đẩy hấn ra, tim đập loạn xạ.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

tôi về trước đây. —nó đứng dậy chạy đi, khuôn mặt đỏ hoe vẫn còn in đậm trên mặt nó.

Hấn ngồi đó tay chạm môi của mình, sợ hãi như mới vừa làm chuyện khủng khiếp nào đó. “mình làm gì thế này, tại sao mình không kiểm chế được bản thân thế, chắc là cô ta giận lắm.”

Sáng hôm sau, mặt trời ló dạng trên biển, trước khi mặt trời lên cao, tụi nó phải ra bơi thật nhanh để còn đi về. Bốn chàng trai ga lăng đem bàn, ghế ra trước, nói bốn người chứ thực ra có ba người khiến thôi còn một người thì cầm robot chạy vòng vòng. Bốn người mặc đồ bơi khoe vùng bụng săn chắc, mạnh mẽ khiến những người con gái nhìn vào muốn xịt máu mũi. Tụi nó bước đến chỗ bọn hấn, mặc đồ bơi cực kì gợi cảm, khoe body chuẩn và đáng đẹp. mấy tụi con trai xung quanh không nhắc cũng xì máu mũi, kể cả bọn hấn đã quen mà còn nữa huống chi nhưng chỉ có một người là không thôi. (ai các bạn tự biết)

Nó và hấn gặp nhau liền đỏ mặt, chắc chuyện hôm qua vẫn còn in trong đầu hai người. Nó lấy tay che đi phần gọi cảm trên người mình vì không muốn hấn nhìn, mặc cỡ là từ duy nhất diễn tả trạng thái của nó bây giờ. Ngọc nhìn con bạn của mình thì ngạc nhiên, sao nó mềm yếu thế.

—chúng ta xuống bơi đi. —An nói làm tâm trạng của nó bình thường trở lại, An nhìn biển mà muốn nhảy cẫng lên vì vui sướng, chắc đây là lần đầu cô đi biển. An lại không biết có một người nhìn mình này giờ.

Tất cả phóng cái ào ra biển, mấy đứa con gái thì bắn nước vào nhau còn con trai thì mạnh bạo hơn bằng trò vật lộn dưới nước. Huy không bơi, cậu chỉ ngồi trên bờ xếp cát, đếm số bước đi của con cua và ốc. con cua bò xuống nước rồi cậu đi theo. Một hồi không thấy con cua đâu, Huy nhìn xung quanh thì biết mình đang ở cách bờ khá xa, nước chỉ một thoáng nữa là ngập qua đầu. Huy không biết bơi đứng đó khóc gọi anh mình.

Tất cả bơi mệt mỏi nên lên bờ nghỉ mệt. hấn nhìn xung quanh không thấy Huy đâu thì dăm ra lo lắng.

—Huy đâu rồi mọi người. —hấn hoảng hốt nói.

-em ấy đâu ta, chúng ta chơi nên không có ai canh cả. –nó cũng nhìn xung quanh rồi phán.

-nếu không có trên bờ thì chắc là Huy bơi đâu đó quanh đây. –Ngọc cũng thêm câu vô nói.

-không thể nào, Huy đâu có biết bơi, nó sợ nước lắm mà. –hắn càng ngày càng hoảng.

-chia nhau ra kiếm, Huy chắc không đi xa đâu. –Haru điều động mọi người bình tĩnh rồi chia nhau ra tìm kiếm.

Hắn nhờ người cứu hộ vùng biển mượn ống kính quan sát. được một hồi, hắn thấy Huy đang hấp hối trên biển, vẻ mặt hắn biến sắc. quay người cứu hộ, hắn lắc mạnh vai người đó nói:

-anh lập tức đưa thuyền cứu hộ ra biển, tôi cần cứu em tôi.

Nói rồi, hắn chạy tới chỗ đặt thuyền cứu hộ, chưa xin phép gì cả thì hắn lao lên thuyền và phóng ra ngoài trước con mắt thờ của mọi người.

“cố lên Huy ơi, anh tới cứu em đây” hắn cứ lẩm bẩm mãi câu nói trong đầu, hắn không muốn quá khứ đó tiếp diễn đâu. Cuối cùng, hắn cũng tới được chỗ Huy, đưa tay cho Huy nắm, nhưng chưa kịp nắm được thì bị con sóng đập mạnh Huy ra chỗ khác. Huy dần dần chìm xuống, hắn tức quá nhảy thẳng xuống nước, bơi đến chỗ Huy.

-cứu em, anh hai ơi, huhuhu. –Huy khóc lóc kêu cứu.

-yên tâm đi, anh sẽ cứu em, anh không để mất em đâu. –hắn nói, cố gắng bơi đến chỗ Huy nhưng con sóng biển quá mạnh, cứ sắp tới là bị đánh ra ngoài. Quá khứ từ khi còn bé dón dập về đầu óc hai người.

*flashback:

-cứu em, anh hai ơi.

-yên tâm, anh sẽ cứu em, anh không để mất em đâu.

Hắn đang cố cứu Huy khi đang ở dòng sông. Nơi đây khác xa biển nhưng hai người còn quá nhỏ nên kí ức đã lưu lại tới bây giờ. Khi được mọi người cứu lên, Huy bị điên do quá khứ đó xiết chặt trong lòng. Tâm trạng em ấy quá yếu, không thể nào chịu nổi một quá khứ kinh hoàng như vậy. Gia đình hắn ai cũng buồn cả nhưng buồn nhất vẫn là hắn vì không bảo vệ được người em trai của mình.

*end flashback.

Hiện giờ, hắn đang cố gắng cứu người em của mình. Tàu của tụi nó đang tiến đến, nó lo không biết hắn có bị sao không. Cuối cùng, tụi nó cũng tới nơi nhưng thoáng buồn khi thấy hắn và Huy chìm ngấm trên nước.

-hai người đưa tay cho tôi. –Haru và Yuki đồng thanh.

-hãy cứu...ộc..ộc....em tôi trước....ộc....ộc. –hắn vừa sặc nước vừa nói.

Huy được kéo lên, Ngọc thực hiện hô hấp nhân tạo. tới lượt hắn, Yuki đưa tay ra kéo hắn lên. vết thương hiện rõ trên đôi chân của hắn.

-chân cậu bị sao thế. –Yuki ngạc nhiên hỏi không kém phần lo lắng.

-không sao, chắc là lúc nhảy xuống đập vào mạn thuyền.

-anh chảy nhiều máu lắm rồi, phải đưa đi cấp cứu thôi. –nó lo lắng nói, trong lòng nó rất đau khi thấy hắn bị như vậy.

-nếu kiếp sau gặp lại em, anh muốn em làm người yêu anh. –hắn châm chọc nó, tới lúc này mà còn giỡn được.

-anh giỡn mặt hả.

“bóp, tùm”

Nó đầm hán rơi xuống thuyền, lọt xuống biển. Yuki một lần nữa vớt hắn lên, cho chừa cái tội nói ngu. Thế là hắn được đưa đi cấp cứu trong bệnh viện Mai Thị.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

cái chết “đau buồn”

Tại bệnh viện Mai Thị:

Nó đang chăm sóc cho Huy, vì thể trạng Huy yếu nên nằm viện vài ngày cho bác sĩ kiểm tra bệnh tình. Ngọc ngồi kế bên nó đang từng múng đút cho Huy ăn khiến Haru nhìn từ xa mà phải cắn móng tay gan ty. Cậu ước gì người nằm đó không phải Huy mà là cậu, rồi cậu lắc đầu xóa đi cái ý nghĩ ấy vì như vậy là cậu rất ích kỷ, mà nếu ích kỷ thì Ngọc sẽ không thích, sẽ giận cậu. (suy nghĩ thấu đáo đấy)

Hắn thì này giờ không thấy tung tích đâu. Lúc đưa vào bệnh viện tờ giờ, nó cũng chưa gặp hắn chỉ nghe Haru nói là bác sĩ đang điều trị nên bảo nó ngồi đợi. bây giờ, tâm trạng của nó đang bất ổn, nó lo cho hắn biết chừng nào không biết hắn có hiểu cảm giác của nó không? Nhưng tại sao nó lại lo không biết? nó cảm giác mình đang có tình cảm với hắn thì phải?

“RẦM”

-có chuyện rồi mọi người ơi. –Yuki đập cửa chạy vô, anh chống tay lên gối thở lấy thở để.

Mọi người không hiểu diễn biến đó như thế nào, không biết chuyện gì mà Yuki hồi hã như vậy nhưng nhìn sắc mặt anh ta thì ai cũng biết có chuyện nào đó không lành.

-thằng Long.nó.....-Yuki áp úng nói, mặt anh cuối gầm xuống

-anh long ảnh sao? –nó đứng dậy.

-theo như lời bác sĩ nói, Long bị bệnh tim giai đoạn 3 rồi, nhưng Long giấu không nói với mọi người. do từ vụ cứu Huy mà Long mất rất nhiều máu. Nếu truyền máu thì Long cũng không qua khỏi đêm nay do tim mạch nên.nên chúng ta chuẩn bị lễ đưa tan đi là vừa.

Yuki nói xong thì nó đứng hình vài giây, tim của nó đau như một ngàn con dao đang cứa vào. Hắn sẽ lìa xa nó sao, không! Nó không muốn mất hắn, không muốn.

-PHÒNG CẤP CỨU ANH LONG Ở ĐÂU? –nó bức xúc không kiềm nổi lời nói của mình hét lên, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt xinh đẹp của nó.

-ở cuối dãy hành lang. –Yuki giọng yếu ớt nói.

Nó lập tức chạy đi ngay, những người khác cũng chạy theo sau khi chứng kiến cảnh đó. mở toang cửa phòng, nó thấy hắn nằm bất động trên giường.

-ANH LONG, HUHUHU. –nó khóc lóc chạy đến nắm tay hắn.

Tại sao! Tại sao ông trời lại bắt công với nó, khiến nó mất đi người con trai mà nó quý mến nhất.

-ANH LONG! ANH TỈNH DẬY CHO TÔI NGAY.....HỨC....HỨC.....ANH KHÔNG ĐƯỢC CHẾT LẦNG XỆT NHƯ VẬY.....HỨC.....HỨC.

Những người khác đứng xung quanh giường của hắn, nhất là tụi con gái, đứa nào cũng nước mắt đầm đìa chứng kiến cảnh tượng này.

-anh.....tỉnh dậy cho tôi ngay, hức.....hức –giọng nói của nó bắt đầu nhỏ dần.

-đồ ngốc.....hức..hức.....đồ tồi.....bị bệnh tim mà không nói cho tôi biết.....hức.....hức.....anh coi tôi là con nít hả.

Nó cứ khóc, khóc càng ngày càng nhiều, nước mắt dính đầy trên tay hắn.

-anh đã cướp mất đi nụ hôn của tôi, giờ anh muốn chết là được sao. –những lời nó nói làm những người xung quanh ngạc nhiên, thì ra hai đứa này đã kiss với nhau rồi.

-anh hãy.....tỉnh dậy đi, TÔI YÊU ANH, tôi không muốn mất anh đâu.....hức.....hức..... –nó đã tỏ tình với hắn trong lúc đó nhưng đã quá muộn, hôn đã lìa khỏi xác, nó có nói cũng như lá thoảng mây bay.

Cái tình yêu đơn phương bây giờ cũng vậy và về sau cũng vậy, nó vĩnh viễn không được ở bên hắn dù chỉ một lần. Tại sao chứ? nó đã làm sai chuyện gì mà ông trời lại nhẫn tâm cướp mất đi người nó yêu thương nhất. nó bây giờ, không còn người để tâm sự, không còn người để cãi nhau lúc tức giận. nó vĩnh viễn mất đi mọi thứ về hắn, thứ nó muốn bây giờ là hắn có thể tỉnh dậy, trao cho nó sự yêu thương, lo lắng từ người nó yêu là thứ mà người con gái nào cũng mơ ước tới.

-cô khóc đủ chưa, tay tôi dính đầy nước mắt của cô rồi. –hắn nói làm nó giật mình, đưa đôi mắt còn lấm đẫm nước mắt lên nhìn hắn.

-anh.....sao.....

“CHỤT”

Nó chưa kịp nói xong thì hắn đã kéo nó lại và đặt trên môi nó một nụ hôn, nó giật mình vì người con trai trước mắt nó đang còn sống, tim vẫn đập rất mạnh. Nó vui mừng, hắn đã chờ lại với nó rồi sao. Không phải! hắn và mọi người ở đây đang bày trò chọc tức nó. Dồn nén sự bức bối, nó hôn hắn có phần mạnh bạo hơn, những người xung quanh nhìn vô ngạc nhiên “sao con nhỏ này nó xung sức thế”. Nó hôn hắn rất mạnh bạo, chưa hết, hai tay của nó bóp cổ hắn và

leo lên người đề hấn xuống, nụ hôn vẫn không kém phần ác liệt, mạnh bạo. (con nhỏ này ghê quá)

Ngọc nhìn mà không kém phần kinh hoàng “con nhỏ này bị thần kinh rồi”, An thì muốn ới luôn “sao chị ta chịu nổi được”, Haru và Yuki thì vẻ mặt có vẻ dăm chiêu “Ngọc/An mà làm vậy với mình thì con sướng hơn đi du lịch nước ngoài nữa.”

Hắn bắt đầu không chịu nổi nữa rồi, nằm viện đã mệt rồi, bây giờ còn chịu cảnh chết lâm sàn nữa. hắn lấy tay đẩy nó ra, gằn giọng nói:

-cô muốn tôi chết lần nữa chứ gì?

-sao anh và mọi người lại lừa dối tôi, anh coi tôi là cái gì hả. Anh biết tôi lo lắng biết chừng nào không, có ai hiểu cảm giác của tôi không hả. –nó nói trong vô thức,mọi người xung quanh ai cũng hoảng sợ, trò này là do hắn bày ra để thử thách tình yêu của nó ai ngờ, vụ này lại quá lớn, nó đã buồn bây giờ lại còn buồn thêm.

-tôi.....xin.....lỗi.....tại –hắn chưa kịp nói hết câu thì bị nó xen vô: -ANH ĐỪNG NÓI NỮA.

-ANH CHỈ XEM TÔI LÀ TRÒ HỀ THÔI CHỨ’ -tiếng của nó giảm dần –chứ anh có bao giờ quan tâm tới tôi đâu.

Đứng phắc dậy, nó chạy ra khỏi cửa để lại những bộ mặt hối hận, ăn năn về việc mình đã làm.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

mày nên đi xin lỗi Nhi đi, người bày ra vụ này là mày chứ ai. –Haru nói.

-em thấy trong vụ này, ai cũng có lỗi cả vì góp phần vào trò chơi này, đâu có ngờ là chị Nhi lại yêu anh Long tới vậy. –An nói đang xen những suy nghĩ của mình.

-chuyện này tôi sẽ giải quyết bây giờ tối rồi, mọi người về khách sạn đi.

-mày cũng đâu có bệnh đâu mà nằm ở đây, đi theo tao về. –haru cười nói.

Thế là tất cả chuẩn bị đồ đi về, Huy đang nằm ở phòng bên kia kêu khóc, méu máo “sao ai cũng bỏ em hết vậy”

Quay lại nó, nó đang ngồi trên nền cát trắng,hướng ra phía biển. Vì bây giờ trời tối nên cát có vẻ khô lại, sóng biển vẫn đập vô rì rào nhưng rất xa so với chỗ nó ngồi. Trong lòng của nó hiện giờ đang rất đau, ai cũng lừa dối nó hết và nhất là hắn, người nó yêu quý nhất cũng xem nó là trò hề cho người khác cười trên sự đau khổ của nó. Đối với hắn, nó là gì, chắc nó không bằng một súc sinh quá.

“bập”

“MAAAAAA”

Hắn vội bịt miệng nó lại, chuyện hôm qua tái diễn lại y như bây giờ. Hắn ngồi xuống cát kế cạnh nó. Nó không thèm quan tâm ngẩng mặt quay đi.

-cô ra đây làm gì.

-tôi ra đây để hưởng thụ gió biển còn anh thì sao?

-tôi sao cô vậy.

-muốn diễn biến vụ việc giống hôm qua hả. –nó tức giận nói.

-em giận sao? –hắn đổi cách xưng hô.

-em cái gì mà em, ai là bạn gái của anh chứ, hơn nữa tôi có giận ai đâu.

-lúc nãy ở bệnh viện còn nói “em yêu anh, em không muốn mất anh” mà bây giờ lại như vậy đó hả, có thiệt là em không giận?

-đã nói không là không, hỏi nhiều quá.

-cho anh xin lỗi nha. –hắn cười nói.

-anh đừng có mơ, đồ dối trá, gian dối, vô nhân đạo. –nó tức giận quay lại quát.

-vậy mà nói là không giận hả. –hắn cười đưa tay lên che chở.

-vậy anh phải làm gì để em tha lỗi chứ. –nó cũng thay đổi cách xưng hô, vẻ mặt hiền tình trở lại.

Hắn vui mừng vì nó đã tha lỗi cho hắn, không cần suy nghĩ hắn đứng dậy, dồn nén hết âm lượng phóng ra:

-ANH YÊU EM, NHI, YÊU SUỐT ĐỜI, SUỐT KIẾP.

Lời nói bay đi giữa đại dương mênh mông chứng giám cho tình yêu của hai người. Hắn ngồi xuống, đưa về mặt gian tà quay qua nó:

-anh muốn.muốn.

-đồ biến thái, anh tham vừa vừa thôi. –nó phồng má lên nói trong vẻ thương vô cùng.

-biến thái mới là người yêu của em.

Hắn đề nó xuống giữ chặt hai tay nó lại đưa lên trước. Nó không phản kháng lại bắt đầu nhắm mắt đón nhận nụ hôn từ hắn, hắn cũng bắt đầu tiến sát xuống đặt lên môi nó nụ hôn nồng nàn chứa chan tình yêu.

Phía bụi cỏ gần đó, một nhóm người đang theo dõi diễn biến xảy ra, không cần vé mà cũng được xem phim miễn phí. An và Haru mãi mê ngồi xem phim hay, còn bàn luận vấn đề nữa. Ngọc và Yuki không xem, chán nản quay đi, hai người vốn không thích xen vào chuyện người khác mà chỉ vì bị An và Haru này lôi đi nên mới ngồi đây thôi.

Nó nghe bụi cỏ có tiếng động nhỏ thì biết ngay có người đang dòm ngó, không ai khác chính là đám bạn cô hồn của nó và hắn. Hắn thì không biết chỉ mãi mê hôn nó, nó liền lác mắt tránh né nên hắn thôi. Vì tay của nó đang bị hắn giữ không thể đẩy hắn ra nên không còn cách nào khác nào việc nó lác mắt quay đi.

-em sao vậy, anh hôn chưa có đã. –hắn cười đều nói.

-như vậy thì chán lắm, em cho phép anh hôn khắp cơ thể em đây. –nó nói ra câu đó mục đích để mấy đứa kia lòi mặt chuột ra.

Hắn nhìn xuống khắp cơ thể nó vuốt nước bọt cái ực, có cần phải kích thích như vậy không?

Ngọc và Yuki ngồi trong bụi nghe nó nói như vậy liền tiến tới coi cảnh nóng, gì chứ chuyện này là phải xen vào thôi. Bốn người chống mắt lên coi, đây sẽ là phim hay nhất thế kỷ.

-anh làm ngay đi, em chịu hết nổi rồi, ơ...ơ...ơ –nó nói chèn thêm vô âm thanh kích thích.

Hắn chịu không nổi, da gà nổi khắp mình, mặt nóng rang lên. tay của hắn giữ chặt tay nó, cơ thể bắt đầu leo lên người nó. Khuôn mặt hắn bắt đầu đưa xuống cơ thể đầy quyền rũ, kích thích của nó. Những người từ trong bụi cỏ bắt đầu tiến tới và sau đó người đằng sau đè người đằng trước thế là té ra ngoài bụi cỏ. Mỗi lần tiến sát cách vùng bụng nó chỉ còn 2cm nữa thôi thì bị một đám nào đó phá đám.

-trên đời không có dịch vụ coi phim miễn phí, tất cả đưa tiền đây, 1 triệu một người. –nó quay qua cười vói về mặt đám chiêu nói.

-tụi bây chết với tao, Haru, Yuki, dám phá ngay khúc gãy cần nhất của tao hả. –hắn đứng lên và lao tới nện cho hai thằng bạn một trận.

Haru và Yuki đau chịu ngồi yên liền chạy đi để hắn đuổi theo. An tiến lại kể nó ra về khăm phục nói:

-công nhận chị kích thích ghê thiệt, em còn không dám mở miệng nói câu đó với anh Quân nữa đây.

-đúng đấy, cậu quá là cao siêu,tớ còn không dám nữa. –Ngọc cũng khẳng định.

-NÈ, ANH QUÂN, ANH TUẤN. NGỌC VÀ AN MUỐN HAI ANH LÀM GIỐNG VẬY NHƯ ANH LONG KÌA. –nó hét lớn.

-NGHĨA LÀ SAO? –Yuki và Haru đang chạy liền dừng lại.

-NGHĨA LÀ MUỐN HAI ANH HÔN LÊN CƠ THỂ GIỐNG NHƯ ANH LONG LÀM LÚC NẤY VỚI EM.

-TỐI LIỀN. –Yuki và Haru nhảy cần lên nói.

-CẬU/CHỊ CHƠI ÁC QUÁ ĐÓ. –Ngọc và An đồng thanh la lên.

-ANH ĐỪNG CÓ MƠ. –đồng thanh tập hai

Thế là tối hôm đó, những tiếng cười đùa, chửi bới nhau diễn ra ngay tại vùng biển. Tình yêu giữa hắn và nó càng ngày càng tiến xa hơn khẳng định tương lai tươi sáng và không kém phần gian nan của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

bí ẩn về ba chàng trai.

Sau chuyến đi chơi Vũng Tàu dài, bây giờ, họ đã đặt chân tới nhà mình. Người nào người nấy cũng uể oải, mệt mỏi. bước vào cửa, ai cũng ngạc nhiên khi thấy một cô gái xinh đẹp, thân hình chuẩn, trắng trẻo. cô khoát lên người bộ đầm trắng mỏng, chân mang đôi bốt cũng màu trắng cao tới đầu gối. cô đứng dậy đi tới chỗ hắn:

-chào anh Long, lâu quá không gặp. (nói tiếng nhật)

-chào em Mika, lâu quá không gặp em đẹp quá chừng luôn. —hắn mừng rỡ khi thấy Mika.

-chào hai anh. —Mika đưa mắt qua phía Yuki và Haru.

Ngọc và nó đơ toàn tập, nhà này nổi tiếng thiệt, người ngoài hành tinh đến thăm liên tục. trước lúc nó chưa kịp khùng, hắn quay qua nói:

-đây là bạn của anh ở bên nhật, tên Mika.

-chào bạn, mình là Mika. (nói tiếng nhật)

Hắn quay qua dịch cho nó hiểu, nó cũng thân thiện chào lại: “chào bạn, mình là Yên Nhi, là quản gia của ngôi nhà này.” Hắn tiếp tục quay qua dịch cho Mika hiểu rồi Mika nói để hắn quay qua dịch cho nó. Mọi chuyện cứ thế liên tục diễn suốt một tiếng đồng hồ. cuối cùng, màn chào hỏi đã xong.

Nó kêu người nấu ăn và lên thay đồ, tắm rửa. Mika thì về phòng của mình để dọn đồ đạc. ai cũng có công việc bận của mình chỉ có bốn anh thanh niên đang ngồi trên bàn ăn, người thì gác chân lên bàn, người thì bấm điện thoại, người thì chơi siêu nhân để đợi bữa trưa tới. cuối cùng, đồ ăn đã được dọn lên bàn. Nó, Ngọc và An bước xuống với bộ đồ màu hồng in hình kitty trong rất nhí nhảnh và dễ thương.

“RÀM”

Ba thằng té ghế hội đồng, chỉ một người không té thì đang cầm siêu nhân lượn qua lượn lại. Ba thằng đứng dậy, mắt nhìn chăm chăm vào tụi nó, thực ra là nhìn phần dưới đồng thanh nói:

-ba cô có cần lúc nào cũng dễ thương như vậy không?

-sự kiềm chế của tôi có hạn đấy. —đồng thanh tập 2.

-không dễ thương thì sao là bạn gái mấy anh, mấy tên biến thái. —tụi nó đồng thanh.

Ba thằng cầm luôn, mắt không nhìn tụi nó chỉ nhìn đĩa thức ăn trên bàn. Mika bước xuống với bộ áo màu hồng nhạt trên người trong rất dễ thương. Tụi con gái nhà này hòa theo ăn mặc màu hồng hết cả trời, ăn cơm trưa mà tưởng là đang ăn tối vì màu hồng trên áo tụi nó chiếu khắp nơi trong bàn ăn tạo một phong cảnh ghê gợn của ban đêm chứ không phải là cảm giác yên bình của buổi sáng.

-em chỉ ở đây có hai ngày thôi. —Mika lên tiếng làm cắt đi sự tĩnh lặng xung quanh.

-em biết nói tiếng việt sao Mika. —hắn ngạc nhiên.

-không chỉ tiếng việt đâu, tiếng anh, tiếng pháp, tiếng trung quốc, tiếng hàn em đều biết hết.

-em giỏi như vậy sao không nói luôn đi, để anh phiên dịch cả tiếng đồng hồ. —hắn đưa tay lên đầu chán nản. (ngu rảnh chịu)

-sao em không ở đây lâu hơn nữa, bộ có chuyện gì xảy ra ở gia đình em sao. —Haru nói.

-không có chuyện gì cả, em chỉ về đây và báo cho các anh một chuyện.

-bang Demon đang tới đây vì nghe tin các anh ở Việt Nam.

-sao con quý đó biết. —ba người đồng thanh.

-hắn cũng đã gửi một lá thư đe dọa gửi tới bang chúng ta.

-là gì? —hắn đứng dậy nói, trong lòng trở nên lo lắng.

-ta sẽ cho mi sống không bằng chết bang chủ Yorder, Naga —hắc soái.

Hắn quay qua phía nó, nếu còn ở bên hắn ngày nào là nó sẽ không yên ngày đó, chắc chắn bang Demon sẽ điều tra tung tích về hắn nên chắc chắn họ cũng sẽ biết nó. Không được, không thể để nó dính vào chuyện này.

-ngày mai ba cô phải chuyển về nhà của mình và không được đến hỏi thăm để tránh làm phiền chúng tôi. –hắn nói với giọng sắc lạnh.

Tại nó kinh ngạc không thốt lên lời, gì xảy ra vậy trời, tại nó ngờ ngác từ nãy giờ để nghe Mika nói. Tại nó không hiểu Mika nói gì nhưng họ biết người yêu của mình đang dính líu tới tổ chức nào đó.

-không cần nhất thiết phải làm như vậy, chúng ta sống trong tình lặng thì tại nó làm sao mà biết. –Yuki chống tay lên cằm nói.

-bây giờ đừng nhắc tới chuyện đó nữa, ba tháng nữa tên quỷ đó không tìm thấy chúng ta thì ông ta sẽ quay về nhật mà lo gì. –Haru khoanh tay trước ngực nói, hầu như sự nhí nhảnh của ba người đang ông này không còn nữa mà thay vào đó là một sự nguy hiểm, đáng sợ.

-được rồi, chúng ta ăn thôi, đồ ăn nguội hết tron rồi. –hắn cầm đũa lên nói.

-ăn thôi nào, bà xã. –hắn quay qua phía nó nói làm nó đỏ mặt.

-ÁÁÁÁÁÁ, LÀ SAO? –Mika la lớn.

-em bị gì vậy, Mika. –hắn bật tai lại:

-tại sao anh dám có bồ nhí hả.

-anh đâu có coi em là người yêu của anh đâu.

-anh nói gì hả? –Mika đứng lên chống hông tức giận nói.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

LÊ MINH LONG!!!!!! –tới phiên nó.

-hàaa, gì em yêu. –hắn quay qua cười nói với nó.

-sao anh dám bắt cả hai tay hả.

-không! Anh chỉ yêu có mình em thôi.

Hắn vẫn bị tra tấn với hai con mắt kinh khủng, phải tìm cách nào giải thoát khỏi vụ này.

-chúng ta ăn cơm thôi.

-KHÔNG CÓ ĂN UỐNG GÌ HẾT, TÔI PHẢI CHO ANH BIẾT TAY. –nó đứng lên véo tay hắn xuống bếp, Mika đứng khựng trước hành động của nó. “cô ta dám làm vậy với bang chủ bang Yorder sao”

-cứu tao! Yuki, Haru. –hắn chấp tay van nài.

Nó lườm liếc qua Yuki và Haru làm mặt hai anh tái xanh, Mika ngạc nhiên “cô ta còn dám lườm liếc với phó bang chủ Yorder sao, ngay cả Yuki –huyết lạnh mà cũng dám”

-ngu sao cứu. –ngắn gọn súc tích.

.....

Bang Yorder: một trong những hắc hội lớn nhất bên nhật, là hội chuyên ngăn cản những phi vụ vận chuyển hàng cấm nên đều bị những hội khác căm ghét. Người bày ra chính sách này là bang chủ Hắc sói –Naga, người có chức vụ mạnh mẽ nhất bên nhật khiến người nào cũng sợ hãi.

Bang Demon: một trong những bang hội đứng thứ 2 bên nhật, kẻ thù chuyên kiếp của Yorder. Demon luôn ngăn chặn các vụ làm ăn của Yorder và cảnh báo chúng như một bài học. người lãnh đạo bang này Dosu –ác quỷ, một tên có tiếng trong thế giới ngầm luôn đưa vào danh sách truy nã của chính phủ.

.....

*Tại phòng làm việc:

-thưa ngài Dosu, tôi đã tìm ra tung tích của tên bang chủ đó. –một người thanh niên quỳ xuống bẩm báo.

Tên ngồi trên ghế có vẻ đứng tuổi, thân hình mập mạp, miệng ngậm điếu thuốc缭绕 ra vẻ uy nghiêm.

-tuy không biết nơi hắn ở nhưng điều tra được, hắn đang có một cô bạn gái.

-tốt, đầy đủ thông tin. –ông ta cười tỏ vẻ hài lòng.

-còn hai tên Yuki và Haru thì sao? –ông lại hỏi tiếp

-họ cũng đều có cho mình một cô bạn gái.

-tên Haru thì ta không nói, nhưng tên huyết lạnh (Yuki) mà cũng có bạn gái sao, hahahaha. –ông ta cười ngáy một lớn dần.

-vậy ngoài những tên đó ra, tên Haru chỉ là hư danh thôi phải không? –tên đó cười vì ông ta rất ích nhắc đến Haru

Nghe tới câu đó, ông ta nín thin, vẻ mặt sắc lạnh lộ rõ trên khuôn mặt ông ta. Giọng nói vô hồn từ từ phát ra:

-Haru là một con bài chủ chốt của bang Yorder, hắn đột nhập vào căn cứ của đối phương và thoát ra ngoài như không có chuyện gì xảy ra.

-có.....có chuyện đó sao. –về mặt tên đó có vẻ sợ hãi.

-hai năm trước, hắn đột nhập vào căn cứ của bang Kirin để tìm ra bằng chứng xác nhận giao cho công an. Cuối cùng, hắn ta bị 200 tên bao vây. Ai cũng tưởng hắn hết đường thoát nhưng chỉ với màn ảo thuật nho nhỏ, hắn đã thoát ra khỏi vòng vây của hai trăm người. từ đó về sau, hắn mới có biệt danh là Haru –lừa đảo.

-đó là lý do bang Kirin giải toán và bị chính phủ bắt về.

Ông ta gật đầu đồng ý, về mặt tên đó sợ hãi rút lại lời nói hời nãy của mình.

-không ngờ bang Yorder lại có những người nguy hiểm như vậy.

-ngươi sợ sao? –ông ta đưa giọng mỉa mai lên nói.

-chỉ cần ta dùng thủ đoạn thì đâu có gì phải sợ.

-tốt, phải dùng bạn gái của hắn để uy hiếp thôi, lần này ta sẽ cho tụi nó sống không bằng chết, hahahaha. –tiếng cười vang lên khắp căn phòng báo lên sự nguy hiểm sắp đến của tụi nó.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

hiếu lăm

*Tại nhà hắn:

-làm nhanh lên, muốn câu giờ hả. nếu không đủ 100 lần, tôi cho anh công tôi hít xà đơn đấy. –giọng nó vang lên.

Một cảnh tượng hắn đang hít đất một trăm lần cộng với sức nó ngồi trên người hắn và đang đọc sách. Trên đầu hắn là một cái ly thủy tinh, hắn hít làm sao để không cho cái ly rơi xuống đất.

-nè anh Tuấn, nếu cái ly nó rơi xuống đất và vỡ ra thì sao? –Ngọc sợ hãi nói.

-thì.....thì.....cái mặt thẳng Long sẽ y như cái ly đó. –Haru cũng sợ sệt đáp lại.

Mika sợ hãi ngồi nép sát một góc người Yuki “Hắc Soái lừng danh mà bị một con nhỏ hành hạ tới vậy sao.” Yuki thì cầm điện thoại bấm bấm gì đó và chữa về phía hắn “tốt! rất ăn ảnh”. Haru và Ngọc thì ngồi bàn luận về chuyện cái ly thủy tinh bị vỡ sẽ như thế nào. An thì dọn đồng chén đĩa bữa bọn trên bàn vì làm vậy để khỏi chứng kiến cái cảnh đó. Nhìn bộ mặt “thiên thần” của nó làm ai trong nhà cũng phải tái xanh, khiếp sợ.

“BẬP”

Cái ly trên đầu hắn rơi xuống đất và vỡ ra, bao nhiêu ánh mắt chăm chú nhìn về phía đó. Lần này hắn tiêu rồi, không chết cũng tàn phế.

-chuẩn bị cái mặt thẳng Long bầm dập như cái ly rồi. –Haru sợ hãi nói.

-em cũng nghĩ vậy. –Ngọc cũng sợ sệt đáp lại.

Hắn nghe vậy thì nuốt nước bọt cái ực, mồ hôi đầm đìa rơi xuống sàn nhà vang tiếng “tách” làm không khí thêm phần kinh dị. Hắn ngược nhìn lên nó, ánh mắt nó như ác quỷ đang muốn nuốt chửng kẻ thù.

-v.....vợ.....yêu.....tha.....tha.....tha.....-sợ quá không nói lên lời.

Nó nằm lên người hắn vì hắn đang trong tư thế hít đất. nó lấy tay vuốt lên khuôn mặt tuấn tú của hắn. người hắn run toàn thân báo hiệu một chuyện không lành sẽ xảy ra.

-Ông.....xã..... –nó kéo dài từ ông xã khiến hắn và mọi người trong nhà nổi gai ốc.

-tối nay anh phải nấu ăn cho cả nhà ăn, được không, em sẽ tha cho anh vụ cái ly.

-đ.....được. –hắn gật đầu đồng ý.

-thằng Long hôm nay nâng lên chức osin rồi, vui quá hahahaha. –Haru vừa nói vừa cười, đúng là thằng bạn trời đánh.

Haru bất chợt nhận hai ánh mắt sắc lạnh từ nó và hắn, cậu đỏ mặt mồ hôi đầm đìa, cắn môi để không cười nữa.

-trời mưa đẹp quá mọi người. –Haru đổi đề tài, tay cậu lao những giọt mồ hôi còn vương vãi trên trán.

-tối nay có đợt giảm giá quần áo nè, đi không? –Ngọc bấm điện thoại hô reo.

-THIỆT KHÔNG? –nó và Mika la lên.

-được thôi, tối nay chúng ta sẽ quét sạch cửa tiệm đó. –nó xiết tay thành nắm đấm chắc cú nói.

Ba cô gái nói chuyện vui vẻ, nó kéo luôn An lại tám chuyện. Hắn vui mừng vì tối nay khỏi nấu ăn mà sẽ dẫn nó đi ăn nhà hàng, nghĩ lại hạnh phúc quá! Nó tuy vui nhưng lại có cảm giác bức tức trong lòng, không lẽ Mika là bạn gái của hắn trước nó hay sao? vậy có nghĩa nó chỉ đứng thứ hai thôi, không ngờ nó lại chậm hơn người khác một bước. nó giống như là vật cản giữa hai người thì phải? chắc cũng đúng, như vậy có nghĩa nó phật hân là một chuyện sai lầm vì nó không có là gì để làm vậy hết.

-nè, sao cậu chảy nước mắt thế? –Ngọc hỏi làm nó giật mình.

-không có gì, tại bụi bay vào mắt thôi không sao. –nó dụi nước mắt cố gắng bào chữa cho hành động của mình.

Hai người đứng là thần giao cách cảm, cứ có chuyện gì buồn là không thể giấu nổi người kia. Ngọc thừa biết vì sao nó buồn như vậy. Nếu không có cô bạn Mika kia thì chuyện giữa nó và hắn đâu phức tạp như vậy.

*19h tối, tại shop thời trang Mai thị:

-đồ này đẹp quá! –Mika đưa cái áo hàng hiệu lên cho mọi người xem.

-hở hang quá. –nó và Ngọc đồng thanh.

-cái này đâu có hở lắm đâu, mà cũng có gì đâu mà các cậu ngại. –Mika ngạc nhiên hỏi.

-mặc hở nó kì lắm. –nó đỏ mặt nói, hành động của nó khiến hắn cũng đỏ mặt theo.

-nè An, em mặc đồ này đi, vóc dáng của em hợp lắm đấy. –Ngọc vui vẻ đưa đồ cầm trên tay Mika cho An.

-E hèm, không khí ngột ngạt quá. –Yuki giật mình khi nghe Ngọc kêu An mặc bộ đồ đó, nếu An mà mặc chắc anh phải vô bệnh viện vì mất quá nhiều máu.

Ba cô gái chợt nhận ra hành động của Yuki thì cười gian, phải cho anh ta ngạc nhiên mới được. thế là tụi nó kéo An vào phòng thay đồ. Yuki trở mặt ra nhìn “chết rồi, cô ta mặc vô có đẹp không ta? Lỡ cô ta kêu mình nhận xét thì sao đây?” một đồng suy nghĩ hỗn độn đang ngập trong đầu anh. Haru và hắn không quan tâm, chỉ đang chán nản khi đi với tụi nó.

Một lúc sau, cánh cửa phòng thay đồ mở cửa ra, ba cô gái từ trong bước ra, tay chỉ về phía An. An đứng trong phòng hai đồ run rẩy vì bộ áo rất khó chịu. Áo hở vai và bụng, chỉ là một tấm da vàng bao xung quanh vùng ngực, váy jean ngắn để lộ cặp đùi trắng trẻo, rất hợp với bộ áo.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Hắn và Haru xem té khi thấy An, phải nói là rất đẹp, nó và Ngọc mà mặc đồ đó là con mắt của hắn và Haru sẽ không rời đi chỗ khác đâu. Rất đúng, có một người nhìn này giờ mà con mắt không rời chỗ khác, Yuki lấy tay lên che mũi ngăn chặn không cho máu chảy ra.

-bộ.....đồ.....này.....nó.....k.....ki quá! —An ngẹn ngừng nói, tay bàn tay nắm vào tay kia đang xen giữa ngực, cô không muốn Yuki nhìn mình chút nào.

Ba cô gái quay qua xem thử Yuki sẽ làm gì trong tình huống này. Yuki hít một hơi sâu, bình tĩnh nhận xét:

-bộ đồ này rất đẹp nhưng quá hở hang, em nên thay bộ khác đi. Anh không muốn hai thằng kia nhìn em như vậy đâu.

Hắn và Haru chợt tỉnh giấc, ngẩn mặt quay đi, bị phát hiện rồi nên hai người không còn chối cãi nữa.

-cảm ơn anh, hihi. —An mừng rỡ, nở nụ cười xinh xắn.

Tụi nó ngủm mặt xuống tỏ vẻ chán nản, tưởng tên Yuki đó sẽ làm những thứ kinh dị, nguy hiểm ai ngờ anh ta chỉ nói vậy thôi. Quả thật Yuki chịu đựng giỏi thiệt. (đúng là bậy hết mức)

Điểm đi tiếp theo của tụi nó là nhà hàng, nơi cũ mà tụi nó vẫn thường ăn nên không có gì đặc biệt hết. hắn gọi món và quay qua tiếp chuyện:

-nè, ăn xong đi đâu nữa?

-đi về chứ đi đâu, lựa bộ đẹp như vậy mà có người chê. —nó chống tay lên cằm chán nản nói.

Hai người kia cười trừ, biết nó đang nói tới ai. Người không thích ăn mặc hở hang mà lại đi lựa bộ đó cho người khác mặc, sở thích của nó đảo ngược hoàn toàn.

-Liệu rằng chia tay trong em có quên được câu ca.

Tình yêu khi xưa em trao cho anh đâu nào phôi pha.

Đừng lừa dối con tim anh, em sẽ không buông tay anh được đâu mà. (Em không thể bước đi)

Gạt nước mắt yếu đuối đó cứ quay lại nơi anh.

Em biết rằng con mưa qua đâu có che lấp được nụ cười đau thương kia.

Nước mắt đó vẫn rơi vì em. Oh baby.. No baby..

Đừng nhìn anh nữa, đôi mắt ngày xưa giờ ở đâu???

Em còn là em?

Em đã khác rồi.

Em muốn quay lưng quên hết đi (Thật vậy sao?)

Tình yêu trong em giờ toàn giả dối.

Anh không muốn vui mình trong mơ.

Anh không muốn đi tìm giấc mơ ngày hôm nao. (đó các bạn bài là bài gì?)

Điện thoại của hắn bất chợt reo lên, hắn mở ra coi thì mừng rỡ vội quay qua nói với Yuki và Haru:

-ba tao gọi nè.

-chắc là nhờ chuyện gì rồi, mày nghe đi. —Haru cũng chuẩn bị tinh thần để đón tiếp.

Hắn mở chế độ phát tiếng lớn và cùng hai người nghe.

-alo, Long hả con. —tiếng nói phát ra từ đầu dây bên kia.

-thưa ba con đây, ba có khỏe không? —hắn vui mừng hỏi thăm ba nó.

-con bé Mika nó tới nhà con chưa vậy?

-chào bác, cháu đây. —Mika lên tiếng.

-tốt, tuần sau ba sẽ bay sang Việt thăm con.

-HẢ!!!!!! –ba người đồng thanh.

-các con làm gì mà ngạc nhiên thế, à mà ba nghe nói con lựa chọn một quán gia mới cho nhà ta phải không?

-dạ phải, cô ta từ osin được nâng chức lên, bây giờ sắp thành bà chủ rồi. –hắn cười đùa châm chọc.

Hắn bắt ngờ nhận ngay cái véo tay phía nó, hắn ôm chỗ đau xoa xoa, con gái gì mà dữ thế.

-ba chỉ nói vậy thôi, bye con nhe.

-bye ba. –nói xong hắn cúp máy rồi kêu mọi người tiếp tục ăn.

Một lát sau, ai nấy cũng đều nó bụng cả, bây giờ chỉ có dịp hưởng thức món tráng miệng thôi. Mika đứng dậy nói mọi người chơi tiếp và cô ra ngoài. Chưa đầy một phút, hắn nhận được tin nhắn của Mika “ra đây với em một chút”. Thế là hắn đứng dậy ra ngoài để xem Mika làm gì mà kêu mình ra thế, có gì nói luôn tại chỗ cũng được mà. Hắn bước ra nhà hàng thì thấy Mika đang đứng dựa vào gốc cây, hắn nói:

-gọi anh ra đây có chuyện gì?

Mika chạy lại ôm vào người hắn, nũng nịu nói:

-anh không còn yêu em sao?

-thì ra là chuyện đó. –hắn đẩy Mika ra –anh chỉ yêu có mình Nhi thôi, với lại anh chưa coi em là người yêu của anh bao giờ cả.

-không ngờ em đi trước một bước mà lại để thua cậu ta. –Mika rung rung nước mắt, cô biết mình không còn là gì trong mắt hắn cả.

-em muốn anh một điều nữa thôi. –Mika lau nước mắt nói. –anh hôn lên má em đi.

-được thôi, nhưng anh sẽ không hôn môi em đâu, em hãy để đó cho người nào thực sự yêu em. –hắn kéo người Mika lại.

Sau đó, môi hắn chạm vào gò má trắng hồng của Mika. Một người đứng xa đằng sau bức tường đã chứng kiến tất cả. Nó không nghe được hắn và Mika nói gì, vì nó đứng sau lưng hắn nên cũng không biết hắn đã hôn má Mika mà chỉ nghĩ là hắn đang trao cho Mika một nụ hôn nồng nàn trên đôi môi ấy. Bây giờ, tim của nó đau như đứt đôi, một phần vì hắn đã phản bội nó, một phần vì nó đã dại dột chọn lựa người yêu không chung thủy với mình. Nó hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra giữa hắn và Mika mà chỉ nhìn hành động để phán đoán.

Chạy! nó chỉ biết cách chạy trốn khỏi mọi thứ, quên đi mọi thứ. Nó không muốn nghĩ gì về hắn lúc này nhưng sao cảnh ấy lại cứ tái diễn trong đầu nó thế này. Chạy một đoạn khá xa, nó dừng lại tựa chân vào gốc cây. Những giọt mồ hôi hòa trộn với nước mắt đang chảy dài trên cơ thể nó. Buồn bã tới mức nó cũng không biết có người đang tiến sát lại gần nó. Bất ngờ, một chiếc khăn tắm thuốc mê bám chặt vào khuôn mặt làm đắm nước mắt của nó. Một tên thanh niên cao to, khỏe mạnh đang cố gắng làm cho nó ngất đi. Nó cố gắng chống cự như sức con gái làm sao bằng, cuối cùng, nó gục đi trong màn đêm tối tăm, lạnh giá và không kèm sự thù hận “nhỏ nhỏ.”

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

hồi hận

Hắn và Mika quay lại, tất cả mọi người đều đang nói rất vui vẻ nhưng lại không thấy nó đâu. Hắn nghĩ thầm chắc nó đang đi vệ sinh hay gì đó nên lại thôi, hắn cũng không biết mình đã gây ra vụ tày trời gì. Một lúc sau, cũng bắt đầu tới giờ đi về, nó vẫn chưa xuất hiện, hắn lo nên hỏi Ngọc:

-em có thấy Nhi đi đâu không?

-Hồi nãy con Nhi nói nó đi vệ sinh mà. –Ngọc ngu ngu đáp trả.

-Là sao, một tiếng trôi qua rồi mà, đi vệ sinh gì lâu thế. –Hắn lo lắng vì sợ nó có chuyện.

-anh nghĩ coi mình đã làm gì hồi nãy? –Ngọc hỏi hắn.

-anh đi vệ sinh mà. –hắn bịa đặt nhằm che dấu chuyện hồi nãy.

-anh nói dối, anh không có đi vệ sinh. –Ngọc khoanh tay trước ngực nói.

-ý em là sao?

-Vậy hồi nãy mày với Mika làm gì? –Haru hỏi làm hấn và Mika giật mình –Hãy nói đi, đây cũng là lý do khiến Nhi không có mặt ở đây.

-tao chỉ.....chỉ..... –hấn ngập ngừng nói.

-mày nên biết vì sao Nhi không ở đây, tao chứng kiến hết mọi chuyện rồi. –nét mặt Haru có vẻ nghiêm trọng –mày coi vậy có được không hả khi mày và Mika làm cái chuyện phản bội đó, mày có xứng đáng là bạn tao không hả?

Haru lao tới xách áo hấn lên “mày nói đi”.

-Anh hiểu nhầm rồi, em với Naga chi.....

-Cô im đi, cô phá hoại hạnh phúc của người khác chưa đủ sao. –Haru cắt lời của Mika, quát thẳng vào mặt cô không thương tiếc.

-Có chuyện gì từ từ nói, mày làm vậy hơi quá rồi. –Yuki đặt tay lên vai Haru.

-tao là thằng Long đúng hay sai mà mày bênh nó.

-mọi người đứng từ trên nhìn xuống đã chứng kiến hết mọi chuyện nhưng từ nãy giờ không thém nói, anh làm vậy mà coi được hả. –Ngọc rung rung nước mắt. –Tuy chi là hôn má nhưng anh cũng phải biết để ý tới người mà anh yêu chứ, Nhi tuy hung dữ, mạnh mẽ nhưng bên trong cậu ta rất yếu đuối, anh không biết điều đó sao?

-anh không xứng đáng là người yêu của chị Nhi. –An cũng tức giận xen vô mấy lời.

-vậy bây giờ Nhi ở đâu, mọi người biết phải không? –hấn lắc mạnh vai Haru.

-Nhi ở đâu tự mày phải biết. –Haru nói với hấn bằng ánh mắt vô hồn.

-Liệu rằng chia tay trong em có quên được câu ca.

Tình yêu khi xưa em trao cho anh đâu nào phôi pha.

Đừng lừa dối con tim anh,em sẽ không buông tay anh được đâu mà.(Em không thể bước đi)

Gạt nước mắt yếu đuối đó cứ quay lại nơi anh.

Em biết rằng con mưa qua đâu có che lấp được nụ cười đau thương kia.

Nước mắt đó vẫn rơi vì em.Oh baby..No baby..

Đừng nhìn anh nữa,đôi mắt ngày xưa giờ ở đâu???

Em còn là em?

Em đã khác rồi.

Em muốn quay lưng quên hết đi(Thật vậy sao?)

Tình yêu trong em giờ toàn giả dối.

Anh không muốn vui mình trong mơ.

Anh không muốn đi tìm giấc mơ ngày hôm nao. (đó các bạn bài này là bài gì?)

Tiếng chuông điện thoại của hấn vang lên, hấn mở máy lên nghe.

-alo, bang chủ Yorder, lâu quá không gặp. –tiếng nói bên kia vọng qua.

-chào Kirin, tôi hiện không có ở Nhật đâu, bây giờ tôi không rảnh nói chuyện với ông.

-mày không rảnh nói chuyện với tao vì mày mắc đi kiếm người yêu của mày phải không? –nụ cười gian manh hiện lên.

-sao.....sao ông biết? –hấn ngạc nhiên.

-đợi tao chút, tao có cái này cho mày coi.–nói xong ông ta tắt máy.

Hấn ngạc nhiên đứng nhìn mọi người. “không lẽ là.....” một câu nói đang ám ảnh trong đầu hấn, không lẽ bây giờ nó đang bị.....

-ai gọi mày thế? Làm gì mà mày đứng đờ ra thế? –Haru ngạc nhiên hỏi hần.

Reng.reng! Hần nhận được tin nhắn, không lẽ là một thứ gì đó có liên quan tới nó. Hần không muốn phải nhìn chút nào cả. hít một hơi thật sâu, hần mở ra coi, bức hình trong điện thoại khiến hần bất động, tim thoát chặt lại vì đau. Haru thắc mắc nên giật điện thoại của hần cho mọi người xem, ai xem xong cũng đứng tim, bất động theo. Trong điện thoại là cảnh tượng nó đang bị trói trên ghế và đang ngủ say do tác dụng của thuốc mê. Nó bị người của bang Kirin bắt đi, bây giờ phải làm sao? Hần gọi lại cho bang chủ Kirin.

-alo, ông muốn tôi làm gì? –hần bình tĩnh nói.

-hãy đến nhà máy Yochida ở Nhật, nhớ là mày đến đó một mình đấy.

-lúc mấy giờ? –hần tức giận hỏi lại, dám bắt người yêu của hần sao. Đúng là muốn hết thấy má nó rồi.

-mày có thể đến lúc nào tùy thích.

Nói xong, hần cúp máy và suy nghĩ. Vì hần mà nó bị liên lụy, tên Kirin chết tiệt, đầu không lại thì dùng thủ đoạn.

-chúng ta đến Nhật thôi, không chần chừ nữa. –hần nhìn Haru và Yuki nói.

-vậy là tên đó bắt Nhi sang Nhật sao? –Haru hỏi.

-ừm, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát. –hần quay lưng bỏ đi. –chúng ta về thôi.

Không ai nói gì cả, lặng lẽ đi theo. Ai cũng lo cho nó hết và nhất là hần, đã làm tổn thương trái tim nó mà bây giờ lại không bảo vệ được nó, không lẽ hần vô dụng đến vậy sao. Đúng, mọi người nói đúng, hần không có tư cách làm người yêu của nó “Nguyễn Hoàng Tuyết Nhi, anh xin lỗi em”

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

giải thoát

*12 giờ trưa, tại sân bay Nhật bản.

-bác cho người tới đón bọn cháu đi. –Haru nói chuyện với người trong điện thoại là ba hần.

Hần bây giờ không có tâm trạng để nói với ai câu gì, cũng không muốn tiếp xúc với ai cả, điều hần muốn bây giờ là gặp nó và nói câu xin lỗi.

-xe tới rồi kia, mọi người lên thôi. –Haru reo lên.

Ngọc và An ngạc nhiên từ nãy giờ, lần đầu tiên được tới Nhật không ngạc nhiên mới lạ. chưa hết, chiếc xe chạy tới đón là chiếc Limo đời mới nhất. tất cả bước lên xe, hai người rớt hàm răng, banh miệng mà nhìn xung quanh. (giống như bị bỏ đói không bằng, mà có liên quan không ta)

-tôi biết xe của Long đẹp, hai cô đừng nhìn nữa. –Haru nói làm tắt đứt cảm giác mơ hồ của hai người.

-ai mà nhìn chứ. –Ngọc khoanh tay, đưa bộ mặt giả dối ra nói.

-chứ không phải các cô đang đăm đuối chiếc xe như vàng sao.

-VÔ DUYÊN! –Ngọc và An đồng thanh.

Haru im phăng phắc ngồi xuống ghế cạnh Yuki, cầu xin thằng bạn mình trợ giúp. Yuki muốn giúp nhưng bất gặp ánh mắt lườm liếc của An nên không dám mở miệng. An và Ngọc tiếp tục thám hiểm mọi góc ngách của chiếc Limo. Hần nãy giờ không nói không gì hết, chỉ ngồi yên và nhớ đến chuyện hôm qua. Mika thì trước đó đã đi xe của gia đình về rồi nên không có ở trên xe hần. khung cảnh nó với hần nói chuyện với nhau vui vẻ xuất hiện trong đầu hần, những ngày mà nó với hần vui vẻ với nhau. Rất vui, đó là hạnh phúc hần và nó có được. Khi nó nhìn thấy cảnh tượng đó thì sao mà không đau lòng chứ, hần biết trái tim của nó giờ đây rất đau, một phần vì hần lừa dối nó, một phần vì hần đã trao tình yêu thương của mình cho người khác. Hần biết nó sẽ nghĩ như vậy nhưng trong thâm tâm hần không bao giờ lừa dối nó hay gì cả.

*tại nhà máy Yochida.

-Đại ca, giờ xử sao với con nhò này đây. –một tên cầm gậy đập liên tiếp vào tay nói.

Nó hiện đang bị trói trên tấm ván lớn đặt nằm, tay chân bị trói bốn nơi theo kiểu tứ mã phanh thây. Miệng vẫn còn bị cột chặt không nói được, chỉ phát ra tiếng kêu ư ư.

-chứ giờ mày muốn sao? –tên cầm đầu nói.

-cho em thoải mái với con nhỏ này nha. –tên đó chà xát tay vào nhau, khuôn mặt lộ rõ chữ biến thái.

-cứ tự nhiên.

Tên đó bước tới gần nó, khuôn mặt “biến thái” từ từ đưa sát mặt nó. Nó lắc đầu không muốn cho tên đó đụng chạm. tay tên đó nắm mạnh khuôn mặt của nó ngược thẳng lên:

-cho anh hứng thú một chút nha.

Nó lắc đầu không cho, nhưng “yêu râu xanh” nào đầu từ bỏ, từ từ đưa khuôn mặt đi xuống phía dưới và khắp nơi trên cơ thể hít mùi hương phát ra từ cơ thể nó. Tên đó bắt đầu thấy kích thích trong người, tức nhiên bản tính dã thú bộc phát, hắn đưa đôi tay bóp mạnh cặp ngực của nó.

-mày mà làm gì con nhỏ đó thì bang chủ Yorder sẽ cho mày sống không bằng chết đấy. –tên cầm đầu nhâm nhi ly rượu nói.

-làm mất hứng –tên đó đứng dậy –được rồi, ngu gì làm. (quá ngu là đẳng khác, có gì mong độc giả nữ tha lỗi cho chữ độc giả nam thì khỏi nói)

-có thư này đại ca, hình như của bang Yorder thì phải. –một tên cầm lá thư chạy vào.

-bức thư xin thả người à, mày đọc tao nghe coi. –tên cầm đầu cười đều nói.

Tên kia mở bức thư ra, lớn giọng đọc:

-vào thời điểm trăng rằm, ta sẽ chiếm đoạt linh hồn trong tay các ngươi, sinh mạng của các ngươi sẽ do sát nhân sắp đặt.

Kẻ lừa đảo Haru

Đọc xong bức thư mặt ai cũng tái xanh, nó bị trói nhưng cũng nghe được hết những gì tên kia nói. nó đã hiểu từng chi tiết của bức thư nói gì, nhoen miệng cười, nó thậm cầu nguyện cho ba tên mặt đang tái xanh kia.

-đại ca, có một bức tranh từ bang Yorder gửi đến chúng ta. –một người nữa cầm bức tranh được bao bọc ở ngoài bằng một lớp giấy chạy vào.

-nữa sao? –mặt tên đại ca đã xanh nay còn xanh hơn.

Hắn ta liền mở ra xem, bên trong bức tranh vẽ một cảnh giết người khảm khốc, từng cái xác nằm rải rác khắp khu nhà máy Yochida. Trong tranh vẽ rõ một tên sát nhân đang chém giết từng người một và phía trên đầu tên sát nhân đó có viết rõ chữ “Yuki lạnh huyết”

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

*tại địa bàn Yorder.

-cậu đã gửi thư đe dọa chưa? –hắn chấp hai tay lại nói.

-yên tâm đi, một mật thư do chính tớ viết và khuyến mãi thêm bức tranh độc nhất vô nhị của Yuki nữa. –Haru cười tự tin nói.

-tốt, cứ theo đó mà làm –hắn dựa lưng vào ghế ngẫm nghĩ “anh sẽ cứu em ra sớm thôi, đợi anh nhé”

Haru đi ra ngoài để lại hắn với vẻ mặt lo lắng, không kém phần nghiêm nghị. Không còn gì để làm nữa, Haru đến phòng khách, nơi tụ tập của tụi nó. Yuki đang mãi mê vẽ tranh, cũng lâu rồi anh không vẽ. Ngọc và An thì ngồi sát nhau run cầm cập.

-nơi này đáng sợ quá! –Ngọc meo meo khóc.

-huhuhu, đúng đấy, em muốn về. –An cũng không khác gì.

-nơi này đáng sợ chỗ nào? –Haru ngạc nhiên.

-xung quanh tối om, còn gặp mấy tên cầm súng nữa. –An nêu rõ nguyên nhân.

-em ráng chịu đi, đây là căn cứ của tụi anh mà. –Haru chấp tay cầu khẩn.

-huhu, không chịu, em không muốn có người yêu là xã hội đen đâu. –Ngọc lắc đầu nói.

-em cũng vậy, không muốn đâu. –An cũng nói theo.

-HẢ?? –Haru và Yuki đồng thanh.

-thì tụi em nói vậy đó. –Ngọc và An sợ hãi đồng thanh.

Hai người con trai trầm tư suy nghĩ “mai mốt làm ảo thuật/hoa sĩ kiếm sống, không muốn làm xã hội đen nữa đâu.”

*15 giờ, tại căn cứ bang Kirin.

-ý nghĩa của bức thư này là thế nào? –tên Dosu đặt tay lên cằm suy nghĩ.

-đây chắc phải có một đặc điểm nào đó. –tên hậu cần đứng sau suy nghĩ giúp ông ta.

-hay ta dò xét từng câu coi, vào thời điểm trăng rằm. –ông Dosu vận động trí óc liên tục –đây chắc là thời gian bang Yorder đột nhập vào nhà máy Yochida.

-mà ngày rằm là ngày mười lăm đúng không? –tên hậu cần thắc mắc.

-đúng rồi. –tên Dosu đập bàn như vừa mới phát hiện điều gì đó. –rằm là mười lăm, vào đúng mười lăm giờ, người của bang Yorder sẽ đột nhập vào và chiếm đoạt linh hồn là con tin của chúng ta.

-vậy còn sát nhân là ai? Mạng sống sẽ do hấn ta định đoạt mà. –tên hậu cần hỏi.

-Yuki huyết lạnh, hấn là một trong tên sát nhân của bang Yorder. Chính bức tranh hấn gửi đã nêu rõ điều đó.

-KHOAN! –tên Dosu hốt hoảng –bây giờ là mấy giờ?

-dạ thưa là 15h00

-chúng ta trễ rồi. –tên Dosu tức giận đập mạnh xuống bàn.

*15h00, tại nhà máy Yochida.

-uống đi nào, hahahaha. – tên cầm đầu cười sáng khoái đổ li bia vào mặt nó.

Nó cố gắng nín thở đừng cho nước vào mũi mình. Những tên còn lại thì đổ bia khắp người nó, tên thì liếm nước bia dính trên quần áo nó, những hành động biến thái không có nét người đều thể hiện qua hành động của họ. Nó cảm môi chịu đựng, đợi hấn tới cứu, nó mà thoát ra là những tên này khỏi thấy má nó luôn

-chán quá mày ơi, lột phẳng áo con nhỏ này đi, có gì tao chịu trách nhiệm cho. –tên cầm đầu nói.

Bùm!

Một làn khói bao phủ khắp nơi, những tên đó bất tỉnh lình nhìn xung quanh. Rồi sau đó, máu văng tung té, từng tên bị một người nào đó chém giết không thương tiếc và tới khi không còn người nào sống sót nữa. Khói cũng tan hết để lại những người thanh niên và các cô gái với cái xác nằm ngổn ngang trên mặt đất. hấn dùng dao cắt đứt dây đỡ nó dậy, không đợi nó phản ứng gì hấn lao tới ôm nó.

-anh xin lỗi, anh không thể bảo vệ được cho em, mặc cho tụi nó chà đạp em. –hấn hối lỗi với nó –anh thật lòng xin lỗi em, mong em tha

-anh đừng nói nữa. –hấn chưa nói hết câu thì nó chen vào.

-cậu nên tha lỗi cho anh Long đi, anh vì cậu mà mất ăn mất ngủ đó. –Ngọc đi tới cầu xin nó động lòng.

-em.....sợ lắm, hức...hức –nước mắt của nó rơi từng hạt xuống đầu gối –em chịu không nổi, những tên này cứ đụng chạm vào người em riết, huhuhu, em sợ lắm, huhuhu.

Nó cứ như thế đưa mặt vào người hấn khóc để xả hết nỗi chịu đựng từ nãy giờ. Mẹ kiếp những tên này, bọn chúng chết vậy chưa đáng cho lắm, phải tra tấn từng người một mới hết được cơn giận này. Bang Kirin dám để người yêu hấn khóc, lần đầu tiên hấn mới thấy Nhi khóc nhiều tới vậy. với tư cách là một bang chủ, hấn không có gì ngoài quyết định đó.

-nè Haru, Yuki, tao quyết định tiêu diệt, quét sạch bang hội.....

-mày quyết định tiêu diệt bang hội nào? –hấn chưa nói hết câu thì giọng nói từ đâu chen vô.

Không ai khác chính là Dosu, ông cùng những đàn em thân cận trong bang Kirin cùng tụ tập ở đây hết. hôm nay sẽ là ngày tàn của ai đây, Kirin hay Yorder.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Nó cần môi tức tối, vì nó mà mọi người phải chịu cảnh ngàn cân treo sợi tóc này. Hấn cũng đang bức, biết vậy thì lúc cứu nó, tất cả mà chuồng lệ thì đâu có ra nông nổi này, tại vì gặp nó lòng hấn vui sướng quá chỉ mãi mê nói chuyện với nó nên đâu có thời gian để ra khỏi đây.

-chúng ta có viện binh không? –hấn thì thầm vào tai Haru.

-yên tâm đi, lát nữa họ tới. –Haru cười chắc chắn.

Tâm trạng hấn cũng có phần nào giảm đi, nhưng làm sao để câu giờ đây, hơn 50 tên chứ ít gì. Những người khác thì cũng khoảng sợ không kém. An thì núp sát vào người Yuki không buồn, Ngọc cũng không kém gì An cả.

-tụi bây còn gì để nói nữa không? –ông Dosu mỉm cười hài lòng nói.

-nếu ông tha cho những người này thì tôi sẽ nghe theo mọi mệnh lệnh của ông. –hấn nghiêm nghị nói.

-mày/anh không được làm vậy. –tất cả đồng thanh.

-hahahaha. –ông Dosu cười lớn, ra vẻ khinh bỉ nói –bang chủ Yorder tự hạ thấp mình bao giờ vậy? hôm nay không có ai sống sót ra khỏi đây đâu, đó là mệnh lệnh của ta đây.

-kể cả ông nữa đấy. –Haru nở nụ cười ranh ma nói.

-ý mày là sao? –Dosu ngu ngơ hỏi.

-tao ra ngoài tìm người của chúng ta, mày ở đây cố kéo thời gian nha. –Haru thì thầm vào tai hấn.

-yên tâm, để tao lo.

BÙM

Haru quăng bom khói và biến mất sau làn khói đó trước sự kinh ngạc của mọi người. Ông Dosu tức giận “quả không hổ danh là kẻ lừa đảo, hấn chắc đi nhờ viện binh rồi, phải giải quyết nhanh thôi”

-tụi bây xong lên. –Dosu hét to

Đám đàn em xung quanh lao đến, Yuki cười ra vẻ hài lòng, lâu lắm rồi anh không có dịp được chém giết. Rút thanh katana ra, anh vùng kiếm khiến từng tên nằm dài ra đất, kiếm của anh bỗng chốc trở nên đỏ lòe vì uồn máu kẻ thù. Hấn cũng nhanh chóng xử từng tên tới gần, tụi đàn em bang Kirin vì quá khinh địch nên không thèm sử dụng súng, chỉ dùng đao hoặc kiếm thôi. Nó thì đang kiệt sức vì hai ngày rồi chưa ăn gì cả chỉ biết nép sát bên ôm Ngọc. Ngọc thì khác gì con bạn của mình, hai người ngồi ôm nhau khóc lóc tự ki một mình.

BÙM

Haru xuất hiện ngay phía giữa sân làm xung quanh đang đánh nhau đều phải ngừng lại nhìn vào anh. Chỉ mới mất có bốn, năm phút thôi, cậu ta gọi viện mình gì nhanh thế.

-tất cả tụi bây đã bị bao vây, khôn hồn thì đầu hàng đi. –Haru hùng hổ tuyên bố.

Ông Dosu sợ hãi vì biết mình đã bị bao vây, ông đã quá khinh địch tưởng chúng còn nhỏ nên không phải quan tâm. Bây giờ, ông mới biết hậu quả nó ra sao.

-tất cả phá vòng vây lao ra. –Dosu ra lệnh.

Đàn em của ông ta lao ra nhà máy, một toán người hai bên đánh ập vô. Hấn công nó và cùng mọi người chạy ra. Ông Dosu lao lên xe của mình và chạy thoát. Một toán người của bang Yorder đuổi theo nhưng lại bị chặn lại. Sau một hồi, bang Kirin chạy hết, hấn mới bỏ nó xuống và hít một hơi để thở.

-vậy là xong. Chao ôi! Một quá! –Haru xoay cái tay nhức nhối của mình.

Trong phía bụi cỏ gần đó, một bóng người đang chĩa khẩu súng lục về phía nó.

-mày sẽ không được yên thân đâu Naga, người yêu của mày sẽ chết thay mày.

Hấn phát hiện động tĩnh trong bụi cỏ, biết có người hấn liền quay qua. Tên đó giật mình liền nổ súng, đạn lao về nó với vận tốc ánh sáng. Hấn nhanh tay ôm nó vào lòng và lấy thân mình đỡ phát đạn đó. Nó ngạc nhiên không hiểu chuyện gì thì cơ thể hấn đã nhộm đầy máu và gục xuống.

-Long/bang chủ/Naga. –tất cả mọi người bất chợt gọi tên hấn.

-anh.....anh....làm.... –nó đứng tim, bất động không nói nên lời, khoé mắt nó đỏ lên, nước mắt từ từ chảy ra.

Yuki và Haru chạy tới bụi cỏ xù đẹp tên kia rồi chạy về phía hấn. hấn lấy tay đang đuối sức của mình lau nước mắt nó:

-coi.....em...kia, mau....nước...mắt quá.

-tại sao.....tại sao anh lại.....hức hức. –nó ôm hấn vào lòng.

-em phải.....biết.....anh.....chỉ....có....yêu mình em thôi. –môi hấn thâm tím lại, mắt bắt đầu mờ đi. Hấn biết nó vẫn còn giận hấn chuyện đó nên đây là câu nói mà hấn muốn nói với nó cho đến giờ.

-không.....không được.....huhuhu.....anh không được bỏ em huhuhu. –nó khóc lóc nói –anh.....nói anh chỉ yêu mình em thôi mà, huhuhu, vậy...mà anh lại bỏ em sao huhuhu.

-xe cấp cứu tới rồi. –Haru hét to.

Yuki và tụi đàn em rình hấn lên xe. Chiếc xe cứu thương phóng nhanh trên đường và đằng sau là hai ba chiếc xe hơi khác.

-cố lên anh oi, hức....hức sắp tới bệnh viện rồi. –nó ôm đầu hấn nói. –chỉ một chút nữa thôi, hức.....hức chúng ta sẽ có ngày tháng vui vẻ bên nhau.

-nếu.....là vậy thì.....anh cũng.....muốn.....như.....thế. –hấn nói xong thì thiếp đi để lại nó với vẻ mặt khóc lóc, lo lắng.

*một lúc sau.

Mọi người ai cũng đang lo lắng. Ngọc và An cố gắng an ủi nó. Haru thì tức giận phá chỗ này chỗ kia. Ba mẹ của hấn cũng chạy tới.

-thằng Long nó sao rồi con. –ba hấn lo lắng nói.

-hiện giờ thì chưa biết bác ạ. –Haru buồn bã nói, chân vẫn còn đang ngứa ngáy vì đập phá chưa đủ.

-cháu là người con bác nhắc tới đúng không? –mẹ hấn ngạc nhiên nhìn nó hỏi.

-dạ đúng đấy, người yêu của Long đấy bác. –Haru từ buồn chuyển sang vui.

-tất cả là tại cháu,tại anh Long đỡ đạn cho cháu nên mới..... –nó ôm nỗi hận trong lòng nói ra.

-lỗi không phải cháu đâu, tại con bác nó cứ dính vào mấy chuyện này nên dẫn đến liên lụy cháu thôi. –ba hấn an ủi nói.

Cánh cửa mở, bác sĩ từ trong bước ra. Chưa kịp định thần gì thì đã bị tụi nó bay vô tra hỏi.

-Long sao rồi.

-bệnh nhân hiện mất quá nhiều máu, cần phải có người truyền máu mới mau chóng khỏe lại. –bác sĩ bình tĩnh trả lời. (không bình tĩnh là không yên với mấy người này đâu.)

-tôi là cha của bệnh nhân, anh có thể lấy máu của tôi. –ba hấn tiến lên phía trước.

-tốt quá, vậy mời cha bệnh nhân vào trong để bắt đầu công đoạn truyền máu.

Ai cũng vui và yên tâm cả. lúc đầu, ai cũng tưởng hấn sẽ không qua khỏi đêm nay ai ngờ, ông trời không phụ lòng người tốt. điều vui nữa là nó và hấn sẽ lại thân thiết với nhau, không gặp chuyện trắc trở hay hiểu lầm gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

sự thật về Nhi.

-anh không ăn đâu. –hấn đặt tô cháo xuống bàn như không muốn ăn.

-anh không ăn thì làm sao có sức. –nó nhăn mặt nói.

-em dứt anh ăn đi. –hấn nhăn nhó với nó.

-rồi, rồi, tôi cho anh chết luôn.

Nó dứt từng muỗng cháo cho hấn, thật là tình cảm, hiện giờ trong phòng chỉ có nó và hấn nên không có ai thấy cả. nếu mấy người kia mà vào thì nó có nước chui xuống đất. vì hấn đã hi sinh thân thể mình cứu nó nên nó mới chăm sóc cho hấn thôi.

-anh không ăn nữa đâu. –hấn né tránh muỗng cháo sắp đưa tới miệng.

-sao vậy, anh có gì không ổn sao?

-anh muốn em dẫn anh đến gặp ba mẹ em khi anh xuất viện.

Nghe hấn nói xong, nó chợt giật mình, cũng lâu rồi nó chưa gặp ba mẹ lần nào. Nếu dẫn tới thì hấn sẽ biết nó là con nhà danh giá. Nó đã giữ kín chuyện này rất lâu rồi kể cả con bạn nó cũng không bao giờ tiết lộ.

-được thôi! –nó cười nói, khuôn mặt không lộ vẻ phiền hà hay mệt mỏi gì.

-lại đây, anh muốn nói với em cái này. –hấn quất tay kêu nó lại gần.

-chuyện gì mà quan trọng thế, sợ ai nghe thấy sao. –nó cũng nghe theo và tiến sát tới hấn.

Nó đưa tai sát vào hấn để nghe ngóng, hấn thừa cơ cầm mặt nó quay qua đối diện mặt hấn và tặng cho nó nụ hôn nồng cháy. Nó hoảng hốt đẩy hấn ra, khuôn mặt giận dữ toát lên.

-anh muốn như vậy lắm hả, tên biến thái kia. –nó quất vào mặt hấn.

Hấn nhìn nó không nói, tay đột nhiên kéo nó lại. nó giật mình phản xạ không kịp nên bị hấn kéo cho nằm xuống giường.

-anh đừng làm vậy chứ, lỡ người khác thấy thì sao? –nó sợ hãi nói.

Hấn không nói gì chỉ từ đưa môi xuống gần nó. Nó nhắm mắt lại hưởng thụ nụ hôn đó, coi như là quà trả ơn đi. Dù sao hấn cũng cứu nó mà, nó cũng đã mất nụ hôn đầu từ hấn rồi nên không phải lo. Khi hai môi còn cách nhau có 1mm thì cánh cửa mở ra.

Hấn và nó giật mình ngồi dậy, nhìn tụi bạn nó và hấn bước vào với nụ cười khinh khất.

-các con làm vậy mà coi được hả. –ba hấn nói.

-bác ơi! Anh Long kéo con lại và đè xuống, con chống cự không được nên..... –nó giả bộ khóc lóc cố gắng bào chữa tội lỗi.

-không phải ba.....chuyện này..... –hấn hoảng hốt.

-tao nuôi mày khôn lớn để mày làm cái chuyện bậy bạ này hả. –ba hấn tức giận nói.

-tha cho con nó đi, cũng tại con bé Nhi nó đẹp quá nên con mình mới không chịu đựng được. –mẹ hấn vô bào chữa giúp con mình.

-đúng đây ba, tha con nha. –nó cũng cười tươi.

-bà đó, bình con nó đi rồi nó hư, sao tôi nhìn bà, tôi vẫn nhìn được nè.

-tại em xấu đầu có so sánh với con bé Nhi được. –mẹ hấn cười nói. Hấn và nó cũng cười, mấy tụi kia cũng cười, nói chúng trong phòng ai cũng cười.

-mày khoẻ chưa, mà thôi khỏi nói, nhìn mày vậy là tao biết rồi. –Haru nói.

-cái thằng cô hồn kia, mày hỏi thăm tao kiểu đó hả? –hấn tức giận nói.

-thôi đi, hai con lúc nào gặp nhau là như mèo vờn chuột vậy. –mẹ hấn lắc đầu nói.

-bác có một câu muốn hỏi con, con hãy thành thật mà nói cho tất cả mọi người trong đây.-ba hấn nói cắt ngang mọi hoạt động xung quanh.

Nó ngạc nhiên không biết bác hỏi gì mà nghiêm trọng giữ vậy. nó giữ bình tĩnh, nuốt nước bọt ổn định tinh thần để nghe câu hỏi đặt ra của bác. Ba hấn nhìn vào mắt nó nghiêm giọng nói:

-con xuất thân ở gia cảnh nào?

-con.....con..... –nó hoảng hốt không nói nên lời, không lẽ ba hấn biết hết về gia cảnh của nó rồi sao.

-dạ thưa bác, Nhi từ dưới quê lên thành phố học, con và Nhi sống cùng một căn nhà trọ đó bác. –Ngọc nói hộ giúp cho nó.

-vậy sao, nhưng đó là suy nghĩ của con, bác muốn chính Nhi nói kia.

-dạ.....thưa....

-Bác biết hết rồi nhưng lại muốn con nói ra đây.

-con là con gái của ông chủ khách sạn năm sao có tiếng của nước ta. –nó không còn gì để che giấu nữa nên bình tĩnh và khai hết ra.

Mọi người trong phòng đều ngạc nhiên nhìn nó, miệng ai cũng mở to ra. Không còn gì để ngạc nhiên hơn nữa, ngay cả Ngọc, bạn thân nhất của nó mà còn không biết hướng chỉ là mọi người.

-em.....vừa.....nói.....cái..... -hắn mồm vẫn há to ra, rặn từng chữ nói.

-Nguyễn Hoàng Gia Bảo, ông chủ của khách sạn năm sao lớn nhất nước ta, là bạn làm ăn thân thiết của bác. –Haru trở mắt nhìn ba hắn nói.

-bác đã cho người điều tra về địa phận của con và biết con chính là người của gia tộc danh giả Họ Nguyễn, bác cũng biết vì con muốn sống tự lập nên mới thuê một căn trọ để ở.

-bác biết nhiều quá, hìhì. –nó cười trừ nói, đúng là không thể nào giấu được ba hắn.

-tớ là bạn cậu bao lâu nay mà chuyện đó lại không nói cho tớ biết. –Ngọc vẫn còn ngạc nhiên nhưng lại tức giận con bạn mình.

-nhưng bác tìm hiểu về con làm gì vậy, tốn thời gian của bác quá!

-phải tìm hiểu trước con dâu tương lai của mình chứ! –ba hắn cười nói.

-CON DÂU!!! –nó và hắn đồng thanh, hai người chốc thoáng đỏ mặt.

-bác biết con đang học nên sẽ đợi đến khi con tốt nghiệp thì sẽ làm lễ kết hôn.

Nó và hắn đưa mắt hạnh phúc nhìn nhau, biết ý đồ của hai người này mà.

-chúc mừng chị Nhi, không biết chừng nào em sẽ được như chị đây. –An mừng rỡ nói.

-muốn không? –Yuki cười gian.

-không thêm. –An khoanh tay ngăn mặt đi chỗ khác.

Hai người này chốc lát đã biến thành một trận cười bể bụng, Yuki ác quá, làm cô nàng An đỏ mặt rồi kìa. Nó và hắn nhìn nhau lần nữa, hai bên biểu hiện sự chân tình của nhau.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

*ba tuần sau:

-sao lâu thế, đợi mãi mà chưa có ai đón thế? –Haru lau mồ hôi mệt nhọc.

-mày cố mà kiên nhẫn đi, từ từ họ mới ra chứ! –hắn khuyên nhủ thẳng bạn mình.

-mày chỉ mới khỏi bệnh được mấy ngày thôi đấy, sao mà dư sức thế?

-mày khỏi lo, tao trâu lắm? không giống như mày đâu.

-ý mày nói là tao yếu hơn mày đó hả?

-tất nhiên, không phải mới đúng có xiu mà mày than mệt rồi sao?

-HAI NGƯỜI ĐỪNG CÓ CẢI NHAU NỮA ĐƯỢC KHÔNG? TÔI MỆT LẮM RỒI NÀY. –nó tức giận quát lớn vào mặt hai anh kia, đứng chờ đã mệt rồi còn nghe mấy người này cãi nhau nữa chắc nó chết quá.

-em thấy họ tới hơi lâu đấy. –An dụi mồ hôi trên trán.

-ráng chút xiu nữa đi em. –Yuki động viên An.

-Ôi! Một quá! Đứng giữa đường lâu như vậy người ta tưởng mấy thằng khủng đang ngắm cảnh chắc chết mất. –Ngọc bắt đầu than phiền, cô hơi bức bối vì có mấy người đi qua mà cứ xì xầm to nhỏ làm cô khó chịu.

Chiếc Limo hạng sang chạy tới và dừng lại trước mặt tụi nó, một người tài xế lộ đầu ra, cười tươi bảo:

-chào thiếu gia, tôi đến rồi đây.

-SAO GIỜ MỚI TỚI HẢ? –cả đám đồng thanh.

-tôi xin lỗi, tại do kẹt xe nên đến hơi trễ, các vị đi Nhật có vui không?

-VUI CÁI CON KHI. –đồng thanh tập hai.

Tất cả bước lên xe trong tâm trạng bức bối, tức tối, khó chịu. Ông tài xế xanh mặt nên không dám hó hé gì cả, chỉ ngồi im ngoan ngoãn lái xe. Hắn đang coi báo mới phát hành sáng nay của Nhật, vì không có thời gian nên giờ hắn mới coi chậm hơn người khác một bước.

-tập đoàn Kirin bị phá sản do làm ăn bất hợp pháp. –hắn đọc xong liền ngó người ra.

-cậu làm phải không? Haru. –hắn liếc nhìn Haru.

-đúng vậy, hìhìhì, tớ chỉ đột nhập vào và lấy chứng cứ thôi. –Haru chỉ biết rãi đầu cười.

Chiếc xe dừng lại ngay phía cánh cổng căn biệt thự của hắn, căn biệt thự mà tất cả tụi nó đã vui chơi và có mối tình đầu với nhau tại nơi này. Chao ôi! Sao nhớ quá, khoảng khách yêu thương được gồng bó cùng nhau khi ở căn biệt thự này. Tụi nó bắt đầu bước vô, căn biệt thự cũng không thay đổi gì nhiều, vẫn là một hàng cây xanh chạy dài hai bên trên khoảng sân rộng lớn. bước vào nhà, tất cả đồ vật xung quanh được các cô giúp việc quét dọn, lau chùi sạch sẽ. Sân nhà loáng bóng, bóng tụi nó nổi có thể nhìn thấy rõ mình trong đó.

Mỗi người đều lên phòng của mình, nó cũng chuẩn bị lên nhưng bị hắn bảo là có chuyện muốn nói nên phải đợi mọi người lên hết. Nó bước đến bên hắn, về mặt có hơi dăm chiêu hỏi:

-anh muốn nói gì sao?

-chiều nay anh sẽ qua nhà ba mẹ em. –hắn mỉm cười thích thú.

-thì ra là chuyện đó, anh chỉ muốn hai tụi mình đi thôi sao?

-tất nhiên rồi, anh phải ra mắt hai bác trước đã rồi tính đâu thì tính.

-anh nói gì hã, tôi có đồng ý kết hôn với anh đâu, nằm mơ giữa ban ngày à. –nó mặt đỏ ửng, phồng má lên cãi hắn.

-vậy sao? –mặt hắn ra vẻ gian tà –chúng ta thử nha, em không chống cự tức nhiên là em đồng ý đấy.

-anh.anh.cầm anh tới gần tôi đó. –nó chuẩn bị thế thủ.

-gái đẹp thì đâu cần phải dung thứ.

Nó đột nhiên chạy lại hắn, lấy tay hắn siết qua cổ nó, tay kia thì vòng qua eo. Tụi nó bước xuống dưới thì thấy nguyên cảnh tượng hùng vĩ đang ở trước mặt.

-mày làm cái thái gì thế, Long. –Haru lắc đầu nói.

-cứu mình với Ngọc ơi! Tên này đúng là biến thái mà. –nó oan ức, khóc lóc. Con nhỏ này đóng phim đi là vừa.

-không phải đâu.tại.tại –hắn buông tay ra khỏi người nó vì biết mình bị gài bẫy.

-đàn ông là kẻ thù của phụ nữ,c húng ta không thể tha thứ được. –Ngọc và An cùng đồng thanh, rất quyết đoán.

-nè! Vậy còn anh thì sao. –Haru và yuki đồng thanh, tưởng bị hiểu nhầm là mình.

-à ờ, chỉ là một phần nào đó thôi hìhìhì. –Ngọc gãi đầu nói.

-các anh chị về lúc nào vậy? –giọng nói phát ra từ ngoài cửa.

-HUY!!!! –tụi nó lần lượt đồng thanh.

-ai cho em ra khỏi nhà vậy? –hắn nhăn mặt nói.

-em có ra khỏi nhà đâu, nãy giờ em loanh quanh trong sân vườn mà. –Huy ngó ngàng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

-vậy mà anh cứ tưởng..... –hắn thờ dài nói.

-sao em cứ thoác mắc cái này hoài mà không thể lý giải được. –Huy gãi đầu nói.

-thoác mắc gì, em mà cũng biết thoác mắc sao? –Haru mừng rỡ hỏi, không lẽ Huy sắp sửa.....

-tại sao con gái lại phải mặc đồ.

Nghe xong mặt ai cũng đơ ra, câu hỏi của Huy hấp búa thiệt.

-lúc mới gặp chị Nhị, em cũng hỏi anh câu đó nhưng anh lại nói là khi lớn lên rồi em sẽ biết nhưng em cũng thấy mình lớn rồi chứ bộ.

-Ôhh!!!! –tất cả đồng thanh, ngạc nhiên chưa, Huy nói được câu đó luôn rồi.

-vì con gái yếu đuối nên phải mặc áo để không bị lạnh nhưng con trai có thể cởi áo đi ngoài đường cũng không sao vì họ rất mạnh, em hiểu không? –hắn cười nói với nó.

-à, em hiểu rồi. –Huy đập mạnh tay nói.

-lăng xẹt. –ba đưa con gái đồng thanh.

-nếu không đúng thì mầy cô cởi áo mà bước ra đường đi. –hắn cười gian nói.

-anh nói con gái không dám chứ gì, vậy anh có muốn người khác thấy tôi như vậy không? –nó liếc mắt nhìn hắn.

-tha cho anh đi, tại Huy còn nhỏ thì làm sao mà anh nói ra được. –hắn bí đường,cãi không lại nó nên phải van xin.

Xung quanh phút chốc lại vang lên những tiếng cười. Hắn đỏ mặt nhục nhã, cãi thua con gái mà còn bị chơi lại khiến anh ta què độ. Huy thì ngớ ngẩn không biết các anh làm gì mà cười, chỉ biết ngồi nhìn và cười theo.

*3 giờ chiều, tại khu biệt thự nhà nó:

Nhìn căn biệt thự nó từng sinh sống năm xưa, sao mà nhớ quá! Những giây phút nó chung vui bên gia đình, cùng ăn những bữa ăn do mẹ nấu, chơi đùa cùng ba. nghĩ lại cũng gần 10 năm rồi, nó chưa từng bước chân vào căn nhà này, không biết ba mẹ nó thế nào.

-sao đờ đẫn thế, bấm chuông đi. –hắn nói làm nó đang thả hồn ở trên mây bỗng nhiên lọt xuống.

-nhưng nói cho anh biết nha. –nó đưa mặt nghiêm trọng –ba em là một người đàn ông khó tính, rất ghét những hạng người tự cao tự đại, luôn ức hiếp con gái.

-anh thì không nằm trong số những người đó rồi. –hắn tự tin cười.

RENG!!!

Tiếng chuông vang lên inh ỏi, nó hồi hộp vì sắp gặp lại gia đình mình. Cầu cho ba nó đừng có hành động bất cẩn, ba nó luôn không quan sát trước khi làm nên hể cái là có chuyện. Một cô quản gia từ phía trong đi ra, cô mặc bộ quần áo giúp việc, kiêu dáng thì không khác gì nhà hắn là mấy nhưng ngay bên phải ngực lại cài huy hiệu của dòng họ Nguyễn gia.

-các anh chị tìm ông chủ sao? –chị quản gia cất giọng nói.

Thì ra ba đã đổi quản gia rồi, nó còn nhớ người quản gia chăm sóc nó là một bà già đã ngoài 40, rất là khó ưa. Bây giờ, bà đã nghỉ hưu rồi nên phải thay chị quản gia mới.

-đúng vậy, anh chị tìm chủ nhân của ngôi nhà này để “trao dồi cuộc sống mới” –nó cười nói.

-sao.....sao.....chị... –chị quản gia ngạc nhiên không nói nên lời.

Hắn ngu ngơ không biết nó nói gì, cái gì mà “trao dồi cuộc sống mới” hay là mật mã nhà nó, nhưng sao mà tếu quá vậy.

-đại tiểu thư....chị có phải đại tiểu thư không?

-em hình như đã quên luật lệ của gia tộc họ Nguyễn rồi sao? –nó nhăn mặt nói.

-dạ, em nhớ, không được nói tên người khác nhiều lần.

Gi k vậy, nói tên nhiều lần thì sao chứ. Hấn ngạc nhiên, người đặt ra quy tắc này chắc phải kì lạ lắm đây. Chị quản gia mở cửa cho nó và hấn vào. Quyền lực của nó chỉ thua hấn có một bậc thôi sao không tận hưởng mà phải đi thuê nhà trọ để ở, hấn đang đau đầu vì chuyện đó, không lẽ tính tự lập của nó cao tới vậy sao.

-CÓ TRỘM SAO, DÁM VÀO NHÀ TAO LÀ SỐ MÀY CHẾT RỒI. –một người từ trong bụi cỏ nhảy ra. Ông ta cầm kiếm nhặt mặc áo võ sư, thân hình mập, lực lưỡng, ra dáng vẻ của con nhà võ.

Nó lắc đầu chán nản, ba nó vẫn vậy, không khác gì mấy.

-bác làm gì thế, mà bác là ai vậy. –hấn mặt tái xanh nói.

-tao là chủ nhân của căn nhà này, mày là thằng nào, sao dám la cà theo con tao. –nói tới đây thì ông ta ngừng lại, nhìn về phía nó. –CON GÁI YÊU.

Lạ kì chưa, giờ mới phát hiện con gái mình. Hấn hiểu vì sao mà nó dọn nhà ra ở riêng, người ba của nó công nhận có một không hai.

-tại sao về mà không nói cho ba biết? –ba nó nắm tay nó lên hỏi.

-ba vẫn y như con nít, sao không nghĩ tới tâm trạng của con chút nào hả. –nó nổi cáu.

-mày làm gì con gái tao hả. –ba nó liếc qua hấn.

-sao “liên quan” thế, mà con có làm gì đâu.

-mày còn trời nữa hả, đứng lại đó, tao sẽ cho mày một trận. –ba nó vừa nói vừa đi hấn chạy xung quanh nó.

-bác bình tĩnh đi mà, sao tự nhiên đồ lỗi cho con.

Hai người cứ chạy xung quanh nó, hấn lấy nó làm tâm khiên để đỡ, ba nó thì đánh sao để không trúng nó. Khi đã tới giới hạn của mình, nó mới hét to:

-HAI NGƯỜI CÓ THÔI CHO TÔI ĐI KHÔNG?

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Tiếng hét của nó rất to, khủng khiếp, có thể sánh ngang với âm li bật max số. ba nó và hấn im phăng phắc, hai người cứ đuổi nhau mà không biết ác quỷ đang đứng gần mình này giờ với bộ mặt không dễ mến.

-con gái yêu của mẹ về rồi à, mười năm rồi không gặp con, trong con ốm đi nhiều đó. –một bóng dáng người phụ nữ thân hình mảnh mai đang từ trong nhà bước ra.

-mẹ yêu dấu của con. –nó nói và chạy đến ôm mẹ mình.

Trong nhà này, nó chỉ trao tình cảm của mình cho mẹ thôi. Còn ba nó cũng thương nhưng không thương nhiều.

-em ra coi nè, thằng này nó ức hiếp con mình đây. –ba nó chỉ vào hấn nói.

-ai vậy con? -Mẹ nó bình tĩnh hỏi con.

-dạ.....dạ.....dạ -mặt nó đỏ như khi ăn ớt, nuốt nước bọt nói: -anh ấy là người yêu của con.

-hà.....hà.....hà, thằng ôn con này hả. –ba nó ngạc nhiên, há hốc mồm đứng nhìn.

-bác à, cháu đâu có tội gì đâu. –hấn mình đầy mồ hôi, nó nói đúng, phải nên cẩn thận với ba nó nhiều hơn nữa.

-vậy mà nói là không có tội gì hả, mày bỏ bùa mê thuốc lú gì vào con tao.

-con không có làm mấy chuyện đó.

-mày còn trời nữa hả.

-nè ba, con yêu anh ấy thật lòng mà –nó bực bội xen vào cuộc cãi nhau.

-đó, bác nghe Nhi nói rồi đó, con không có làm chuyện đó. —mồ hôi ngày càng dễ dãi, hấn mệt mỏi với người ba của nó.

-thôi không cãi nữa, con vào nhà đi. —mẹ nó đỏi đề tài để không khí bớt căng thẳng.

-dạ cảm ơn bác.

Thế là tất cả vào nhà, mẹ nó bùng nước lên và bắt đầu cuộc nói chuyện. Hấn đang rất căng thẳng, nói chuyện với ba mẹ nó để bàn về tương lai thì không có người nào không căng thẳng cả. Hít một hơi thật sâu, hấn điềm tĩnh nói:

-con muốn nói với hai bác điều này, con quen Nhi đã được một năm rồi.

-thật sao, bác tưởng con bác không ai theo đuổi chứ. —mẹ nó cười dờ dờ châm chọc.

-mẹ này, kì quá à. —nó nhõng nhẽo.

-ở đúng rồi, em kì quá à. —ba nó cũng nhõng nhẽo theo.

-nó làm được rồi, anh làm người ta nói anh sao.

-con vào chủ đề chính luôn đi. —mẹ nó quay sang hấn.

-dạ, con muốn.....muốn.....c.....u.o...i..... -hấn không nói được chữ “cưới” vì quá hồi hộp, tim đập rất mạnh và nhanh.

Nó ngạc nhiên nhìn hấn, không ngờ có lúc hấn phải bị như vậy. nhìn hấn mắc cỡ nó thật thấy thích, người đàn ông nó thích cho dù như thế nào cũng thấy thật dễ thương trước mắt nó. Mẹ nó vẫn lắng tai để nghe, bà biết rõ hấn nói câu gì nên rất bình tĩnh để chờ đợi.

-con muốn.....muốn.....lấy.....lấy..... -hấn nuốt nước bọt, hít thở thật sâu nhưng vẫn không nói được câu hấn muốn nói.

-vậy là con tới đây để chơi với con bác thôi sao! Vậy thì bác đi làm việc đây, chúc các con chơi vui vẻ. —mẹ nó vừa nói vừa đứng dậy, về mặt nhìn không mấy hài lòng.

-bác...bác, đừng đi...con muốn nói.... —hấn cũng đứng dậy.

-hôm nay công ty tôi có nhiều việc bận, tôi muốn bà phụ tôi một chút. —ba nó đứng dậy nói với mẹ nó như muốn đổi chủ đề.

Mẹ nó cũng đồng ý và bắt đầu đi theo. Hai ông bà bắt đầu rời khỏi ghế và đi ra ngoài. Hấn không muốn hai người đó đi còn mình thì không đủ tự tin để nói. Nó nhìn qua hấn với ánh mắt mếu máo, thất vọng. Không được, công sức một năm nay không lẽ đổ xuống sông hết, nắm hết mọi sự tự tin trong tay, hấn thốt lên:

-con muốn cưới Nhi làm vợ, mong hai bác đồng ý.

Tiếng bước chân có vẻ dừng lại, hai ánh mắt sắc sảo đang nhìn về phía hấn. siết tay thành nắm đấm, hấn mong nhận được câu trả lời đúng đắn từ ba mẹ nó.

-không bao giờ! —mẹ nó thốt lên một câu làm tất cả xung quanh đều đứng im, bất động.

Không thể nào như vậy, không lẽ đây là câu hấn chờ đợi trong năm qua sao. Nó thì nước mắt bắt đầu tuôn ra, hấn và nó sẽ rời xa nhau thật sao, nó không muốn như vậy, thà chết chứ không chấp nhận.

-không bao giờ bác nói không đồng ý trong việc này cả.

-bác vừa nói gì? —hấn như mới vừa nghe một thứ gì thoáng qua mà rất đã tai nên hỏi lại.

-câu hay không nói lại lần hai. —mẹ nó cười nói.

-bà nói hay lắm! được, bác đồng ý cho hai con kết hôn, sau này nhớ phải thương yêu nhau và không có sự mâu thuẫn nha, giống hai bác bây giờ đây. —ba nó mỉm cười với nó và hấn.

-con/cháu cảm ơn ba/bác —nó và hấn cùng mừng rỡ đồng thanh.

Hấn và nó vui sướng nhìn nhau, khuôn mặt ai cũng biểu lộ sự hạnh phúc. Hai người nhớ lại ngày đầu tiên gặp nhau, tự việc tranh giựt bánh kẹo cho tới khi nó làm osin cho hấn. một kỉ niệm dài nhưng trôi qua rất là nhanh. Dù gì, nó vẫn là một cô osin bé bỏng trong lòng hấn, một cô osin có một không hai trên thế giới mà hấn có được. hấn ngày càng tiến sát nó, muốn trao cho nó nụ hôn chứa chan tình cảm của hấn. Một nụ hôn hấn chỉ dành cho cô osin của mình.

-e.....hèm —ba nó đưa tay lên miệng ho lập tức mọi hành động của nó và hấn đều ngừng lại.

-con gái tao là cảnh vàng lá ngọc, mày muốn đụng chạm cũng phải xin phép tao, hiểu chưa.

-nhưng bác đã đồng ý rồi mà. —hấn thắc mắc.

-aaa, mày dám đồ lỗi cho tao, đứng lại đó, tao cho mày biết tay. –ba nó vừa chạy vừa nói.

-khoan đã, con không làm gì sai cả. –hắn vừa nói vừa tránh đòn của ba nó.

Ba nó rượt hắn chạy xung quanh nhà, chạy qua nó rồi tới mẹ nó. Hắn dùng hai người con gái làm tấm khiên để đỡ đòn của ba nó thì đánh làm sao để không trúng hai người con gái đó. Khi sức chịu đựng đã đạt tới đỉnh điểm, một tiếng hét thất thanh vang lên:

-HAI NGƯỜI CÓ THÔI NGAY CHO TÔI KHÔNG? –nó và mẹ nó tức giận đồng thanh.

Bạn đang đọc truyện *Này Osin, Em Là Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.